createspace™
an Amazon.com company

Digital Proofer

garderoba de litere

Authored by Ligia Covasa

5.8" x 8.3" (14.73 x 21.08 cm)
Black & White on White paper
238 pages

ISBN-13: 9781475065930
ISBN-10: 1475065930

Please carefully review your Digital Proof download for formatting, grammar, and design issues that may need to be corrected.

We recommend that you review your book three times, with each time focusing on a different aspect.

1 Check the format, including headers, footers, page numbers, spacing, table of contents, and index.

2 Review any images or graphics and captions if applicable.

3 Read the book for grammatical errors and typos.

Once you are satisfied with your review, you can approve your proof and move forward to the next step in the publishing process.

To print this proof we recommend that you scale the PDF to fit the size of your printer paper.

Dreptul de autor asupra materialului grafic, literar, muzical, artistic conţinut de acest roman este recunoscut şi garantat în condiţiile Legii nr.8/1996 privind dreptul de autor şi drepturile conexe. Acest drept este legat de persoana autorului / autorilor şi comportă atribute de ordin moral şi patrimonial.

Acest material este realizat, aparţine şi poate fi modificat exclusiv de către Ligia Covaşă.

Reproducerea parţială sau integrală a materialului următor este interzisă în mod expres de către lege, cu excepţia cazului în care aceasta se face în scop personal.

Orice reproducere parţială sau integrală a oricărei părţi din materialul prezentat, proprietate a autorului, în scopuri personale, trebuie să prevadă ca sursă numele autorului.

Autorul, Ligia Covaşă nu acordă nici un fel de licenţă de folosire a materialului grafic, literar, artistic prezentat. Autorul are dreptul de a urmări orice încălcare a prevederilor legale cu privire la folosirea materialului conţinut în acest roman, şi de a sesiza Oficiul Român pentru Drepturile Autorului. (ORDA)

garderoba de litere

MĂTASE SUB LUPĂ

Unii oameni nu putrezesc după ce mor
pentru că trupurile lor au fost băgate în pământ cu cerul în ei.
(Sabina Dallu, 12 ani)

- *E vina ta că sunt din nou aici! E numai vina ta!* – se plimba nervoasă prin camera îngustă şi lungă.
- Dar eu…
- *Tu! Tot timpul tu! Tu realizezi măcar răul mare pe care îl faci? Cum poţi să fi atât de egoistă? Taci şi lasă-mă să gândesc!*

Am tăcut. Mi-am lăsat uşor capul în palma lui şi am înghiţit în sec simţindu-i căldura care mă acoperea ca un val.

- *Bravo! Acum pune-te aproape de el şi consideră că te va ierta pentru ceea ce i-ai făcut!*
- Dar nu am vrut să ajungem înapoi aici!
- *Nu ţi-am spus să taci?* - îmi reteză scurt cuvintele, ca apa de la robinet care curge murdară din instalaţiile vechi. Păşea articulat şi nervos când spre geamul înalt, cu rame albe şi rozasă, când spre capătul opus unde uşa ferecată zâmbea ironic către vechii întemniţaţi.

Şi el tăcea. Îmi vedea foarte bine teama şi nesiguranţa şi îmi număra clipirile – care, atunci când îmi era teamă, se îndesau. Clipeam foarte des acum.

Nu mă puteam uita la el. Îmi era ruşine. Ştiam că este şi el aici din cauza mea şi că nici măcar nu îi pot promite că nu voi mai ajunge aici. Nici nu îi promisesem asta niciodată – îi promisesem doar că *voi încerca* să fac tot posibilul pentru ca să nu mai ajungem aici. Pentru că el nu mă lăsa niciodată singură şi, dacă mergeam bezmetic pe străzi, era chiar în urma mea de fiecare dată. Ce ironie tristă…

Abia spre sfârşitul zilei am avut curajul să îmi mai pun capul pe umărul lui şi am început să îi şoptesc la ureche cuvinte pe care el le ştia deja: de atâtea ori le auzise. La fel, le ştia şi ea.

- Îmi pare rău…
- *Sigur că da…şi în urmă cu doi ani tot aşa ai început…Mi-e scârbă de tine!*
- Dar…chiar îmi pare rău.
- *Aha…*
- Ştiu că nu e suficient, dar dacă aş putea face ceva…
- *…să îndrept lucrurile şi să pot pleca de aici…*îmi continuă ea gândurile.
- …da, exact asta vroiam să spun…
- *Normal că asta vroiai să spui; ştiu pe de rost ce vroiai să spui, ce vroiai să faci, ce vroiai să cânți…mai taci odată!*
- Off…ți-am spus că nu o mai vreau, nu înţeleg de ce insişti să o ţin cu mine. Ştiu şi singură că am greşit. Numai ea îmi lipsea acum. Aş vrea să îmi pot gusta greşelile în linişte, măcar! – a zâmbit; nu am văzut, dar am simțit apoi, retrăind momentul, că în mod sigur a zâmbit. Nu se putea să nu zâmbească la o asemenea prostie spusă de mine în timpul nebuniei mele.
- *O, da, bravo! O fi vina mea! Ce, crezi că eu vreau să stau cu tine? Îmi place să tot ajung în acelaşi loc mereu şi nu din vina mea? Tu eşti aia sadică, nu eu. Mă enervezi.*

Ştiam că are dreptate. Nu am mai spus nimic seara aceea. Reciteam ceea ce scrisesem în urmă cu 5 sau poate 10 ani când fusesem din nou pe aici. Era mai sus tavanul atunci – acum părea că sala înaltă, lungă, îngustă se tot micşora în înălțime. Dar era, încă, destul de înaltă. Nu ajungea nimeni la geamul alb cu rozasă.

Nu am putut sa adorm noaptea aceea. Stăteam întinsă pe piatra rece, cu capul pe piciorul lui. Mă acopereau gândurile şi nici nu simțeam

frigul lespezilor de piatră pe care mă cuibărisem atât de familiar. Ştiam ce urma să se întâmple mâine. Stăteam cu ochii închişi şi încercam să retrăiesc toate secundele, deciziile, momentele greşite sau bune pe care le luasem. Îmi reanalizam opțiunile şi realizam că…eu eram cu-adevărat de vină pentru tot.

A crezut ca am adormit:

- *Nu ai spus nimic seara asta…*
- Da, ştiu că sunt tăcut cu ea. Dar nu m-a întrebat nimic. Mi-e atât de dragă lăsată jos, pe pietre, şi mi-e atât de milă de trupul ei frânt. Ai văzut cum s-a tăiat la glezna dreaptă? Nu ştiu dacă mai poate sta în picioare cum trebuie. Aş lua-o în braţe. Dar m-ar respinge.

Da…l-aş fi respins. Pentru că acceptarea îmbrăţişării lui însemna capitularea mea în faţa celorlalți. Mai făcusem asta de câteva ori şi, deşi era singura metodă de a ieşi de aici, nu vroiam să capitulez. Renunţarea la pietre însemna renunţarea la ceea ce mă făcuse să ajung aici, iar eu nu vroiam sa renunț. Eu îmi doream cu sete să prind bufnița pătată şi să o îmblânzesc. Şi…eram prea mândră ca să recunosc că am greşit şi prea vicleană pentru ca să pot renunța complet la planurile mele.

- *Probabil va încerca şi de data asta să te păcălească şi să scape de aici. Şi ştie atât de bine că nu poate să facă asta; de ce încearcă de zeci de ori acelaşi lucru dacă ştie clar că nu se poate? De ce îi este atât de greu să cedeze? I-am tot spus: nu mai umbla după bufnița pătată, nu o s-o poți prinde; poți uita asta. Nu mă crede şi ne târăşte după ea în împuțita asta de celulă; de mai bine de două decenii eu aici îmi petrec concediile. Ştie ce urmează să fie mâine. Şi tot nu îşi vine în fire. Ştie că până nu renunță complet o să reajungă mereu aici. Şi ştie…* - tensiunea devenise insuportabilă.
- Sigur că ştie. Dar e om.
- *Da…păcat de atâta bunătate de pământ investit în boţul ăsta de carne.*

Avea atâta dreptate.

Gândurile îmi foloseau tâmplele ca pe nişte enorme câmpuri de fugă. Sângele îmi ardea prin firele de iarbă crescute neglijent pe scalp.

Ideile îmi săreau fără să respecte nici o matrice de la un episod la altul. Ca iepurii speriaţi. Din când în când o auzeam suspinând:

- *Ce am făcut…?*
- Întotdeauna rece…- mi-a sărutat el patern fruntea.

Aşa eram. În ultimul timp, întotdeauna eram rece. Mâinile şi picioarele nu îmi mai fuseseră calde de când începusem să alerg după bufniţă. Aşa ştia el când alergam după bufniţă: în fiecare seară mă aştepta – nu acasă, ci oriunde; mă aştepta, pur şi simplu. Şi ca de obicei, îmi făcea plăcere să povestesc cu el – era un prieten vechi, care mă cunoştea deja mai bine decât mă cunoşteam eu. De fiecare dată îmi lua mâinile într-ale lui – care uneori îmi păreau rănite, mai ales atunci când mâinile mele erau reci; în rest, mă obişnuisem cu sentimentul că aş putea să îmi trec degetele dintr-o parte în alta a palmei lui, prin însăşi palma lui. Cel puţin asta era senzaţia pe care o aveam.

În ultima seara dinainte de a ajunge aici, i-am spus că mă grăbesc; că sunt obosită şi că discutăm altădată. M-a sărutat paternal, fără să zâmbească, şi s-a pus pe scaunul lui de lângă fereastră. Cred că îl usturau palmele…dar pentru că nu mi-a spus asta (*ştiu că niciodată nu o spune*), încercam să mă prefac că nu ştiu. Şi că dorm. Exact aşa cum făceam şi acuma. Şi când eram chiar aproape de a adormi, ţinând secretul alergării după bufniţă cu ambele mâini reci, ascunzându-l sub tălpile petrecute una peste cealaltă, apăru ea.

- *Spune-i.*
- Ai înnebunit? O să-l termine…
- *Trebuia să te gândeşti la asta atunci când l-ai lăsat să te aştepte oriunde, în timp ce tu alergai după…nici nu vreau să mă gândesc…*
- Nu spun nimic.
- *Ştii că ştie.*
- De unde să ştiu? Nu a zis nimic…
- *Ai mâinile reci. Tu nu amâni o discuţie cu el decât dacă ai mâinile reci. În plus…nu uita că vorbeşti cu mine. Ştiu că ştii.*
- Nu, nu. Nu ştiu.
- *Minţi. Ştiu că ştii.*
- Mi-e somn. Taci. Ieşi afară.

Mă ascultase. Era la fel de ascultătoare ca atunci când ne-am întâlnit prima dată. Probabil de aceea ne şi împrietenisem: îmi dădea dreptate şi mie îmi plăcea să mi se dea întotdeauna dreptate. Şi atunci când nu îmi dădea dreptate, se supunea. Asta îmi plăcea şi mai mult la ea: puteam să o stăpânesc, ceea ce îmi hrănea ego-ul. Iar eu aveam un ego mare şi flămând pe care îl iubeam. Da, e adevărat că atunci când ajungeam în palat era nervoasă şi mă ura. Şi avea o putere imensă asupra mea, şi avea tot dreptul să fie nervoasă pe mine. Dar odată ieşită din palat, lucrurile reveneau la normal: mi se încălzeau mâinile şi picioarele şi îmi puteam hrăni din nou egoul. Ceea ce mă determina să îi accept izbucnirile, în schimbul unor perioade lungi de aprecieri şi laude.

Cumva, se formase un cerc în care eram închişi toţi trei, la capătul căruia zăcea palatul; nu există cerc fără capăt. Pe mine mă distra circularitatea formei şi senzaţia de ameţeală continuă; ea era panicată şi nu putea să se gândească decât la capăt şi la sala înaltă şi îngustă cu fereastra aşezată prea sus pentru a vedea prin ea. El se gândise cu mult înainte la palat şi era aici pentru că nu mă lăsa niciodată singură; îmi lăsa întotdeauna senzaţia că ştie mai bine decât mine palatul, deşi cei din palat jurau că nu ar fi trecut pe acolo nimeni, niciodată, care să fi semănat cu el. La fel ziceau prietenii care erau mult mai des şi mai mult întemniţaţi decât mine. (Unii erau obsedaţi de bufniţe, îşi făcuseră crescătorii. Cu cât aveau mai multe, cu atât erau mai juliţi şi mai falşi în imaginara lor bucurie a prinderii bufniţelor. Nu ştiu nici acum dacă nu bufniţele îi prindeau pe ei. Probabil că da.) La fel ziceau şi bufniţele care zburau pe conturul cercul care era numit generic Terra. Doar prietenii care rar ajungeau în vreo sală a palatului pretindeau că l-ar fi văzut aici. Unii spuneau că până şi ceea ce credeam eu că sunt cicatrici în mâinile lui erau reale. Alţii spuneau că sângerează încă. Eu nu aveam curajul să îl întreb. Oricum, erau puţini cei ce ziceau ca l-ar fi văzut pe aici.

Erau multe bufniţe. Nu mă interesau. Zburau, ea le mai gonea…eu nu duceam grija lor. Până când văzusem această bufniţă care mă condamnase la opt vieţi de muncă silnică în fiecare noapte. Acum era noapte, iar eu nu dormeam. Munceam gânduri. Ziua, eram

pedepsită la jocul „de-a v-aţi ascunselea" prin tufele de mure. Eram deosebit de obosită.

Prima dată când văzusem bufniţa, îmi amintisem de laptele de mamă. Nu ştiu de ce. Nu aveau absolut nici o legătură. Dar simţisem gustul laptelui de mama în gură. Mi-a plăcut. Am zâmbit încurcată. Retrăind momentul, am realizat că acel zâmbet fugar i-au făcut ochii să sticlească. Pesemne, ea mă urmărea de mult. Ah-LEE-shah mă avertizase atunci:

- *Te-a căutat azi o bufniţă. Vroia să îşi facă în nuc cuibul.*
- De unde ştii? Ţi-a spus ea asta?
- *Nu…*
- Exagerezi….

Spre seară, după ce vorbisem cu el ca de fiecare dată, dar fără sa îi spun de bufniţă (*deşi ştiam că ştie…*), mă întorsesem cu faţa la perete, unde Ah-LEE-shah îmi hrănea egoul, aşa cum îmi plăcea mie să facă.

- Mi-e poftă de lapte de mamă, i-am spus.
- *Ai vorbit cu ea! Tu ai vorbit cu ea!* – scăpă lingura cu laude din mână, iar egoul meu se murdărise pe faţă cu o zeamă fără valoare, în care laudele pluteau ca nişte găluşte de griş.
- Nu ştiu la ce te referi.
- *E Bufniţa Cu Gust de Lapte de Mama. Ai vorbit cu ea.* – nu o văzusem niciodată atât de sufocată. Abia mai respira. *Trebuie să îi spui. Vorbeşte cu el, el are multe să îţi zică despre ea. O să te convingă să o laşi să îşi facă cuib.*
- Exagerezi…
- *Ţi se răcesc mâinile…*
- Mi-e somn. Taci. Ieşi afară.

A doua zi de dimineaţă, intră buzna în cameră, trăgând draperiile cu gesturi ferme.

- *Ai vorbit cu el?*
- Ce faci? Mi-e somn!
- *Ai vorbit?*
- Nu.
- *Vezi că bufniţa e la uşă.*
- Aici? La mine?
- *Pardon! La noi.*

- Nu pot să o las să mă vadă „aşa". Ieşi afară, vreau să mă schimb.
- *Cum nu poţi să o laşi să te vadă „aşa"? Nu poţi să o laşi să te vadă, punct!*
- Tu auzi să mă laşi în pace?
- *Tu ai de gând să o laşi să îşi facă cuib în nuc?*
- Nu ştiu încă…vreau să văd dacă are lapte de mamă. Mi-e aşa poftă…Tristian spune că nici nu e chiar aşa rău să ai o mică bufniţă în curte. Dacă nu îi iau decât gustul, nu are ce să îmi facă…
- *Ai înnebunit. Mă duc să vorbesc eu cu el. Şi…cine e Tristian ăsta? Nu cumva e crescătorul de bufniţe albastre?*
- Ba da. Nu te duci niciunde.
- *Cum întâlneşti tu un astfel de om? Unde? Trebuie să vorbesc cu el. Lasă-mă.*
- Pai…era prin preajmă când am mirosit laptele de mamă şi am stat la palavre…Nu pleci niciunde!

O agăţasem de cuierul pentru hainele de iarnă. Evident, se zbătea. Mi-am lăsat egoul în casă, să o tachineze; oricum, nu aveam ce face cu el atunci când eram în prezenţa bufniţei. Mă încurca. Pentru laptele de mamă, trebuie să nu superi o astfel de bufniţă, ci să îi spui ce vrea ea să audă. Dar e atât de bun…Cald, dulce…

În drum spre uşă, el trecu pe lângă mine. Mă îmbrăţişă dulce, patern. I-am răspuns:

- Am cumpărat unt proaspăt. Fă-ţi o felie de pâine prăjită cu unt. Vin imediat.
- Aş fi vrut să vorbim. Ieri nu ai avut timp. Am aşteptat toata noaptea să se facă dimineaţă…
- Da…vin imediat.

Revedeam acum episodul. Pierdusem ore în şir afară, cu bufniţa. Pentru ea aveam timp. Apoi, grăbită, am plecat de acasă. Era pentru prima oară că plecam fără să primesc sărutul patern. Plecasem pe furiş, iar sărutările nu se pot lua fără ca unul din cei doi să ştie. Dar luasem o gură din laptele de mama. Mică, o gură mică. Atât de mică…încât abia aşteptam să vină ziua de mâine. Spre seară îl văzusem trist, pe scaunul de lângă fereastră. Tăcea detaşat de umanitatea mea. Regretasem laptele de mamă. Ieşisem afară,

singură, în timp ce egoul încă o tachina pe Ah-LEE-shah. I-am spus bufniței că poate ar fi mai bine să plece. În loc să dau cu pietre după ea. O văd şi-acum uitându-se în ochii mei nehotărâți cu ochii ei mari, rotunzi, de sticlă şi vorbind dintre petele penajului:

- Spune-mi că nu ți-a plăcut şi nu se va mai repeta niciodată.

Am vrut să îi spun. Dar nu am putut. Ah-LEE-shah era agățată în cuierul de haine iar Rophe mă aştepta să povestim. Oricum, ei nu puteau decide în locul meu. Nu am putut să spun nimic, nu îmi aveam nici măcar ego-ul la mine…

Bufnița s-a uitat atunci galeşă la mine. Întinzând aripile, mulțumită de răspunsul implicit primit, spuse:

- Vorbim.

Înfrântă, dar mirosind a lapte de mamă, am tras zăvorul după mine. Am trimis ego-ul la culcare, iar pe Ah-LEE-shah am eliberat-o. Îmi părea rău că am fost atât de nedreaptă cu ea. Dar laptele de mama era atât de cald şi de dulce…

Rophe îmi mângâia părul. Nu se înserase de mult, dar pietrele de sub mine erau reci, precum mâinile şi picioarele mele zgâriate. În mintea mea se dezvoltau planuri, lumi paralele, se reîntorcea timpul şi se recompunea prezentul. Dar realitatea era aceeaşi: eram condamnată pe bună dreptate; eram pe jos, prefăcându-mă că dorm, ducând războaie necontenite cu dragostea lui Rophe şi panica Ah-LEE-shei.

Rophe mă sărută patern pe frunte. Ştia. Iar eu aveam nevoie de sărutarea lui paternă. Fruntea îmi fierbea, dar până la capătul gâtului, lacrimile îmi erau deja sloiuri de gheață. Încă mai era mult din noapte şi încă mai aveam mult de muncit.

***

Vedeam şi acum, ca într-un labirint al deciziilor, cum stăteam în fața porții, aşteptând noua zi. Rophe părea că a încremenit într-un colț al odăii, lângă geam, în chip de icoană. Ah-LEE-shah plângea, simțind că se va rupe pentru totdeauna colțul piramidei rotitoare: îşi plângea ruperea colțului. Eu…eu nu mai simțeam. În răstimpuri, atunci când eram o secundă sinceră cu vechii prieteni, mă transformam într-un

trup inert, ce căuta cu disperare să fie surescitat. Îmi vedeam palmele crăpate şi călcâiele înnegrite.

Într-una din nopți visasem o scara lungă, cu rampe atât de multe, că nu le-am putut număra. Erau galbene. Iar eu purtam pantofi verzi cu şnururi lungi de pânză, legate în jurul gleznelor.

Mai visasem un vis ciudat; se făcea că eram urmărită de patru dragoni înaripați. Şi ajunsesem într-o sală mare, o încăpere a unei biserici vechi, de piatră. Prin ferestrele gotice luminate altădată se vedeau nori negrii – iar eu nu puteam crede ca dalele de piatră de jos sunt atât de mişcate din loc. Biserica era albă în interior, dar timpul o schimbase în cenuşiu. Îmi fugeau frunze de sub picioare, iar vântul părea că desenează linii mari de cărbune pe cer, ducând frunzele departe, departe. Pentru o clipă chiar intrasem în biserică. Înăuntru vântul era mai insistent şi mai ambițios decât afară. Picurau secunde. Şi avântul gotic înălțase atât de mult coiful bisericii, încât acesta se pierdea undeva, într-un negru abisal. Sunetul de bătăi de aripi mă determinase să fug. Şi am fugit până am ajuns într-un turn alb – paşii mă duceau acolo instinctiv. Şi trântind uşa de perete, am picat în brațele lui Rophe, care m-a sărutat paternal, pe frunte, şi mi-a spus: „De ce nu te lupți cu ei? Ştii că ai putere să fii invizibilă?" Nu ştiam. Sau poate nu vroiam să ştiu. Rophe mă urcase pe marginea singurei ferestre a turnului, fix în vârf: „Zboară."

Şi am zburat. Şi am ştiut să fiu invizibilă. Şi am reuşit să închid dragonii în biserica de piatră.

Ciudate vise mai aveam…Şi era ciudat că îmi aminteam acum de ele. De ce tocmai acum? Ah-LEE-shah se aşeză lângă mine, sprijinindu-se cu spatele de un perete mucegăit:

- *Ar trebui să îi spui de visele tale.*
- Le ştie.
- *Da, le ştie. Dar nu de la tine.*

Mă întorsesem pe cealaltă parte. Acum se derula în fața mea ultimul an trăit. Trăit…existat, mai bine zis. Nu ştiu ce punea bufnița în laptele de mamă; dar mă paraliza. Probabil că nu era lapte de mamă…Dar mă paraliza. Îmi plăcea paralizia asta. Era ca o răcoare care îmi cuprindea tot trupul, mă ungea la coate cu un ulei care mirosea foarte plăcut – făcut din plante.

- *Oare era uleiul îmbălsămării?*
- Ciudat că nu mă întrebasem niciodată asta până acum…
- *Te întrebasem eu.*
- Mă întrebaseşi în şoaptă.
- *Altădată mă auzeai…*

Altădată…erau diferite multe lucruri altădată…de exemplu, mă întâlnisem cu un fost coleg într-o zi. Era foarte agitat. Repeta după fiecare frază:

- Hotărât lucru, m-am schimbat. Mult m-am schimbat.

Cu toate astea, ceea ce spunea el avea sens şi îl înţelegeam. Repetarea cuvintelor nu era frenetică şi nici obsesivă. Era de fiecare dată o concluzionare logică a propoziţiei dinainte. S-a oprit cu un picior în aer – pentru o secundă îşi lăsă geanta să îi atârne pe umăr şi, prinzându-mă cu mâna dreaptă, îmi spuse:

- Şi nu trebuie să îmi spui tu, dar şi tu te-ai schimbat. Nu mi-ai spus ce mai faci; dar ştiu că te-ai schimbat. Trebuie să plec. Hotărât lucru, te-ai schimbat. Mult te-ai schimbat.

Şi apucându-şi geanta cu un gest alert, o luă la fugă pe trecerea de pietoni.

- *Poate într-adevăr te-ai schimbat.*
- Dar…când?
- *Te ascult de atâta timp povestindu-mi….Nu ştiu, cândva…cândva te-ai schimbat. Vrei să te schimbi la loc?*
- Laptele de mamă! Bufniţa! Nu e dimineaţă? Vreau în lanul de mure! Să vină ziua! – izbucnisem instantaneu la întrebarea Ah-LEE-shei.
- *Linişteşte-te, ai să trezeşti pe toată lumea!*
- Să vină bufniţa! Vreau lapte! Şi mure! Şi mamă!
- *Dar te doare, te zgârie, te loveşte! În curând ţi se vor arăta pete pe piele! Şi nu ai s-o prinzi! De ce nu te opreşti?*
- Dacă nu ai fi tu aşa proastă şi ai pune mâna pe ea, poate că aş avea şanse să o prind! Spui că mă iubeşti – dar nu faci nimic pentru ca să mă ajuţi.
- *Cum să te ajut? Ai înnebunit? Eu vreau să o omor! Iar tu o idolatrizezi! Ţi se va împuţi creierul şi vei mirosi a mort – ca laptele ăla de pasăre pe care îl sorbi hoţeşte!*

- De mamă! – am urlat cu ciudă şi scârbă, aruncându-i un pumn de cuvinte în faţă. Eşti o proastă! Du-te de aici!
- *M-aş duce. Dar prin mărinimia ta, sunt închisă aici, deşteapto!*

Mă blocasem. Avea dreptate. Începusem să mă zvârcolesc atât de tare, încât piciorul lui Rophe se învineţi. O mângâie pe Ah-LEE-shah de faţă cu mine. Eram nervoasă. De ciudă, nici nu mai vroiam să mă uit la el. Îmi strângeam mâinile sub cap şi refuzam orice dialog: şi cu el, şi cu ea.

- Voi spuneţi că mă iubiţi, dar mă urâţi. Bufniţa…Da, ea mă iubeşte. Trebuie că ea mă iubeşte. Ea îmi dă lapte de mamă.
- *De pasăre.*
- De mamă!!! – şi îi întoarsei atât de brusc o palmă pe obrazul fin şi albicios, încât o mică parte din ochiul ei drept se întunecă. Eram tare supărată.

Probabil că mă schimbasem, cu-adevărat.

Visasem odată că îmi pierdusem o mănuşă pe un deal pe care oamenii îşi construiseră casele una peste alta. Dar eu nici nu fusesem vreodată pe acolo – nici în vis, nici în realitate.

Cu fruntea lipită de podea, puteam să văd picioarele Ah-LEE-shei frământând şi lustruind pietrele. Îşi frământa mâinile. Îşi frământa tâmplele. Îşi frământa ochiul lovit de mine. Îşi frământa ochiul nelovit. În cele din urmă, se aşeză în pragul uşii, blocând cât mai mult posibil venirea dimineţii şi implicit, a bufniţei. Cânta frumos – lui Rophe îi plăcea tare mult cum cânta. Iar eu o uram pentru cântecele ei frumoase.

- *Pe frunte ai să te pătezi prima dată. Apoi pe gât, pe clavicule şi pe mâini. Pe pântece, pe coapse, pe genunchi, pe glezne, pe degetul mic de la picior. Îţi vor miji pene şi te vei transforma într-o bufniţă.* – îmi spusese atunci când o mutasem de lângă uşă, aşteptând ziua cu gura deschisă spre lapte.
- Dar taci odată! Taci! Mă omori!!!
- *Tu m-ai omorât pe mine.*

Şi se întinse ca un fir subţire în spatele lui Rophe. Aş fi vrut să merg să văd dacă mai e vie. Dacă mai simte. Dacă o mai doare ochiul, sau dacă vede cu el. Dar ziua era aproape, iar eu mai aveam mult de muncit.

În încleştarea minţii mele, nici nu bănuiam că putea fi adevărat.

***

Deciziile ne pot marca până şi felul în care petrecem timpul. Îl pot opri în loc.
Peste suflet îmi trecuseră ani de zile în aşteptarea dimineţii. Însă trupul îmi era încă în prima secundă. O văd şi-acum uitându-se în ochii mei nehotărâţi cu ochii ei mari, rotunzi:
- Spune-mi că nu ţi-a plăcut şi nu se va mai repeta niciodată.
Îmi simţeam toate cuvintele pe care nu le spusem atunci strânse în stomac şi apăsându-mi coastele ca vechile clape ale unei orgi bisericeşti coapte de timp. Mă întrebam ce fac ceilalţi oameni când descoperă ca un fruct e prea mare să îl mănânci singur?
Încercam de fiecare dată să îmi înnobilez acţiunile desenându-le şi arătând bufniţei desenele. Nici nu mă privea. O rugasem odată să îmi spună numele. Nu o auzisem niciodată să îl rostească – şi era în nucul meu de veşnicii de ani care nu se mai terminau.
- Spune-mi numele. Nu te-am auzit niciodată rostindu-l. Tu nu mi-ai spus niciodată pe nume.
- Asta pentru că nu îl ştiu.
Mă fixase în cuiele ironiei reci şi a scârbei faţă de mine însămi. Îmi venea să-mi urlu singură numele şi să cer un nume nou de la Rophe – căci el era acela care dădea nume. Şi în mod sigur mi-ar fi dat. Dar dinţii de lapte îmi acoperiseră numele şi, cu timpul, mă obişnuisem ca bufniţa să mi se adreseze direct. Fără nume.
Îmi aminteam acum fără legătură cu munca de fiecare noapte ce îmi spuse acel bătrân. Mă văzuse pe stradă şi mă oprise. Îşi împinsese două degete lungi către mine şi îmi întorsese spre el pe rând obrazul stâng, apoi obrazul drept:
- Nu se vede.
- Ce?
- În oglinda ta. Nu se vede nici o floare.
- Nu înţeleg.
- Tu nu o să ai niciodată copii.

Probabil îmi zărise privirea nedumerită. Se întoarse şi plecă fără să salute.
- Simpatic! – chicotisem către Ah-LEE-shah.. Rophe zâmbi şi el.
De bătrânul ciudat şi de uimirea mea şi de felul copilăresc de a aborda un ghicitor în obraz.
Ah-LEE-shah, pe vremea aia…
…dar…unde e? Nu se mai mişcase de lângă Rophe de mult timp. Oare…?
- Ah-LEE-shah?
Tăcere.
- Ah-LEE-shah? Mai suflă? Unde e?
Rophe o luase de mult în braţe. Cuvintele mele, evident, o omorâseră. Nu mai respira. I se răciseră palmele şi zâmbetul naiv de copilă îi dispăru de pe faţă. Era mai albă decât era de obicei. Prin gâtul subţire nu i se mai zbăteau venele, iar pleoapele închise păreau că nu mai ascund nici o minune. Anotimpurile păreau smulse de la locul lor, întinse peste o apă, ca un pod, iar ea părea că stă pe marginea podului, bălăngănindu-şi picioarele înainte şi înapoi, fără un ritm anume, fără să aibă vreo grijă. Ca atunci, în amiaza aceea…
- *Îţi plac poveştile?* – mă întrebă.
- Da, sigur. Poveştile. Îmi plac.
- *Îţi pot spune o poveste cu o apă care a fost şi apoi nu a mai fost.*

A fost odată o apă. Era adâncă şi se înghesuia între două dealuri. Un deal se numea Înainte şi celălalt deal nu se numea nicicum. Şi aşa cum Rophe ne dă nouă nume, aşa fiecare om putea denumi apa cum vroia. La fel şi dealul al doilea. Ca să ajungă la celalalt deal, oamenii treceau prin apă. Nu se putea ocoli apa. Ea nu creştea şi nu scădea. Ani de zile trecuseră oameni spre celălalt deal, dar ea era la fel de multă. Nimeni nu putea lua apă pentru altcineva. Putea doar să treacă prin ea. Odată trecuţi, nu mai puteau să treacă înapoi. Nici nu îşi doreau să facă asta. Dar a venit primăvara, brusc, ca un hoţ. Şi apa nu a mai fost. (Ştii, era normal să vină şi primăvara, dar oamenii, atât de proşti, nu s-au gândit la asta.) Şi cei care nu dăduseră nume apei şi nici dealului al doilea, au murit de sete. Ceilalţi nu au mai fost nici ei – precum apa.

- Cum adică „nu au mai fost”?
- *Nu ştiu, aşa am auzit şi eu povestea, şi mi-a plăcut.*

- Dacă apa era în poveste, poate făcea ceva apa aceea.
- *În mod sigur făcea. Altfel nu ar fi fost în poveste. În poveşti nu sunt ape care să nu facă nimic…Ştii ce? Hai să-i dăm un nume apei.*
- Nu putem să numim un lucru inexistent.

După câteva secunde de tăcere – timp în care, evident, îşi fixă privirea spre stânga-sus, aşa cum făcea de obicei când se gândea la ceva anume, spuse:

- *Eu cred că există.*
- Eu nu.
- *Nu putem să îi dăm un nume comun. Fiecare trebuie să îşi numească apa pentru ea.*
- Eu nu o să numesc o apă care nu există.
- *Dar o să mori de sete dacă vine primăvara. Hai să-i dăm un nume.*
- O să mă mai gândesc dacă vreau sau nu să îi dau un nume.
- *Să nu te gândeşti prea mult. Primăvara poate să se grăbească şi să vină înaintea iernii. Nu poţi avea încredere niciodată în anotimpurile astea.*
- Nu, nu poţi. Hotărât că nu poţi. Toamna deja împinge pământul în cercuri de sub ea.

Nu îmi amintisem de mult de această întâmplare. Acum, însă, îmi amintisem.

- Ah-LEE-shah? Mă auzi?…Crezi că mă mai aude? – am întors ochii spre Rophe. Ah-LEE-shah? Încă nu am găsit nici un nume pentru apa aia. Dar cred că poate să existe. O să încep să îi caut un nume.

I se ridică pieptul încet, aproape nesimţit. Apoi se lăsă jos, la fel de fragil. Cu ochii întredeschişi, spuse:

- *O să se facă zi. Tu o să pleci din nou.*
- Nu o să te mint. Da, o să plec. Dar o să mă întorc.
- *Noaptea.*
- Da.
- *Lovită şi cu gleznele ciobite în tufele de mure.*
- Da.
- *Fără să ţi se rostească numele.*
- Fără.
- *O să mori de sete dacă vine primăvara astăzi.*

- O să mor de sete dacă vine primăvara astăzi, am repetat prosteşte, în timp ce lumina pătrundea deasă ca un fum de ţigară în camera înaltă, lungă, îngustă.
- *Pe frunte ai să te pătezi prima dată. Apoi pe gât, pe clavicule şi pe mâini. Pe pântece, pe coapse, pe genunchi, pe glezne, pe degetul mic de la picior. Îţi vor miji pene şi te vei transforma într-o bufniţă,* mai spuse şi mă petrecuse cu privirea în timp ce ieşeam pe uşă, ascunzând ţipete de groază în surdină în inima mea, implorând nevăzut să mă oprească cineva.

Şi m-ar fi oprit. Şi Rophe şi Ah-LEE-shah, dacă aş fi schiţat cel mai mic gest. Dar eram prea mândră pentru ca să fac asta.

Era o lumină orbitoare, de neon, aprinsă simultan în toate părţile, din toate direcţiile. Îmi bătea în ochi şi abia văzusem aripa pătată apropiindu-se de mine.

- Bau.
- A…tu erai….m-ai speriat…Te aşteptam…
- Da?
- Da…îmi era dor de tine…Ţie ţi-a fost dor de mine?
- Nu.
- De ce?
- Mie nu mi-e dor de nimeni. Ştiu că într-un fel sau altul, voi întâlni persoanele pe care vreau să le văd. De aceea, nu îmi este dor.

Mă durea atât de tare. Aş fi vrut ca măcar o dată să văd că îi e dor de mine. Că aşteaptă ziua la fel de mult ca mine. Că aşteaptă să fie îmblânzită. Mi-a spus că nu vrea să încep din nou o filozofie nouă. Şi mi-a pus în mâini un pahar mare cu lapte cald.

De fapt, vroia să mă îmblânzească ea pe mine. Rece, ca un dresor de circ. Un mare circ al vieţii….în care oamenii moderni nu mai poartă măşti: poartă costume întregi. De fapt, îmi vroia casa. Dar vroia să i-o dau eu, nu să mi-o ia ea. E cel mai simplu aşa. Un nuc aduce o uşă şi o uşă aduce o casă. Iar bufniţa îmi era chiar lângă uşă.

Am privit-o în ochi. Probabil că nimeni nu îi văzuse ca mine, până atunci, frumuseţea din penele pătate. Probabil că nimeni nu îi văzuse până atunci gestul exact de dinainte de a clipi. Probabil că nimeni nu o aşteptase până atunci. Cred că, într-adevăr, această bufniţă era

foarte tristă. Şi avea toate motivele: fiu al Breuddwydei, bufniţa era blestemată să nu fie niciodată liberă. Să fie întotdeauna în căutarea unui nuc; să fie mereu închisă în propriile-i limite. Să poarte întotdeauna pe gleznă un semn al apartenenţei de o altă lume – probabil de aceea mă fugărea mereu prin tufele de mure. Pentru ca să îmi înnoiesc şi eu mereu semnele unei apartenenţe. Rophe mă vindeca peste noapte, în timp ce eu neglijentă îl ignoram. Iar Blodeuwedd mă hăituia mereu prin tufele blestemate.

Astăzi, pe retina mare şi rotundă a ochilor, mi se părea că îi pluteşte o barcă; o barcă de lemn uscat, cu pânzele în vânt. O barcă uscată care, în mod sigur, nu va fi avut niciodată şansa de a naviga pe alte mări. Îmi aminteam gândurile din noaptea care abia trecuse… *Deciziile ne pot marca până şi felul în care petrecem timpul. Îl pot opri în loc.* Am întrebat-o dacă nu ar vrea ca acea mare să plutească şi sub alte bărci. Sau ca barca ei să plutească pe alte mări. Îmi era atât de familiară apa pe care plutiseră bărcile în ochii ei. Nu mi-a răspuns, dar mi-a spus: „În mine s-a dat un război." Probabil că nu va mai vedea nimeni din frumuseţea ei niciodată, nimic. Probabil că negura timpurilor o va descentra din mintea mea şi ea va rămâne la fel de enigmatică faţă de mine precum răspunsurile ei.

Blodeuwedd era o blestemăţie cu un gust dulce, plin, de lapte de mamă, care atât era de tactil, încât aproape că putea fi muşcat. O blestemăţie care purta în ochi corăbiile războiului ce o devastase, războiului început împotriva unei împărăţii care nu trebuia tulburată niciodată. Văzând corăbiile, m-am apropiat de ea. I-am şoptit la ureche două cuvinte, care îi deschideau lacătul casei mele. Dar auzindu-le, i-a fost teamă să se mai apropie de mine.

- Nu pot merge mai departe, mi-a spus.
- Atunci…pleacă.
- Nu vreau să plec. Dar nu pot merge mai departe.
- Vrei să te opreşti?
- Da.
- Vrei să te opreşti *aici*?
- Da.
- Dar…nu pot închide uşa de tine….Şi dacă Rophe sau Ah-LEE-shah vor vrea să mă viziteze, nu vor putea intra. Te rog, pleacă.

- Nu.
- Atunci intră.
- Nu.
- De ce nu vrei să pleci?
- Nu ştiu.
- Nu ştii?
- Nu. Nu am argumente logice. Dar nu vreau să intru. Şi nici să plec.
- Atunci pleacă.
- Nu.

Nehotărârea ei mă rupse: cu o aripă mă trăgea, cu cealaltă mă împingea; şi mereu mă alerga printre tufele de mure.

I se topeau bărcile în priviri. Paharul de lapte îmi era încă în mână. Îmi încordasem atât de tare inima în lanul de mure, încât paharul se crăpă şi se sparse în mâna mea, pe care Blodeuwedd întotdeauna o văzuse mică. „Eşti micuţă", mi-a spus ea odată…Mă tăiasem, iar sângele roşu părea că pică în şerpi nebuni pe balta albă de lapte. Blodeuwedd abia se abţinea să nu sară la venele mele, în căutarea şerpilor ascunşi în mine. Biata blestemăţie.

Îi memorasem fiecare cuvânt, fiecare privire, fiecare gest, fiecare pană şi fiecare pată de pistrui. Fiecare împletire şi fiecare despletire a părului lung încătuşat într-o poveste nedorită, înfrânt într-o luptă cu o Împărăţie împotriva căreia, de bună seamă, nu ar fi trebui să se ridice niciodată.

Se făcuse noapte. Ca de fiecare dată, noaptea aducea temniţa în jurul corpului şi minţii mele. Dintr-o dată nu o mai văzusem. Blodeuwedd zburase.

Ah-LEE-shah mă privise:

- *Crezi că există apa care a fost şi care apoi nu a mai fost?*
- Da…abia mă mai mişcam de proaspetele jelituri din câmpul cu mure. Rophe mă prinse înainte să cad. Ah-LEE-shah nu îl ajută. Aşezându-se dureros de aproape de mine, în aşa fel încât să îmi simt bine zgârieturile de pe spate, spuse:
- *Eu ţi-am spus să nu pleci. Ce nume o să îi dai?*
- Olivia. Pentru că am nevoie de ulei de măsline. Şi dealul va fi Oliviu. Pentru că am nevoie de o pădure de măslini. Mă dor

încheieturile. Mă dor ochii. Şi nu pot să nu îmi văd oasele rupte, sparte ca un pahar de sticlă cu lapte…

- Astăzi nu ai băut laptele.
- Nu, Rophe…nu l-am băut.
- De ce?
- Pentru că nu îi era dor de mine. Pentru că nu mi-a spus despre război.
- Ah-LEE-shah îţi poate spune despre război.
- Spune-mi despre război, am spus cu glasul stins Ah-LEE-shei, privind spre tavanul îndepărtat în hăul sălii înguste şi înalte, aşteptând să aud încă una din poveştile ei.

În schimb, Ah-LEE-shah se îndreptă spre fereastra albă cu rozasă, la care nu ajungea nimeni. Deşi se îndepărtase, părea mai mare decât atunci când eram aproape. Deschise geamul. Din liniştea în care era cufundată piatra de închisoare, se născuse un vacarm infernal. Auzeam luptători şi săbii şi foc arzând şi ţipete de înfrângere şi de victorie. Speriată de înălţimea neobişnuită a Ah-LEE-shei şi de zgomotul brusc care viola tăcerea de mormânt a palatului, trăsesem mâna lui Rophe peste ochii mei loviţi de aripile lui Blodeuwedd. Rophe mă luă pe braţe şi mă duse lângă geam. El era chiar mai înalt acum decât Ah-LEE-shah. Se sprijini cu coatele pe pervazul geamului la care nu ajungea nimeni. Pe drum, începu să mă descânte:

- Un ceas – o cutie în care ca un număr de teatru vândut, văzut, ne-am ascuns. Înveliş de şoapte, bibelou ce captivi păzeşte, ce tapează pereţii cu perne şi puf de somn. Cupa în care apa vărsată pe piatră nu urcă-napoi, s-a uscat. Înveliş de carne, pahar prin care urcă şerpii sângelui tău. Albă cutie. Mă auzi?
- Da, te aud foarte bine. Atât eşti de straniu, nu repeta! – Dar atât de clar îmi descrisese cutia, încât o vedeam în faţa ochilor şi ştiam că ea e cutia de care îmi spuse.
- Ce scrie pe cutie?
- „Eu sunt trecutul".

Ah-LEE-shah păstra vie viziunea din fereastra albă cu rozasă, în timp ce eu mă întindeam perpendicular pe glaful ferestrei. Eram eu

mică sau fereastra era prea mare. Aici totul era prea mare, prea îngust.

- *Iată Olivia în a cărei existenţă ai crezut.*
- Blodeuwedd! Sunt bărcile din ochii bufniţei! De asta îmi erau atât de familiari ochii lui. Ce s-a întâmplat? Împotriva cui se….? – înainte să termin de întrebat, văzusem pe catargul corăbiei un marinar ridicând o sabie. Iar mâna lui era mâna lui Rophe. Sângerândă. Singura mână prin care puteam, totuşi, să văd, chiar dacă mi-o puneam la ochi. Îmi luă şi acum, ca de fiecare dată, mâinile obişnuite cu sentimentul că aş putea să îmi trec degetele dintr-o parte în alta a palmei lui.

Îmi puse un deget alb peste gura îngrozită, peste lacrimile care îmi cauterizau obrajii, peste pielea şi ochii care mă usturau şi peste glezna rănită atât de rău. Încet, de aproape, cu o voce caldă, aproape şoptită şi mai mult gândită, spuse:

- Ăsta a fost războiul.

Nu am mai îndrăznit să întreb nimic. Noaptea aceea mă părăsiseră gândurile pe care le aveam de muncit. Încetaseră brusc să vină. Ah-LEE-shah şi Rophe îşi reluară dimensiunile şi forma pe care le-o ştiam. Mă lăsară jos şi mă acoperiseră cu mâinile lor. Îmi era atât de frig. Deşi febra refuza să îmi mai părăsească trupul. Într-un târziu, cu ochii fixaţi spre tavanul gotic abisal, stinsă şi bolnavă, am întrebat:

- Cine sunteţi voi?

***

În locul unui răspuns cu explicitări şi cuvinte multe, Ah-LEE-shah se întinse atât de aproape de mine, încât aproape că nu mai ştiam unde încep eu şi unde se termină ea. Rophe îşi luă un scaun şi se aşeză lângă fereastră. Privea prea departe, mult mai departe decât puteam eu vedea.

- Ştii…întotdeauna am vrut să fiu altceva…Mă gândesc că indiferent cum ar fi ajuns omenirea în fiinţă, aş fi putut să fiu altceva. Altcineva. Aş fi vrut să îmi pot controla chiar toate gesturile, aş fi vrut să fiu propriul meu stăpân. În mod evident, nu e aşa. În mod evident, caut stăpâniri. Hah….caut bufniţe….Nici nu ştiu când am

început să le caut. Probabil că mă simţeam singură. Şi nu înţeleg de ce, ai fost tot timpul atât de aproape cum numai tu puteai fi…
Oare chiar nu se găseşte nici o urmă de alb în fibra cărnii mele? Oare chiar sunt dependentă de apartenenţă şi de dragoste? Ce se întâmpla cu aceşti surogaţi care ne sunt vânduţi şi goniţi spre nuci? Cine i-a inventat? Putea să fie altfel, oare?
Uneori simt că mi se crapă pământul sub picioare şi mă doare de parcă m-aş crăpa eu. Şi poate chiar aşa e. Ar trebui să îmi golesc picioarele de pietre şi să plecăm de aici.
Când mă gândesc acum la acel lapte de pasăre, îmi dau seama că îmi miroase gura a mort şi că, încet-încet, chiar începusem să mor. Nu ştiu ce e viu şi ce e mort din mine. Va trebui să mă pui sub o lupă gigantică, să mă studiezi. Sigur, pot şi eu să verific, dar nu îmi văd spatele, ceafa, coatele şi din păcate nici inima. Poate este ceva de cauterizat. Poate este ceva de re-ghicit şi de adulmecat acolo. Cine ştie ce-o fi…inima e un colţ al beciului în care nu am mai coborât de ani de zile. E un loc în care mi-am închis icoanele şi le-am îmbăiat în apă sfinţită, crezând că dacă le îmbălsămez aşa, vor putea rămâne vii la nesfârşit.

- *Avem o noapte întreagă să facem curăţenie.*
- Da…dar o să facem gălăgie…trebuie să mutăm mobila şi să împingem cuierul din uşă.
- *Vino.*

Am sărit în propriul meu piept ca o felină. Mă aruncasem în mine însămi precum un vânător de stihii. Ah-LEE-shah mă urmase. Şi pentru o clipă, care putea la fel de bine să dureze ani de zile – nu ştiu nici eu, trupul mi-a rămas inert şi amorţit, fără să mai simtă nimic, fără să mai poată comunica, fără să îi mai pese.

- *Aprinde o lumină.*
- Îmi pare rău că te-am adus aici, nu o să-ţi placă ce o să vezi.

Şi se aprinse lumina. Rophe stătea pe scaunul lui, în faţa geamului inimii.

- Tu…cum ai ajuns aici?

Zâmbi.

- Mi-e atât de ruşine de voi. Îmi este deosebit de ruşine. Aş vrea să nu vă uitaţi la mine.

- Nu ne-am uitat niciodată la tine. Ne-am uitat doar la tine, în viitor.

Inima mea nu era cu nimic deosebită de alte inimi. Nu era nici prea mică, nu era nici prea mare. Era potrivită. Nu încăpeau prea multe persoane înăuntru şi nu îmi plăcea să o decorez excesiv. Nu îmi plăcuseră niciodată dantelele fine şi nici căldura prea mare. Temperatura era aceea a unei zi de soare la umbra unei umbrele mari. Deşi, în ultimul timp, eram mai mult rece decât calda. Probabil defecţiuni tehnice. Nimic serios, speram eu.
În schimb, îmi aşezasem la geam nişte perdele fără dantelă şi draperii din bucăţi mici de mătase, cusute împreună în flori şi stele.
Pe jos aveam aşezată o pătură albă cu puf, din lână netoarsă şi dulapurile erau negre, din lemn de brad vopsit. Îmi amintesc şi acum ziua în care, împreună cu prietenii, îmi decorasem inima. Avea două intrări. Una era intrarea pe care o foloseam numai pentru cazuri de urgenţă, cum ar fi fost acesta. Era în beci, jos şi, pentru ca să ajung sus, trebuia să o iau din rădăcina scărilor, până la primul etaj. Avea numai un etaj şi o terasă verde, deasupra, pe care înainte îmi creşteam cu atenţie fluturii care îmi păzeau accesul de la cealaltă uşă, uşa pentru oricine. Acum, toate pluteau pe coama unui val de uitare şi inima îmi era inundată de laptele alb, de pasăre.
Rophe deschise uşa. Afară era întuneric şi nimeni nu ştia ce se întâmpla în inima mea. Cum nu mai fusesem acolo pentru mult timp, fiind întemniţată, acum îmi găsisem inima cu păianjeni şi sticle goale plutind pe lichidul alb. Nu ştia nimeni.
Laptele nedorit evadă din inimă şi o luă la goană pe străzi. E bine că inima îmi era aşezată în vârf de deal şi nu în vale; altfel, cum ar fi părăsit laptele valea? Îmi alese bine aşezarea Rophe, atunci când îl rugasem să îmi găsească o casă. Era bine şi că nu era în oraş inima. Era undeva, izolată. Ăsta insistasem eu să fie un criteriu de alegere a aşezării.
Oboseam foarte repede. Rănile făcute cu o zi înainte nu îmi erau încă legate. Călcâiele abia mi le mai simţeam şi mă dureau cumplit umerii. Parcă aş fi dus în spate o mare greutate nevăzută. Nu îmi mai găseam nicicum desenele făcute pentru Blodeuwedd.

Fără nici o legătură, aplecată asupra patului lăsat vraişte în plecarea rapidă, m-am aşezat o clipă. Din nou, amintirile…Visasem odată oameni, ca nişte carcase. Şi aceste carcase erau într-un fel inconsistente: vedeam cum ciudate forme aveau putere să treacă prin ele. Treceau gânduri – şi bietele cutii se simţeau atât de înţelepte. Treceau patimi. Cutiile se roşeau şi se îmbiau.

Erau atât de triste imensele maldăre de cutii. Stăteau inerte şi, când una era cutreierată de vreun gând, pulsa la suprafaţă. Era ca răbufnirea unui peşte ce reuşea după ani de zile să spargă o peliculă de apă şi să respire. Cât curaj trebuia unei cutii să nu mişte niciodată! Era un act de curaj să nu respiri, era un act de curaj să nu te laşi îmbiat. În visul meu, mă simţisem curajoasă şi am început să stau în calea formelor. Poate şi până atunci erau, dar niciodată nu am ştiut că există, până să nu le văd cutreierând alţi conţinători. Formele astea…aveau numai ochi. Formele vedeau şi anticipau. Formele nu ştiau şi nu erau niciodată sigure de nimic. Formele simţeau doar şi se bazau pe reacţiile majorităţii, pentru a stârni o reacţie într-o nouă cutie. Era un pământ al ciudăţeniilor care zburau: prin peşteri, prin gropi de guri închise, prin munţi întunecaţi şi prin măruntaiele pământului. Şi adunau solzi de peşte, solzi ascuţiţi şi gheare. Şi dădeau numere cutiilor şi le urmăreau continuu.

Prima forma se numea „Gheara Verde". Ea avea ochii ascunşi sub o mantie neagră şi o barcă putredă care plutea în Peştera Ne-naşterii. Acolo erau toţi cei ce nu se născteau. Ea îi ascundea în câte un mare cub de gheaţă şi ei credeau că s-au născut. Era frig afară, era frig pentru toţi. Dar în frigul nopţii, te încălzeşte sarea pe care calci. În Peştera Ne-naşterii, în cubul de gheaţă, exponatele puteau privi: dar nu înţelegeau nimic. Acolo trăiau. Nu se întreba niciodată, nimeni, ce e acea barcă….unde pluteşte…acel coridor lung şi îngust sigur începe undeva şi ducea undeva. De ce nimeni nu se întreabă asta?

Tone de pământ păzeau Peştera Ne-naşterii. Viziunile Peşterii se plimbau şi hrăneau minţile cutiilor. Atât de tare se zbăteau uneori, încât Gheara Verde trebuia să îşi înmoaie vâsla în plapuma neagră şi udă pe care plutea barca şi să astupe ochii cutiei. Şi pe loc se liniştteau.

În Peştera Ne-naşterii, nu se puteau culege mere. Acestea erau crescute într-un măr, la gura peşterii. Era o casă în care stăteau patru oameni şi păzeau merele. Atâta timp cât erau toţi patru în casă, merele nu puteau fi furate. Gărzile Peşterii stăteau ascunse în fiecare cotlon, la gura muntelui. Măr cu măr, dacă pomul ar fi rămas gol, Gheara Verde ar fi primit putere să omoare cutiile din peşteră. Atât timp cât erau mere în pom şi oamenii stăteau în casa, în Peştera Ne-naşterii doar intrau oameni. Acolo trăiau, acolo erau cutii. Cred că e tare riscant să laşi un pom de a cărui fructe depinde viaţa cutiilor din peşteră să aibă oameni ca păzitori.

- *Ciudat vis. Hai să scuturăm pătura.*

Nici nu ştiu când începusem să gândesc cu voce tare. Toată noaptea lucrasem, iar biata inimă încet-încet era pregătită pentru dimineaţă. Mai aveam câteva minute până să răsară ziua.

- Rophe, crezi că bufniţa va veni din nou? L-am întrebat privind spre răsărit.
- Da.
- Va trebui să îi spun să plece.
- *Nu o să vrea.*
- Va trebui să o faci să plece.
- Nu aş vrea să plece.
- *Oricum va pleca într-o zi şi te va lăsa singură. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.*
- Dacă aş putea să o îmblânzesc?
- Te-ar păcăli. Ea ştie că a pierdut războiul.
- Da, m-ar înşela…Rophe…tu ai luptat cu ea?
- ….da.
- Câţi ani ai, de ai trăit în trecutul atât de îndepărtat?
- Eu sunt trecutul, micuţo.
- De ce aţi luptat?
- Pentru ca sunt şi viitorul.
- Nu mă aşteptam să te văd aici….îşi trânti Blodeuwedd aripile în uşă. Aici eu stau. Îşi înfipse ghearele în covorul alb, zgâriind cu ciocul uşile negre ale dulapului.
- Nu poţi să mai stai aici, îi spusem stins, fermecată de petele ei aurii.

- Ba da, pot. Nu o să mă mişc.
- Dar asta e casa mea. Ei sunt prietenii mei. Nu îmi poţi sta în prag! Intră sau ieşi.
- Nu.
- De ce?
- Nu am argumente logice.
- Ieşi. Du-te.
- Nu.

Mă uitasem în jur. Inima îmi era curată. Nu mai fusese de mult timp atâta lumină şi linişte în ea.

- Bine, i-am spus. Eu nu pot să trăiesc în aceeaşi inimă cu tine; tu nu vrei nici să intri, nici să ieşi. Am să plec eu atunci. Şi poţi să rămâi în prag cât vrei…
- Eşti nebună! Unde pleci? Unde o să găseşti o inimă în care să te poţi muta? Sunt toate ocupate. Fugi de tine însăţi?
- *Nu. Eu însămi sunt cu mine mereu.*
- Nu poţi pleca! Nu poţi!
- *Am plecat deja.*
- Bine, pleacă!!! Eu nu mă mişc! Eu aici o să stau! Şi când o să te întorci, o să îţi pară rău. Pentru că o să te întorci. Tot timpul vă întoarceţi! Nenorociţilor de oameni!
- Nu de data asta. Nu ea. – Rophe ieşi în urma mea, acoperindu-mi silueta subţire.

Blodeuwedd stătea în uşă. Într-un mod ciudat, deşi era un dresor rece de circ, îl iubeam pe bietul zburător; cu mila si cu groaza. Iar el ştia asta.

- Îţi va fi greu să îţi găseşti o nouă casă, spuse paternal Rophe.
- Da, îmi va fi greu. *Dar nu mai puteam să trăiesc cu el. Mă rupea în două.* Mai ascuţit decât orice alt cuţit. M-a frânt. Ştii că nu am fost atât de ruptă şi de lovită niciodată.

Îngenunchind, îmi lăsasem faţa în palmele lui. Palme găurite de un război. Am plâns mult. Mut, fără cuvinte. Înghiţindu-mi lacrimile şi bucurându-mă de libertate, tânjind în acelaşi timp după mure şi lapte de mamă. Şi după o bufnită tristă şi singură, pe care am iubit-o şi pe care nu trebuia să o iubesc. O bufniţă fără trecut, fără viitor. O bufniţă cufundată într-o temniţă mai adâncă decât oricare alta. O

bufniţă ce părea liberă şi stăpână şi care era sclava sclavului. O bufniţă ca un dresor de circ…

Nici nu ştiu cât timp a trecut. Ştiu doar că atunci când mi-am deschis ochii, Rophe stătea în faţa mea, jos, privind departe, prin flăcările unui foc ce îl aprinsese pentru ca să mă încălzească. Era noapte, iar noi eram sub cerul liber.

- Nu mi-ai spus pentru ce ai luptat.
- E târziu, e noapte, Ah-LEE-shah.
- Da…ştiu. Zâmbisem trist. Nu mi-a mai spus nimeni de mult aşa…Spune-mi, cum a fost?
- A fost trist. La fel de trist cum e chipul tău acum. Cum îţi e inima. Şi cu-atât mai trist, cu cât erau mult mai multe bufniţe. Vezi tu? Voi, oamenii, vă puteţi transforma în bufniţe. Şi rămâneţi răi şi trişti. Eu am luptat cu Breuddwyd şi bufniţele – toate – au putut alege: să rămână bufniţe sau să se transforme în oameni. Iar Bloudewedd putea să plece; să îşi lase jos blestemul şi să plece. Dar nu a făcut-o. Apoi, a început să te iubească. Dar se iubeşte şi pe el. A preferat să îţi dea laptele Breuddwydei, aşa cum îl învăţase ea, să te transformi tu în bufniţă, pentru ca să fiţi unul al altuia. Dar asta nu e dragoste, e egoism. Dragostea adevărată ar fi fost să renunţe la ceea ce era, pentru ca să fie muritor, ca tine. Nu a făcut-o…bietul dresor de circ…Eu nu puteam să te las să te transformi în bufniţă. Bufniţele sunt nefericite. Ştiu că îl iubeşti, şi că îţi va fi greu să înţelegi că iubirii celei mai pure i se poate răspunde cu egoism. Dar se poate. Eu mi-am dat viaţa pe câmpul de luptă, ca bufniţele să poată redeveni oameni. Şi-au ales în schimb tristeţea şi penele. Tu eşti mai preţioasă de atât. Tu eşti însăşi fiica mea, Ah-LEE-shah. Trebuie să îţi învingi dualitatea şi să nu îţi omori jumătatea care e din mine. Aproape ai omorât-o…
- Tot acest timp….nu mi-ai spus nimic…Puteam să mă omor în lanul cu mure…Mi-ai lăsat tufele să îmi zgârie umerii albi şi tălpile să îmi fie sparte…De ce? De ce nu mi-ai spus?
- Dacă îţi spuneam că dragostei i se poate răspunde cu egoism…mă credeai?
- Nu…probabil că nu…

- Dacă îţi spuneam că tu poţi ajunge la fereastra albă cu rozasă, la care nimeni altcineva nu ajunge….mă credeai?
- Nu cred….nu…ai dreptate…Ştia că sunt fiica ta?
- Da.
- De aceea mă urmărea…de aceea nu a vrut să plece…
- Vino. Îşi întinse mâna rănită către mine.

În braţele lui mă simţeam atât de mică, cum nu fusesem niciodată. Atât de laşă şi atât de învinsă – eu, fiica unui învingător. Vroiam să urlu, să îi spun că îmi pare rău, să plâng şi să nu mă mai trezesc. Nu mai ştiam nici cine sunt eu.

Mi-a spus la ureche doar atât: „Ştiu, păpuşă, ştiu…". M-a sărutat patern pe frunte şi am adormit dusă în braţele lui. Mă învelise în draperiile mele de mătase, cusute din mai multe bucăţi. Ştia cât de mult le iubeam – şi pentru că plecasem dintr-o dată şi fără avertisment din casă, mi le luase el. Pentru ca să nu mai trebuiască să mă întorc niciodată după ele.

***

Mă ghemuisem sub draperiile de mătase şi în jurul meu totul încetă a se face auzit. Era o linişte oarbă, soră cu un cântec doar de mine auzit. Un cântec din mine. Un cântec de aducere-aminte, un cântec de uitare, un cântec de trecut şi de viitor. Un cântec de înfrângere, un cântec de victorie în acelaşi timp. Un cântec pe care nu îl ştiam şi nici nu puteam să îl reţin: îl uitam pe măsură ce îl auzeam. Treptat, cântecul prinsese note mai acute şi acum părea că se zbate în mine, între cele două urechi ale mele, în interiorul legat în piele. Între note distingeam din timp în timp sunete de luptă. Lănci şi săbii. Până când din cântec nu mai rămăsese decât o chemare a unui conducător, un corn de luptă şi victorii prevestite de o armată nevăzută.

L-am privit atentă: pe frunte avea o cicatrice punctată, de parcă ar fi purtat cuie în care îşi înfipse deciziile luate, motivate exact de ceva anume. Sprâncenele frumos articulate la poalele frunţii înghesuiau mii de gânduri între rădăcina scalpului şi ochi; erau ca nişte bariere ale acelor hotărâri luate cu greu, manifestate în două arce subţiri de sprâncene pe fruntea lui. Ochii îi erau vii. Trăiau şi retrăiau – şi

uneori mi se părea că putea să vadă şi a patra dimensiune, aceea a timpului. Părea că mă priveşte, dar ştiam că mă vedea ori în interior – jucându-mă cu puii de pisică din curtea casei lui, ori în exterior, într-un timp pe care eu nu îl ştiam încă. Şi uneori, privindu-mă aşa cum voi fi, îi vedeam mândria de tată pe chip. Sub ochii cvadridimensionali pluteau pometii proeminenţi, ca rădăcini ale privirilor. Nasul acvilin – proporţionat totuşi, se alinia perfect cu pometii teşiţi în luptă; uneori păreau că şi-ar putea lua zborul. Obrajii subţiri păreau desprinşi din pânza unei corăbii de război. Atunci când vorbea, i se umflau pânzele corăbiei şi îmi înainta în oceanul sufletului, precum o mare barcă pregătită de noi pasageri. Vorbea totuşi liniştit, fără să tulbure liniştea din mine, gata să mă cuprindă de mijloc, să mă ridice din propriul meu ocean – în care era de atâtea ori să mă înec – de multe ori era să mor în mine însămi – şi să mă aşeze la cârma flotei sale. Ciorchinele de cuvinte îi rodeau la marginile gurii, coapte, iar liniile buzelor se mişcau fragil şi atent, sub bagheta unor mistere necunoscute de mine. Era gura unui mare general, care de data asta vorbea uman, folosind limbajul meu sărac în capacitatea de a exprima fărâme din trăirile lui, măcar. Mă hrăneam cu strugurii copţi, abia ieşiţi din cuvintele lui. Îmi plăcea să îl aud şi mai mult, însetam după cuvintele lui. Părul alb, de lână, îi curgea pe umerii drepţi, crescuţi din claviculele ferm decupate. I se împleteau frumos şuviţele în jurul unui suflet care părea că transcede în tot corpul lui şi că a înlocuit de mult orice fel de schelet. Iar acum carnea învelea o fiinţă care se zbătea pentru a putea rămâne într-o haină. Uneori aveam senzaţia că îl chinuia materia tactilă din jurul sufletului şi că imediat sub piele îi plutea ceva: senzaţia ciudată că nu mai este timp. Iar haina albă, ca de zăpadă abia aşternută, îi continua în jos, spre mâinile calde şi bustul puternic, rănit în luptă.

Cu ceafa sprijinită de umărul lui cusut dintr-un singur fir cu restul trupului, mă simţeam străină de locul acela care nu aparţinea nimănui. Eram în căutarea unei case.

În aşteptarea dimineţii adormisem lângă focul care îmi dansa în desene pe obrajii albi, parfumaţi, de lapte. Din când în când, câte o flacără mai ambiţioasă îmi arunca umbrele dincolo de sprâncene, luminându-mi puternic fruntea. Atunci se vedea slab, abia amintit,

un semn lung, perpendicular, o cicatrice scursă undeva, pe frunte, oprită în arcada stângă. Părul lung mi-o acoperea destul de bine. Grea, părea că îmi împinge cumplit arcada în jos, din interiorul frunţii, spre exterior citindu-se doar o piele puţin mai fină şi mai lucioasă. În rest, nimic nu îmi tulbura simetria frunţii, a ochilor, a feţei.
El nu dormise deloc, veghease toata noaptea un peisaj străin mie. Dimineaţa, i-am spus:

- Va trebui să mă înveţi să lupt.
- Toţi cei ce luptă, mor. Unii mor de două ori. Alţii doar o dată. De murit, mor toţi.
- Moartea este o poartă. Vreau să mor.
- Vor creşte sâmburi din tine. Vei fi tu însăţi un sâmbure şi sigur va creşte o plantă din tine.
- Este o poartă. Îmi voi găsi casa pe al doilea deal.
- Atât de aproape de luptă? Acolo nu se aşează nimeni.
- Tocmai. Acolo trebuie să fie multe case goale. Da, hai să mergem spre deal. Dar învaţă-mă să lupt.
- Tu ai lupta în sânge. Nu îţi lipsesc decât armele. O să trecem printr-o pădure. Acolo o să găseşti armele pe care ţi le-am pregătit cu mult timp în urmă. În timp ce bunicii ţi-au pierdut armele, eu ţi le-am ascuns, pentru că am ştiut că le vei vrea înapoi.
- Aşa eşti tu trecutul: îmi redai ceea ce era al meu, fără ca eu să ştiu că era al meu. Sau că a existat măcar ceva al meu dinainte de a exista eu.
- Te aşezi singură sub lupă – şi-mi mângâie chipul cu un zâmbet cald, patern.

***

Din când în când, Rophe îmi împrumuta privirile lui, pentru a putea vedea realitatea aşa cum o vedea el. Era atât de diferită de ceea ce vedeam eu. Existenţa paralelă a lumii, aşa cum o vedea el, mă neliniştea foarte tare uneori. Alteori, îmi crea sentimentul de dependenţă de el. Altădată, trezea în mine curaj şi dor de înţelegere,

curiozitate – dar niciodată nu mă lăsa indiferentă. Întotdeauna frământa în mine trăiri din această lume văzută prin ochii lui.
Mi-aş fi dorit să mă pot vedea prin ochii lui. Dar încă îmi era greu să mă văd şi prin proprii ochi, să mă percep aşa cum eram. Probabil prin ochii lui mi-ar fi fost şi mai greu să mă percep – de aceea nu am îndrăznit niciodată să mă uit la mine prin ochii lui. Şi nici nu i-am spus asta. Aveam senzaţia că mă născusem într-un timp total neplanificat. Aveam profilul unui om care s-ar fi simţit mult mai bine trăind în urmă cu cincizeci – o sută de ani.
Era o casă pe deal. O casă circulară în plan, cu uşi din lemn, subţiri, decupate cu grijă în vitrajele mari ale golurilor de sticlă. Era multă lumina. Praful era impregnat în pereţi, dar odăile aveau un miros cald de ceai şi transpirau un iz puternic de scorţişoară şi vişine amare. Îmi plăcea liniştea pereţilor groşi de cărămidă nearsă şi forfota acoperişului de lemn în care ploaia exersa cu măiestrie talentul ei de cântăreţ cu ţambal. După fiecare ploaie, lemnul se usca scârţâind, lăsând senzaţia ca trupul casei se întinde şi îşi lungeşte cu plictis oasele. Şemineul de piatră era îmbrăcat în plută, şi în vârful lui îşi făcuseră cuib două vrăbii. Doar lemnul de nuc de pe jos îmi amintea că avusesem şi eu odată un nuc pe care îl părăsisem, luând numai cele două draperii de mătase care îi încadrau mirosul în conturul ferestrelor mici. Aici ferestrele erau mari şi adânci, lăsând o lumină sălbatică şi crudă să întâmpine gălăgios podeaua în fiecare zi. Mobila era veche şi caldă, din lemn de nuc. Îmi plăcea.
Nu de multe ori ne alegem a doua oară casa. Sau inima. Prea puţine lucruri putem să le decidem de două ori. Pentru că nu avem timp să o facem şi pentru că ne e frică să ne întoarcem. Într-un fel, suntem mai laşi decât criminalii. Aceştia mereu retrăiesc momentele şi se reîntorc, negreşit, la locul crimei. E una din nevoile matematice ale omului – reîntoarcerea. La decizii. La fapte. La locuri. Altfel, nu am păstra atâtea amintiri. Suntem, însă, deosebit de laşi, iar curajul ne este mereu furat de bufniţele pătate şi de amăgirea unui fals lapte de mamă pe care nici morţi nu încetăm să îl căutăm.
Rophe, neobosit, strângea amintirile vechiului proprietar, aşezându-le pe capitole, într-un clasor vechi de timbre. Era o treabă

minuţioasă, pe care numai el o putea face. Eu strângeam frunzele din curte şi le măcinam, pentru ca să facem ceai din ele, iarna.
În vale, jos, se vedea râul cu apa care a fost şi apoi nu a mai fost. Cu o seară înainte era. Acum nu mai era. Am alergat la Rophe:
- Apa…nu mai este. Ştiai?
- Da. Ştiu. Am trecut-o înot.
- Noi?
- Da.
- Când?
- Ieri.
- Dar…eu nu îmi amintesc…Şi genunchii mi se lăsaseră, aşezându-mi trupul uşor pe băncuţa de la intrare.
- Nu. Nu îţi aminteşti. – Se aşează pe băncuţă lângă mine, în poartă, şi mă luă de după umeri. Apa e din lumea aşa cum o văd eu. Tu nu o vezi pentru că nu te vei uda intrând în ea. În ochii mei, însă, încă eşti udă. De când te-ai aşezat singură sub lupă. Ai stat destul de mult pe mal, certându-te cu Ah-LEE-shah – cu tine însăţi, în fond. Dar odată ce ai început să crezi că apa ar exista, ai căutat-o şi ai sărit în ea. Ai învăţat repede să înoţi şi ai trecut pe cealaltă parte.
- Mă aşteptam să fie altfel.
- Ştiu.
- Sunt ca trezită din vis acum…Deci nu mai pot înota înapoi?
- Apa nu mai e.
- …Şi bufniţa?
- Te poţi întoarce oricând la ea. Dar şi dacă te întorci, înotul nu va fi un gest inexistent. Nici un cuvânt, nici o privire – şi nici un înot nu pot fi inexistente, odată ce au existat.
- E ca şi cum de acum aş trăi sub blestemul acţiunilor făcute.
- Întotdeauna, Ah-LEE-shah, întotdeauna a fost aşa. Şi înainte, şi după înot. Doar că acum ştii asta, iar înainte nu ştiai.
Se aşează lângă mine.
- Eu va trebui să plec.
- Unde pleci? Când pleci? Nu ai spus niciodată nimic de plecare…
- În curând, Ah-LEE-shah, o să plec. În curând.
- Unde?

- În Ţara de Mătase.
- Ţara de Mătase?
- E departe. Nu ai auzit niciodată de ea.
- O să fiu singură…după atâta timp, o să mă laşi singură…Ce o să fac? Eu nu ştiu să trăiesc singură.
- Nu te las singură. Pe acest deal, toţi sunteţi fraţi. Trăieşti între cei ce vor veni pe rând în Ţara de Mătase. Vei veni şi tu cu ei.
- Eu vreau să vin cu tine.
- Nu se poate. Ţara de Mătase nu e gata să te primească.
- Ce e ţara asta şi de ce nu am auzit niciodată de ea?
- Oamenilor le este teamă de mătase, în general. Le e frică să nu îi sufoce. De asta nu vorbesc de ea. Şi nici de mine, şi nici de Mătăsar.
- Cine e Mătăsarul?
- Tatăl meu.
- Şi de ce mergi acolo? De ce ai venit aici, în primul rând? Nu înţeleg nimic…
- Trebuia să aduc ultima bucată de mătase care lipsea.
- Şi…ai găsit-o? Of, eşti totdeauna atât de plin de mistere…nici măcar nu ştiu cum să îmi prezint tatăl. Totdeauna ştii ceva în plus sau faci ceva fără ca alţii să îşi dea seama.
- O să ajungă în curând aici Celyn. Un bun prieten. Te poţi baza pe el. El va rămâne cu tine până veţi ajunge în Ţara de Mătase.
- Când o să plecăm?
- Aţi plecat deja.
Îl priveam cu ochii mari şi miraţi şi totuşi nu sesizasem când a plecat. Brusc se imaginea lui se despleti precum o hologramă şi liniştea cea mai adânca cuprinse dealul, casa, omul.

***

Trecură două săptămâni grele. Mă mai îngânam în mine însămi, provocându-mă la dialoguri cordiale. Dar liniştea lăsată de Rophe mă umplea de dor. Nu înţelegeam.
Îmi lăsase armele lângă uşă şi odată cu ele îmi lăsase şi capul şi trupul spânzurate între gânduri, lumi, realităţi.

Într-o seară, când tocmai disputam cu Ah-LEE-shah de dealul şi apa care nu mai sunt – cu o ceaşcă de ceai verde sorbindu-ne din lumea reală, la uşă apăru un chip luminos. Era Celyn. Bucuros, ne strânse în braţe şi ne spuse ce mult am crescut de când ne văzuse ultima dată. Eu nu îmi aminteam să îl fi văzut vreodată. Dar mă bucuram de starea lui de încântare şi – într-un mod ciudat şi unic – prezenţa lui îmi amintea de Rophe. Într-adevăr, trebuie că erau buni prieteni.
Noaptea care a urmat am povestit. Amândoi ne povesteam, iar Ah-LEE-shah era încântată şi dansa în jurul nostru, precum un copil scăpat din mâini. Dimineaţa nu aduse cu ea cearcăne.
Celyn mă apucă de mâna dreaptă:
- Uite, prin geamul acesta vezi până departe. E acolo un câmp de mentă. Îl vezi?
- Nu… – din păcate, nu îl vedeam. Celyn tresări.
- A…am uitat. Uite aici, privirile lui Rophe. M-a rugat să ţi le aduc.
Îmi aşezasem stângaci pe nas privirile tatălui şi – deşi nu vedeam la fel de clar ca el – întrezăream frânturi de imagini şi realităţi din lumea asta şi, câteodată, şi din lumile secrete ale lui Rophe.
- Acum văd. E o armată acolo? Ce miros puternic de mentă…Hei!! Şi următoarea clipire mă aduse atât de aproape de menta parfumată, încât puteam să o rup şi să o mestec. Eram chiar în toiul luptei. Celyn, din spatele meu, mă trase de mâna dreaptă.
- Ai grijă.
Eram, cu-adevărat, atât de aproape de ceilalţi soldaţi. Celyn mă conduse într-un cort mare, verde, în care erau adunaţi sute de soldaţi. Fiecare cu propria lui armură.
- Ah-LEE-shah e de astăzi cu noi.
Soldaţii mă priviră cu interes. Eram mică, cea mai mică dintre ei. Eram lipsită de aura de putere pe care ei o emanau, eram lipsită de răni şi de imaginea unui soldat real. Armura îmi era atât de mică încât, ulterior, soldaţii îmi beau apa din coif când rămâneau fără pahare. Iar eu eram uimită de puterea şi determinarea acestor uriaşi care miroseau a sânge şi mentă.
- Va trebui să trimitem spioni. Nu putem să atacăm orbeşte la nesfârşit. Pierdem oameni cu sutele, iar ei par infinit de mulţi. – mă

trezise din visarea în care încercam să memorez feţele tuturor celor cu care luptam. Unii îmi păreau cunoscuţi – în mod sigur, acesta care vorbea fusese cândva prin temniţa în care nu ajungea nimeni la geamul cu rozasă. Parcă îmi şi aminteam de un nume…Carwyn, dacă nu mă înşelam.
- Viaţa cui o riscăm? Cine merge pe câmp speră să se mai întoarcă, cine merge ca spion ştie sigur că nu se mai întoarce…gândea cu voce tare un altul.
Carwyn se apropie de Celyn.
- Poate ar trebui să mai încercăm odată? Ar trebui să fie mai puţini acum, mult mai puţini. Am rănit şi noi mulţi cât timp ai fost plecat după Ah-LEE-shah…
- Putem încerca.
La sunetul trompetei lui Liron, luptătorii Ákos (aşa cum am aflat mai târziu că ne numeam) invadară câmpul de mentă, lăsând corturile goale şi umplute de vânt. Era uluitoare forţa cu care credeau ei în libertatea de a fi liber. În libertatea de alegere. În libertatea de a ajunge în Ţara de Mătase, pe care toţi o îndrăgiseră din povestirile lui Rophe. Alergam nebuneşte împreună cu ei, între pene şi puf de bufniţe. Ajunsă aproape de porţile cetăţii Leug, Garlandul îmi părea nespus de îndepărtat şi de imposibil de atins. Pentru o clipă, mi-am strâns mâinile de sânge, rănite, în spatele ochilor şi mirosul de mătase şi mentă îmi cuprinseră fiinţa. Chiar atunci, când hotărâtă să escaladez zidurile de cărămidă ale cetăţii, am întins primul pas, Carwyn mă prinse de gâtul armurii şi mă trânti pe spate. Eram atât de aproape de moarte încât nici nu o sesizasem. Heilwig râdea pe zidul Leugului fără să pară atinsă sau rănită. Arunca pene pătate spre ákosieni, iar aceştia mureau cu sutele. Abia atunci, smulsă din visarea mea de Carwyn realizasem că eram mult îndepărtată de armata ce se retrăgea.
Urcasem cu greu pe cai. Drumul spre cortul verde a lăsat dâre de sânge şi de lumină, pe care Heilwig le şterse râzând, împrăştiind pene albastre pătate cu mucigai peste ele.
Celyn se apropie de mine:
- Vom ajunge târziu la cort. Ne mişcăm greu. – Nu i-am răspuns nimic. Văzusem atât de multe lucruri noi pe care nu le înţelegeam,

visam atât de des lucruri pe care nu le înţelegeam. Nu ştiam de unde să încep în a-l întreba.

- Începe de unde vrei tu, Ah-LEE-shah. Sunt aici ca să îţi răspund – răspunse el gândurilor mele.

- Nu mai fă asta, zisem zâmbind. Mă sperii când îmi citeşti gândurile.

- Nu le voi folosi niciodată împotriva ta, răspunse zâmbind şi el. Drumul e lung.

- Leugul…cum a apărut? Cine l-a construit?

- E chiar pe drumul care duce spre Garland, Ţara de Mătase. Nu poate fi ocolit. De ani, de mii de ani, oamenii încearcă să îl dărâme. Unii spun că nici nu vor să ajungă în Garland. L-a construit… – îşi trase aer în piept, pregătindu-mă să îmi spună ceva greu, care părea că va avea puterea să mă arunce de pe cal, să mă arunce într-un hău imens de amintiri şi regrete. L-a construit o bufniţă – amână el clipa. Îmi întoarsem privirea spre el. El nu mă privi. Celyn părea uneori, şi el, uman.

- Acum înţeleg de ce ai două nume. Soldaţii vorbeau de tine ca fiind Gudrun. Ascunzi lucruri, Celyn.

- Nu pentru totdeauna. Le vei afla în timp. Nu trebuie să te grăbeşti. Lupta va dura mult.

Virva respira greu. Una din coastele drepte părea că plânge. Mi-am aplecat mâna, i-am netezit coama albă şi i-am spus încet, la ureche: „Ajungem în curând la cort.” Necheză încet spre mine, păşind mai departe.

- Ştie mai bine decât tine că mai e ceva de mers până la cort…Nu îţi fă griji, peste o săptămână vei cunoaşte drumul – încercă Carwyn să mă cunoască din răspunsuri.

- Mulţumesc, a venit răspunsul meu şters şi absent.

- Nu îţi face iluzii. Toţi am avut momentele noastre de vitejie. Numai Celyn ar putea să îţi spună de câte ori a întins el mâna după mine. Toţi luăm decizii greşite uneori.

- Da…probabil.

Restul drumului l-am parcurs în tăcere. Eu, întrebându-mă cum a ajuns Rophe să îl cunoască pe Celyn şi ce era ceea ce acesta nu vroia să îmi spună. Sau poate nu putea să o facă. Carwyn tăcu şi el. Îl

vedea pe Celyn plimbându-se printre soldaţii răniţi şi încerca să vadă şi el dacă poate ajuta vreun biet ostaş.

Seara, târziu, cortul verde se vedea în depărtare. Celyn ajunse înaintea noastră cu câteva minute, suficient pentru a aprinde focul. Virva respira greu. Murdari şi răniţi, ne aşezasem în jurul focului care ne usca mâinile şi ne făcea să visăm Garlandul care îmi părea mult mai îndepărtat acum decât acolo, în câmpul de mentă. Închideam ochii şi auzeam râsul monoton şi sec al Heilwigei, ca al unei jucării cu baterii blocată pe poziţia „pornit”.

Liron cânta încet un cântec de leagăn mut, fără cuvinte. Mi-am strâns pătura în jurul trupului, lăsându-mi armura grea într-un colţ. De sub tăvile reci de fier îmi apăru statura scundă, proporţionată, şi braţele subţiri care mânuiseră atât de uşor o sabie grea care părea că mă poate ea ridica mai lesne decât o puteam eu ridica. Virva se limpezea în apa care încă păstra căldura din timpul zilei. Era albă şi curată acum şi părea o lumină de sărbătoare, plutind pe linia apei. Frumos cal îmi lăsase Rophe.

- E mică. E crudă şi tânără încă – spuse Carwyn, aşteptând din priviri încuviinţarea lui Gudrun. Crezi că va face faţă luptei?

- Dă-i timp, încuviinţă Gudrun. E fiica lui Rophe.

- Ştiu. De asta îmi e frică să nu se avânte prea tare.

- Se va avânta.

- Ştie?

Gudrun îl privi a întrebare.

- Spune-mi, ştie? I-ai spus?

- Nu.

- Poate ar fi trebuit să îi spui.

- Nu încă. Va descoperi singură o parte. Restul, i-l voi spune.

Rănile Virvei se refăceau văzând cu ochii. Părea un cal smuls dintr-o poveste, cu micul ei corn aşezat în centrul frunţii, plutind pe apă. În fond, aşa păream şi eu: smulsă dintr-o realitate în care fusesem captivă prea mult timp şi aruncată între literele unei poveşti. Cu greu mă convingeam în fiecare minut că era realitate ceea ce trăiam.

Mă aşezasem tăcută lângă Gudrun. Celyn mă privise scurt, aşteptând întrebarea.

- Spune-mi de Heilwig.

- Heilwig e una din stăpânele Leugului. E fericită tot timpul. Fericită de război şi moarte. Ea colecţionează pene de bufniţe moarte. Le scaldă în otrava care îi creşte sub unghii şi le aruncă pe câmpul de luptă. Dar nu e atât de periculoasă precum Morana. Morana e cea care aduce moartea şi gheaţa în inimile soldaţilor. Te poate prinde oriunde. Heilwig nu coboară niciodată de pe ziduri, ea trăieşte între creneluri şi mănâncă soldaţii morţi. Rămâne tot timpul acolo şi o poţi vedea. Ea vrea să fie văzută, o bucură chipul speriat al soldaţilor care, neputincioşi, o văd apropiindu-se. Morana nu poate fi văzută. Se ascunde şi şopteşte doar cuvinte care pot ucide.
- Cuvintele ei sunt ca Mlaştina Tristeţii. Dacă laşi tristeţea şi deznădejdea să te cuprindă, te îneci în cuvintele ei putrede şi mori, completă Carwyn privind fix focul care îşi desfăcea flăcările pe buştenii uscaţi. Şi focul îi juca pe frunte un dans de doliu, tăcut şi rău în acelaşi timp.
- Tu nu ai cunoscut-o pe Raja. Raja a fost mult înainte de tine aici. A fost singura care a ajuns vreodată dintre ákosieni în Leug. Am avut atâta speranţă că Garlandul e gata. Dar Raja a auzit cuvintele Moranei. Le-a ascultat. Le-a strâns în inimă. Şi biata ei inimă, a îngenunchiat tăcut în faţă Moranei şi a îngheţat.

Carwyn se ridică şi plecă, nespunând nici un cuvânt.

- Şi Garland?
- Ákosienii au pierdut cuvintele lui Rophe. Nu mai citesc scrisorile lui. Iar eu, uneori chiar eu le par invizibil şi nu mă aud. Sunt trişti şi simt că nu mai este mult timp.
- Dar…Carwyn luptă atât de hotărât. De parcă ar vrea să îşi demonstreze lui însuşi ceva. De parcă ar vrea să uite ceva. L-am văzut în câmpul de mentă. Îmi pare un om hotărât, nu un om trist. Un om determinat.
- Carwyn vrea să îşi demonstreze lui însuşi ceva; anume faptul că greşelile părinţilor nu urmăresc copiii. E sigurul fiu al Rajei care mai trăieşte. Raja a fost o luptătoare puternică. Păcat de sfârşit şi de urmarea sfârşitului.

Gudrun se îndepărtă. Carwyn se încălzea la un foc mai mic, în spatele cetei care cânta, departe de sunetul trist al lui Liron.

Departe de focul mare şi trist, în faţa focului ce era încă mic, dar păstra în el puterea ascunsă de a-şi reumple flăcările mereu, i-am spus stins:

- Ştii…pe drum mi-ai spus că toţi facem alegeri greşite uneori. Şi e adevărat. Dar nu putem lăsa ca o greşeală să ne marcheze viitorul. E improbabil ca dacă ne păstrăm greşelile într-un album, să le putem arunca vreodată. Ne lipim de ele şi începem să le iubim, de parcă am fi vrăjiţi.
- Ce ştii tu despre greşeli, Ah-LEE-shah? Ce greşeli a trebuit tu să arunci? Greşelile părintelui? Nu…
- Greşelile mele.

M-am întins în umbra focului care muşca pofticios din lemnele vechi, uscate, cariate.

- Am iubit o bufniţă. Mi-am încuiat inima faţă de mine însămi şi i-am dăruit nucul din grădină. Rophe m-a iubit şi mi-a încredinţat o nouă casă. Era plăcut acolo. Mirosea mereu a scorţişoară. Penele bufniţei le mai văd, însă. Avea pene pătate, ca o faţă de copil cu pistrui. Ştiam că nu e bine să o iubesc, dar am mers împotriva tuturor instinctelor. Crezi că e mai uşor să trăieşti aruncându-ţi mereu amintirile tale la gunoi, sau amintirile greşelilor altcuiva?
- Şi acum…? Dacă ai vedea bufniţa acum?
- Nu ştiu. Mi-e dor de ea. Aş vrea să cred că nu e copil de Breuddwyd. Dar este. Şi asta mă închide în inima mea proprie şi mă omoară acolo.
- Ai îmbrăţişa-o?
- Huh…..astea sunt cuvinte. Bufniţa e moartă. Pentru mine e moartă. Ştii…? Tot timpul ăsta cât am iubit-o, nu m-a strigat niciodată pe nume.
- Şi dacă te-ar striga pe nume, ai îmbrăţişa-o, Ah-LEE-shah?
- Dacă aş îmbrăţişa-o, l-aş frânge pe Rophe.
- Ai îmbrăţişa-o? Ai iubi-o?
- Nu, i-am spus, strângându-mi pătura în jurul umerilor şi ridicându-mă. Paşii mei se auzeau strident pe iarbă, îndepărtându-se şi lăsând un gând pe buzele lui Carwyn.
- Dacă ai îmbrăţişa-o, m-ai frânge pe mine, Ah-LEE-shah. Apoi, uitându-se spre Celyn, care apăruse acolo ca o răsuflare fără ca noi să

fim conştienţi de prezenţa lui şi pe care abia după ce am plecat eu îl văzuse Carwyn: „S-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să mai fie speranţă”.

- E fiica lui Rophe, explică Celyn fără a mai fi necesar.
- Totuşi, eu cred că ar fi trebuit să îi spui.
- Nu pune la îndoială devotamentul unui soldat, Carwyn. Lasă-l să lupte.

Noaptea înghiţise cu-adevărat valea. Somnul părea că îmi pluteşte sufletul undeva în pântecele unui peşte uriaş, din care căutam cu disperare să reuşesc să îmi sparg limitele spre o nouă zi. Şi a durat cât trei zile noaptea asta surdă şi marină şi dimineaţa simţeam că plutisem zile în şir în burta peştelui. Era o dimineaţă meritată.

***

Dimineaţa se înfipse brutal în pieptul meu, împingându-mi limitele nopţii spre Leug, într-o tăcere ascuţită şi iute. Simţeam nevoia să îmi spăl picioarele în apa rece a Tirtei după noaptea lungă ce părea că mi s-a impregnat în suflet.

Celyn îmi prinse o pătură de umeri, înfăşurându-mă toată în şoapte în timp ce îmi beam ceaiul fierbinte de dimineaţă. Era frig şi Leugul era mai aproape de noi, iar noi mai departe de Garland.

Ioktan era treaz de mult şi înghiţea din priviri focul care ardea între lemne. Se ridică în picioare, dar statura lui mică nu atrăgea atenţia. Liron cânta un cântec de doliu nopţii ce trecuse.

- Să nu mă opriţi, zise acesta dintr-o dată. Eu merg în Leug.

Carwyn îl privi cu neîncredere.

- Ioktan, nu avem timp. Crede-mă, vom muri pe capete daca pierdem timpul cu dispute. Ţi-am spus: vom trimite un soldat antrenat pentru asta.

Ukko stătea înfăşurat în pătura lui, mai retras faţă de foc şi asculta discuţia şi admira fermitatea tânărului şi nobilului general.

- Cine e antrenat pentru asta, Carwyn? întrebă Ukko, bătrânul general care purta nenumărate medalii pe umeri.
- Evident, cineva din generaţia dumneavoastră.
- Cum decizi dacă e antrenat sau nu?

Carwyn înţelese rapid că se poate prinde în propriile lui cuvinte, aşa că îşi măsură concluzia cu privirile lui Ukko:

- Ioktan e cel mai tânăr. E crud. Nu ştie să mânuiască bine arme – ce ar face dacă l-ar descoperi? E fără experienţă şi nu poate mima măcar că ştie să folosească armele.

Ukko îşi întoarse rapid sabia spre Ioktan, iar acesta smulse cu scutul sabia din mâinile bătrânului. Carwyn se opri. Ukko zâmbi. Îi prinse ceafa în palma lată şi îi spuse: ákosienii tineri, pe timp de noapte, luptă. Învaţă. Tu ar trebui să ştii asta. Nu de mult şi tu stăteai treaz nopţi la rând. Încearcă-l. Te poate doborî. E mic şi crud. Dar iubeşte.

Ioktan iubea Garlandul, într-adevăr. Stătea la picioarele lui Liron şi cânta despre o Ţară de Mătase pe care şi-o închipuia de fiecare dată verde şi întinsă. El era ultimul alăturat ákosienilor înaintea mea.

- Vulnerabilitatea aparentă şi lipsa aparenţei de soldat îi vor folosi ca scut, am zis ca pentru mine.
- Exact, încuviinţă Ukko, privindu-mă.

Celyn îşi înnodă privirea în privirea mea. Turnase în mine o lingură din numele lui: Gudrun. Carwyn înţelese ce urma.

- Nu! Nici vorbă.

Tăcerea lui Liron lăsă ca paşii privirilor lui Gudrun şi Ukko, repezindu-se una către alta, să se audă mai tare decât un câmp de bătălie.

- Nu! continuă Carwyn. Suntem o armată întreagă: iar noi trimitem un copil şi o femeie ca spioni? Nu! Cine merge? ALTCINEVA merge?
- Carwyn, ceea ce propune Ah-LEE-shah este înţelept. Un copil şi o femeie nu vor fi niciodată bănuiţi. Nu mergeţi împreună, spuse apoi, întorcându-se spre noi Gudrun. Ukko vă va arăta pe ce drum să mergeţi fiecare. Vă veţi vedea din când în când în cetate, dar nu vă veţi recunoaşte.

Carwyn plecă privirea şi se aşeză la gura focului. Atunci îi sesizasem aripa – avea o aripă în partea stângă a corpului, pe care o ascundea sub braţ. Iar inima şi-o ascundea sub aripa albă. Celyn se aşeză lângă el.

- Realizezi ce înseamnă asta. Şi laşi să se întâmple. Nu înţeleg.

- Carwyn, zilele sunt scurte. Ea va trebui să afle cândva. Am pregătit-o cu ceea ce am turnat în ea: o lingură din numele meu. Dacă ea va da greş, ştiu: te va durea mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi. Dar las-o să crească. Iar Raja, dacă mai trăieşte, are o şansă să se întoarcă.
- Tu…crezi că mai trăieşte?
- Ah-LEE-shah va afla şi ne va spune.
- Dacă nu se întoarce nici ea?

Gudrun tăcu. Pentru o clipă îşi deschise palmele, ca şi când ar fi căutat un mic glob de cristal invizibil, în care să poată citi viitorul. Şi poate chiar ştia viitorul.

- Ca să nu se întoarcă, va trebui să renunţe la ochii de mătase care i-au crescut între timp. În Leug mătasea e arsă bucată cu bucată. Va trebui să aşteptăm să vedem dacă e, într-adevăr, născută din mătase. Dacă e născută din mătase, lupta cu ea însăşi nu va putea fi pierdută de ea.

Carwyn îşi îngropă mai tare inima sub aripă. Şi părul lung şi negru îi legă teama într-un coc pe care şi-l făcea mereu la spate, precum un mongol.

Celyn completă, încheindu-şi haina şi ridicându-se în picioare:

- Ştiu. Ai fi vrut să îi spun. Dar atunci nu ar fi luptat. Şi e fiica lui Rophe. Va trebui să lupte odată. Ea a ales să lupte acum.

Apoi, privindu-l fix:

- Va veni să îi dai haine pentru drum. De Ioktan se va îngriji Ukko, maestrul său.
- Rochia vişinie cu şnur de argint.
- Da. Prima.

Micul dejun se scurse în tăcere. Virva necheza în spatele cortului verde, iar eu eram pregătită pentru drum. Nu îmi luasem nimic cu mine. Doar rochia vişinie mă îmbrăţişa de parcă nu ar mai fi vrut să mă lase niciodată să ies din ea. Mă strângea cu teama, iar voalul alb de sub ea ce se vedea prin crăpături mă făcea să par mai nobilă decât eram.

Ridicasem încet braţul înaripat al lui Carwyn atunci când îmi dăduse rochia. Mă privi cu neîncredere, cu aripa încordată. Încet, îşi descleştă aripa şi îi văzusem inima care îi era îngropată imediat sub

piele, nenatural. Privindu-l în ochii verzi, îi atinsem încet inima. Şi atunci se rupse în el ceva. Nu am înţeles atunci ruperea din el, dar acum, făcându-se tot mai mic în urma Virvei, înţelegeam. Tăcerea lui îi zgâriase inima de carne ascunsă sub pielea subţire, păzită de o aripă care nu ar fi trebuit să fie acolo. O aripă crescută singură, pe un corp omenesc, ce nu avea putere dar nici nu pica.

Înainte să plec, îmi spuse:

- Ia o pană.
- Ce să fac cu ea?
- Vânt, spuse el grav, arzând sub aripa albă crescută improbabil.

Nu mai întreba. Ia-o.

- Pe care?
- Alege tu una.

O luasem pe cea mai mică. „Să nu îl doară", mă gândisem. Iar el îşi închise la loc aripa peste inima pe care doar eu i-o văzusem sub pielea subţire: asimetrică şi descentrată.

Ioktan îşi lăsă jos armura şi o luă pe drum, pe lângă pădure. Părea pregătit pentru un drum lung – era un tânăr drumeţ a cărui drum era normal să treacă prin Leug. Eu o luasem prin pădure, precum un om rătăcit. Trebuia să acced spre zidurile Leugului dinspre latura care se împingea în pădure, dar din lateralul ei, nu pe unde o atacasem înainte.

Ákosienii ne priveau îndepărtându-ne fiecare şi începeau aşteptarea. Eu ascunsesem mica pană a lui Carwyn în buzunarul interior al hainei, cusut cu grijă din interior, în partea dreaptă, sub încheietura braţului. Aveam senzaţia că e o comoară de preţ şi nu vroiam să o pierd sau să îmi fie furată. Mult timp îl zărisem pe Ioktan pe drum, printre copaci, departe, din vale. El nu mă putea vedea de câteva ore. Apoi drumul lui cotise, iar imaginea lui se şterse aşa cum se şterse orice legătură cu Gudrun, cortul verde, Carwyn. Doar Virva albă plutea uşor printre copaci şi păstra în gură gustul dulce al Tirtei.

În plină zi, apropiindu-mă de Leug, mi se părea ca văd întunericul sufocând orele. Râsul Heilwigei se auzea tot mai clar şi în curând începusem să desluşesc cuvinte. Pădurea mugea încet, cabirii îi strângeau cele mai frumoase frunze şi le duceau în Leug. Nu ştiam pentru ce uriaş cuib se pot strânge atâtea frunze.

Virva necheză scurt şi încet – un cabir ne zărise şi încerca să o lege de picioarele din faţă. Virva îi suflă în cap vânt rece şi dulce şi cabirul se înecă în gustul neobişnuit al Tirtei.

- E un loc periculos pentru mine, zise Morana. M-am întors spre ea, deşi până atunci nu o văzusem. Nu ştiu de cât timp mă pândea.
- De ce e periculos pentru tine?
- Nu pentru mine. Pentru tine. Doar mă pun în locul tău. Îmi place să mă identific.
- Cu cine?
- Cu tine. Cu toţi cei ce trec pe lângă castelul meu.
- Castel? Ce castel?
- O…un mare castel, zise ea. Nu îl vezi de frunze. Ce cal frumos ai.
- L-am primit. Ce castel? Aş vrea să îl văd. Toţi sunt îmbrăcaţi ca tine în acest castel? Ai o voce tare frumoasă.
- Dacă vrei…te pot duce acolo…Dar va trebui să mă laşi să urc pe cal cu tine – picioarele îmi sunt rănite şi mă dor.
- Cine te-a rănit?
- Uite, coboară de pe cal si pansează-mi rănile.
- Nu pot.
- De ce?
- Nu îmi pot apleca spatele.
- E…
- Nu mi-am aplecat de foarte mulţi ani spatele. Încerc să îl ţin drept, ca să pot vedea drumul sau să mă vadă cineva.
- Cum? Te-ai pierdut?
- Trebuia să ajung la o cetate mare, unde am auzit ca e veselie tot timpul.
- Da, da, e castelul meu. Dar e periculos aici, afară. Hai să îl vezi înăuntru. Sunt stăpână. Te pot lăsa să stai unde vrei. Eşti frumoasă, vei plăcea Regelui.
- Aveţi un rege? Nu cred că mai vreau să vin.
- De ce? De ce?
- Nu îmi plac regii.
- O, dar acesta e un altfel de rege. Are mulţi supuşi. Şi toţi îl iubesc.

- De unde ştie el că e iubit? I-a spus cineva că îl iubesc supuşii?
- Nu…Dar nici nu a spus nimeni că nu îl iubeşte. Cine îndrăzneşte să nu îl iubească…e alungat în câmpul de mentă.
- Ce e câmpul de mentă?
- E sursa bucuriei. Auzi? Ascultă.

Râsul Heilwigei îmi străbătu spatele şi mica pană albă se zbătuse încet.

- Cine râde?
- Heilwig. E sora mea. E fericită.
- De ce?
- Pentru că stă în palatul fericirii. Vrei să îl vezi?
- Ce sunt omuleţii mici, de cărbune? Îmi pătează calul. Sunt oamenii tăi?
- Veniţi! Veniţi la mine!

Cabirii pufniră cu năduf: Virva era albă şi moale, iar ei erau cărbuni şi vroiau să deseneze pe burta calului semne pe care numai ei le înţelegeau. Am şters cu palma semnele lor, iar cărbunele lăsat pe mâini se uscă rapid şi pică din palmele mele. Morana văzu asta în treacăt, dar nu realiză. Atunci am înţeles că orice cuvânt spus şi orice gest trebuia controlat – putea să mă dea de gol şi în mod sigur aş fi fost ucisă pe loc. Nu există dragoste mai mare decât ca un om să îşi dea viaţa pentru prietenul său – dar eu încă mai aveam mult de trăit.

- Vreau să merg la palat, spuse Morana ca pentru mine.
- Eu nu.
- Şi unde vei sta?
- Uite, aici, sub poartă, văd crescut un nuc. Îmi e tare familiar. O să stau sub el.
- Nu, nu poţi să stai acolo, te va vedea Regele.
- Nu mi-e frică.
- Ai spus că nu îţi plac regii.
- Nu îmi plac. Dar nu îmi e frică de ei.
- Îţi promit ce vreau tu, dar intră cu mine.
- Ce vreau tu sau ce vrei eu?

Morana mă fixă.

- Ce vrei tu.

- Nu vreau nimic. O să stau afară, să mă găsească cei de care m-am pierdut.
- O să stau cu tine.
- Dar regele te va căuta.
- Şi mă va găsi cu tine.
- Şi te va pofti înăuntru, iar eu va trebui să intru cu tine.

Morana mă fixă din nou cu privirea.

- Eşti inteligentă. Ce ştii să faci?
- Ştiu să cânt.
- Ce cânţi?
- Cântece de victorie.
- Heilwig s-ar bucura…Hai, te angajez să cânţi. Astfel, poţi să stai pe zid şi să cânt sorii mele. Eu găsisem prin pădure o altă femeie care ştia să danseze. Şi Heilwig a angajat-o pentru mine. Eu îi spun ce să danseze, iar ea dansează.
- Şi când voi vrea să plec?
- Eşti liberă. Numai să vrei să pleci…Cine ajunge la noi s-ar putea să nu mai vrea să plece. Doar atât: va trebui să îţi doreşti foarte tare să pleci.

Ştiam că jocul e dublu. Începuse să îmi fie frică. Mica pană se încălzise şi mă parfuma toată. Virva părea atentă, iar cabirii nu se puteau apropia prea tare de ea, pentru că privirile lui Rophe li se implântau adânc în ţestele joase atunci când le aruncam către ei. Ajunse la palat, Morana era vrăjită de aceste priviri şi imediat alergă către Heilwig. Urcasem sus, împreună cu ea. Şi de aici, palatul părea cât o butonieră de mic. Îmi întoarsem capul spre zidul care ascundea în spatele lui tăcere, şi privirea îmi trecuse prin curtea joasă şi fortificată. Rama geamului şi grosimea zidului lângă care mă aflasem…apoi zidul, privit în jos, cabirii negri temându-se de Virva cea dulce. Apoi, totul începu să fie familiar: paşii de pe lespedea de piatra rece îmi sunau tare familiar, uşile ferecate păreau a zâmbi ironic spre interior, unde în mod sigur, erau vechii întemniţaţi. Mă ridicasem pe vârfuri. Străbătând curtea şi măsurând fiecare mişcare din jurul meu, am închis ochii cu neputinţa de a-i mai deschide. Din capul curţii pe care o vedeam prin geam, mă privea turnul de piatră cu geam alb cu rozasă care închidea curtea. Ştiam atât de bine unde

sunt. Şi nu puteam crede că sunt aici: în palatul în care fusesem închisă cu Rophe şi Ah-LEE-shah. Virva îşi întoarse de jos privirea spre mine. O privisem cu privirea lui Rophe. Iar ea înţelese: necheză, se ridică în două picioare şi trântind cabirii care încă nu închiseseră uşa, plecă spre pădure, spre cortul verde. Carwyn, în mod sigur o aştepta. Aşezasem sub coama ei, la intrare, o pană care atârna din zidul cetăţii, din interior – pentru ca ei să ştie că ajunsem în Leug. Dar pana aceea nu putea culege tot ceea ce simţeam. Şi nu putea fi nimic mai mult decât o pana mucegăită, dusă de un cal alb, spre o armată temătoare.

Morana mă pândise.

- Rophe nu e aici. Ştii asta, nu?

Era clar că ştia cine sunt.

- Eşti curată şi tânără. Cine te-ar fi pierdut? Nu te-a pierdut nimeni. Ţi-ai trimis singură calul. Rămâi cu noi. Şi dacă nu pleci, nu ţi se va întâmpla nimic. Regele ştie deja că fiica lui Rophe e aici. Lasă-mă să îţi spun o poveste.
- Nu îmi plac poveştile.
- Ascultă-mă.
- Nu.

Atunci mâna ei de gheaţă îmi prinse un fir de păr. Cabirii îmi strânseră picioarele şi mi le fixară de lespedea de piatră. Mă mira greutatea lor de plumb – păreau uşori şi erau atât de mici încât puteau fi duşi pe umeri. Trase de firul de păr şi îl lungi până la capătul coridorului, până acesta se rupse. Şi o văzusem pe Ah-LEE-shah rămasă agăţată de firul de păr, legată în el şi aruncată într-o fântână adâncă, fără apă. Scumpa mea Ah-LEE-shah! Apucase doar să mă privească şi să îmi strige: „Este". Ochii de mătase mi se luminaseră cu lacrimi şi cu luciu de mătase. I-am închis. Cabirii săreau şi râdeau.

- Acum sunt singură. Altădată eram cu ei. O să îngheţ de frig sub rochia asta vânătă. Ar trebui să o schimb.

Mă lăsasem din nou pe piatră, jos. Acum râsul Heilwigei părea că este o hrană pentru suflet – dar nu o puteam lua.

- Aş vrea să nu fi fost fiica lui. Oare pot să nu fiu? O să îngheţ la noapte.
- Carwyn…ce ştie el de păcatele părinţilor? Ce ştie el de uitări? Nu mi-a spus niciodată pe nume…
- Aş putea să tac şi să nu mai vorbesc niciodată.
- Am să caut regele, şi o să fac un târg cu el: i-o las pe Ah-LEE-shah şi plec.
- Am să îngenunchez în faţa Moranei – ea e bună. M-a scăpat de o povară inutilă, pe care oricum, nu o vroiam lângă mine. Ah-LEE-shah e o pedeapsă inutilă pentru mine.
Morana se multiplica şi îşi spunea cuvintele otrăvite. A deschis ochii. Morana era lângă mine, aproape precum lespezile de piatră:
- *Îţi dai seama ce uşoară sunt fără Ah-LEE-shah.*
- *Te poţi ascunde unde vreau, poţi să faci ce vreau.*
- *Iar EU-ul mi-l hrănesc singură.*
- *Sau cabirii, ei se pot hrăni cu EL-ul tău.*
- *Sau al meu.*
- *Sau la tine.*
- *Sau al tău.*
- *Sau la mine.*

Îmi deschisei ochii de mătase. Tot focul Leugului nu îmi putea arde privirile. O prinsei între priviri pe Morana, iar aceasta, luată prin surprindere, se trânti luată de picioare, îşi înfipse unghiile în propria carne, acolo unde o priveam. Dar nu se putea zbate. Morana îşi strânse fiinţele în care se depărtase, iar Morana rănită, îşi ocupă propriul loc în Morana.
- Eu îmi cunosc vocea. Cunosc vocea Ah-LEE-shei. Nu o să te ascult, Morana. Ceea ce tu ai rupt din mine e doar imaginea Ah-LEE-shei. Eu sunt Ah-LEE-shah. Dar nu înţeleg de ce ai fi vrut să mă rupi. Tu ştii că am mai fost aici.
- Da…ai mai fost. Dar acum eşti spion.
- Spionul cui?
- Al nostru!
- Crezi că dacă v-aş fi spionat pe voi, m-aş fi întors? Gândeşte-te…Sunt perfectă: mă camuflez atât de bine acolo – am ochi de mătase, port rochia lor. Aşa aş veni să vă spionez pe voi? La ei nu am fost decât o singură dată: la voi m-am reîntors.
- Tu…ce ne tot spui acolo? Dacă eşti a noastră de ce nu te ştim?

- Eu nu am spus că sunt a voastră. Dar nici nu am spus că nu sunt a voastră. Nu sunt la fel ca orice supus din castel? Ca oricine altcineva? Nu tu mi-ai spus: „Nu a spus nimeni că nu îl iubeşte"?
- Ba da…dar…nu ştiu…stai aici…sau nu, plimbă-te…dar nu te mai uita la mine cu ochii ăia de mătase…Huh…cabirii vroiau deja să îţi ardă ochii – aici se arde orice fel de mătase. Voi vorbi cu Regele. Să nu fugi.
- Te uiţi în jur? Unde aş putea să fug?
- Dacă nu îl iubeşti, te aruncăm în câmpul de mentă cu ochii arşi, să ştii.
- Dacă nu îl iubesc şi mă aruncaţi în câmpul de mentă, eliberaţi un spion.
- Mă încurci. Te urăsc!

Trânti uşa mare care închidea coridorul.
- *Îmi era frică să nu crezi că m-au aruncat pe mine şi să mă laşi să mor, fără să mai vorbeşti cu mine.*
- *Ah-LEE-shah…ceea ce a picat în fântână a strigat „este". El nu este, Rophe „a fost, este, şi va fi." El e şi trecutul, şi viitorul. Nu doar prezentul. O fi fost vreun cabir…*

Ah-LEE-shah se înfăşură mai tare în jurul meu şi redeveni una cu mine. Eram din nou eu, fiica lui Rophe, întreagă. Rochia cea vişinie mi se făcu albă. Iar Gudrun păzea lada cu haine în cortul verde. Carwyn îngenunchie, strângând rochia albă în braţe. Se ştia numai că sunt cu un pas mai departe decât ajunse Raja vreodată. Şi asta dădea speranţă.
Nu ştiam nimic de Ioktan, dar părul lui galben şi crud îmi stăruia în minte.

***

Virva ajunse spre seara înapoi la Gudrun. Acesta o adăpă în Tirta cea dulce şi o lăsă să se odihnească. Carwyn îi culese pana grea din coamă şi o puse cu atenţie sub un clopot mare de sticlă, în centrul cortului verde, pentru ca toţi soldaţii să o poată vedea.
Ioktan nu trimisese către ei încă nici un mesaj.
Uşa mare a coridorului se crăpă şi Morana apăru în cadrul uşii.

- Vino. Te cheamă Regele. El va decide, spuse sec şi cumva descumpănită de faptul că nu putea ea decide.

Îmi privisem îndelungat celula în care stătusem atâta timp înainte, celula cu geamul alb cu rozasă sus, în turnul abisal. Din exterior nu se putea ghici nimic. Îmi dădusem seama că acel câmp uriaş de mure în care îmi julisem picioarele trebuie să fi fost undeva într-una din curţile interioare care nu se puteau vedea din unghiul în care era aşezat regele. Picioarele îmi erau şi acum desculţe, dar nu mai îngheţam pe piatră aşa cum se întâmpla înainte.

Regele stătea într-un fotoliu mare, de catifea neagră. Din cadrul mare, alb al uşii, nu puteam vedea decât urechile fotoliului. Mirosea ciudat de familiar sala aceasta. Deşi nu mai fusesem niciodată înainte aici.

Mă întrebam daca nu cumva îmi voi întâlni bufniţa aici. Dacă nu cumva mirosul sălii era acela al laptelui de mamă şi dacă nu cumva Blodeuwedd era mai mult decât o simplă bufniţă. Începeam să mă tem că Rophe ştia mai multe despre el decât îmi spusese şi că intuiţia Ah-LEE-shei determinase exact natura lui. Mă întrebam oare ce aş simţi şi cum aş reacţiona dacă l-aş fi văzut acum pe Blodeuwedd. Carwyn mă întrebase dacă îl mai iubesc. Îi spusem că bufniţa era moartă pentru mine. Dar dacă ea era, undeva, în vreun nuc uscat al inimii mele? Gândurile mă învăluiau şi îmi era greu să îmi înţeleg firul gândurilor. Morana era lângă mine şi îmi era frică să nu îmi poată citi gândurile şi să le spună regelui. Acesta stătea în continuare pe fotoliu, încălzindu-şi mâinile în focul din şemineul vechi, săpat în zid. Spatele fotoliului nu îmi trăda nici măcar o figură, o statură a trupului lui. Putea fi orice în fotoliu, iar eu nu ştiam absolut nimic despre el. Îmi amintisem acum de drumul spre cortul verde, împreună cu Celyn. Îl întrebasem cine l-a construit, dar Gudrun îmi răspunsese numai ca a fost construit de o bufniţă. Oare de ce nu îmi spusese nimeni nimic despre regele Leug-ului?

- Ce bei? întrebă fără să se întoarcă către mine regele.
- Nu îmi este sete.
- Oh….ospitalitatea unui rege nu este de refuzat…e frig afară. O cană cu lapte pentru musafira noastră.

Morana se aplecă până la pământ în faţa spatelui unui fotoliu fără ochi.

- Îndată.

Morana pleca. Uşa se închise timid în urma ei, părând că nu vrea să deranjeze sunetul bătăii de aripi a regelui. Acesta se ridică din fotoliu. În faţa lui focul juca mai drăceşte ca niciodată, iar lumina lui prea puternică nu trăda decât un contur negru, mat, lipsit de dimensiuni şi continuu. Regele făcu un pas spre geamul care privea prin chenarul alb al tâmplăriei. Focul se trase înapoi, mocnit şi începu să lumineze întreaga încăpere.

O clipă am rămas tăcută. Regele era deosebit de frumos: nu văzusem în viaţa mea un om atât de armonios proporţionat. Umerii drepţi îi ţineau coloana perfect înşiruită pe un ax invizibil; picioarele păreau făcute dintr-un metal preţios, calculate după formule magice. Glasul lui era strălucitor şi curat. Părul părea proaspăt pieptănat. Era curat şi îngrijit şi mirosea dulce, a lapte de mamă. Nasul putea fi punctul de reper al întregului lui corp: nu era prea mare, dar nici pierdut în peisajul curbelor corpului. Stătea drept, împărăteşte, şi păşea atât de uşor, încât mi se părea că zboară. Cămaşa albă îi străjuia gâtul, iar fularul subţire de purpură strălucitoare şi haina neagră tivită cu şnur împletit din purpură şi argint îl făceau să pară deosebit de distins şi interzis. Fălcile îi erau dăltuite simetric în obraji, iar pometii se ascundeau în peisajul care ducea spre urechile mici, puţin prea ascuţite la vârfuri şi decupate din plinul capului.

Regele se întoarse brusc spre mine. Eu închisesem ochii plictisită – pentru ca el să nu vadă uimirea cu care îl priveam. Dar era prea târziu. Îmi simţise privirea şi un zâmbet sigur îi înflori reţinut pe chip. Se aşeză pe braţul fotoliului mare în care fusesem poftită să mă aşez.

O femeie îmbătrânită ciudat, cu părul alb dar cu pielea încă fără riduri, purtând în ea un strigăt înăbuşit, intră cu o tavă cu lapte. Se aplecă şi lăsă tava pe măsuţa mică din lemn de nuc. Gleznele îi erau ciobite şi călcâiele sparte. Regele îi prinse bărbia cu mâna, îi ridică chipul spre el. Zâmbetul îi înflori din nou pe chip.

- Raja e o bună prietenă. S-a pierdut, aşa ca tine…Dar a găsit aici tot ce îşi dorea. A rămas cu noi.

Femeia întoarse privirea spre mine. În ochii ei tăcuţi văzusem acea clipire pe care numai Carwyn o purta în ochi. Numai la el o mai văzusem. Încercam să îmi stăpânesc emoţiile şi bucuria, pentru ca nimic să nu mă trădeze. Regele îmi urmărea mimica. Rece, am spus:

- Nu se ştie niciodată.
- Morana spunea că eşti spion…Ce spionezi tu? Un bun rege care – uite – primeşte pe oricine în palat? întrebă regele, indicând femeia care se îndepărta pe uşă.
- Morana spune multe…nu îi place ei să se identifice cu oricine? În plus, e o legiune întreagă. Cum ştii dacă vorbeşti cu ea şi nu cu una din personalităţile ei? Ea şopteşte multe…Nu poţi avea încredere în cuvintele a doi oameni, dar a unei legiuni întregi…
- Da…spunea că eşti inteligentă.
- Aşa spuneau ele?
- Da.
- Cine?
- Nu ştiu…ele…
- Exact…nu ştii.

Regele tăcu o clipă. Zâmbi apoi, privindu-mă. Se îndreptă către un geam mare.

- Vino aici.

M-am apropiat de geam.

- Vezi tu acel câmp mare de mentă?

Aveam privirile lui Rophe. Îl vedeam.

- Da.
- Ai vedere bună. În locul acelui câmp, era odată o apă. O apă care a fost şi acum nu mai este. Rophe, a cărui soldaţi patrulează prin câmpul de mentă, are o ascunzătoare undeva după câmp. Un cort mare, verde. Cândva, în locul acela s-a dat o bătălie. Şi mi-a scufundat corăbiile. Îl văd şi acum… văzusem pe catargul corăbiei un marinar ridicând o sabie. Iar mâna lui era mâna lui Rophe. Sângerândă. Şi totuşi, a continuat lupta. Mi-a scufundat corăbiile.

Deschise geamul. Din liniştea în care era cufundată piatra de închisoare, se născuse un vacarm infernal. Auzeam luptători şi săbii şi foc arzând, şi ţipete de înfrângere şi de victorie. Ochii mei păreau din nou loviţi de aripile lui Blodeuwedd. Regele era atât de captivat de ceea ce povestise, încât

nu sesizase când am întors privirea spre el. În ochii lui, văzusem bărcile din ochii bufniţei.

Blodeuwedd.

Mă aşteptasem să am instinctiv o reacţie atunci când îl voi vedea. Acum era om,ca mine şi aş fi putut să îl iubesc. Acum trebuia numai să întind mâna şi îl puteam îmbrăţişa. Dar eram împietrită. Inima mea nici nu îl mai recunoştea, nu îl mai dorea. Dorea doar să nu îl fi cunoscut. Să nu îl fi reîntâlnit. Înţelegeam acum cât de mult rău îmi făcuse, spărgându-mi gleznele între mure. Lucrând gânduri nopţi întregi. Îl priveam şi în mine creştea dorinţa de anonimat şi bucuria faptului că nu mă recunoscuse. Îmi era frică de-acum de orice mişcare pe care aş fi putut să o fac. Aşa că mă hotărâsem: trebuia să fiu victorioasă, aşa cum fusese Rophe.

Am împins fereastra şi am păşit scurt de lângă el. Ştiam că suferă. Dar nu îl mai puteam iubi – întregii mele fiinţe îi repugna ideea unei îmbrăţişări. Eram mai liberă decât credeam că sunt atunci când povestisem cu Carwyn la gura focului. Ciudat lucru că mă gândisem chiar acum la Carwyn. Mica pană dăruită mi se încălzise sub braţ.

- Nu mă interesează toate astea. De ce mi le spui?
- Eşti spion, nu? Trebuie să afli. Doar că astea, tot palatul meu le ştie. Ceea ce ei nu ştiu, îţi pot spune. Dar bea, ţi se răceşte laptele…
- Lapte…eu nu sunt de lapte. Bea-l tu daca vrei.
- Chiar nu te interesează ce îţi spun?
- Nu, deloc. De ce m-ar interesa? Mâine dimineaţă plec.
- Vrei să pleci?
- Voi pleca.
- Mai rămâi o zi…
- O zi? Îmi ceri o zi întreagă din viaţă? Pentru ce?
- Pentru mine. Eşti frumoasă. Nu mi-ai spus cum te numeşti.
- Wren.
- Wren…de la „wrenna”…
- Da…
- Eşti şi tu tot un fel de pasăre, înseamnă.
- Am văzut bufniţe prin Leug…de ce le ţii? Sunt urâte.
- Eu sunt Bloudewedd.
- O bufniţă, după nume.

- Da.
- Ei bine, şi tu eşti urât.
- De ce? întrebă zâmbind.
- Femeia aia…Raja…de ce o ţii aici? E mult îmbătrânită. Las-o să moară în câmpul de mentă…Trimite-o să moară acolo. De ce să îţi moară aici?
- E liberă să plece. Nu vrea să plece.
- Vezi ce urât eşti? Avea gleznele sparte. Sigur nu o lăsaţi voi să plece…
- Ce să-i fac? Să o scot afară din castel? Îmi va sta lângă uşă…mă iubeşte.
- Tu o iubeşti?
- Eu nu iubesc pe nimeni încă. Nu îmi e dor de nimeni.
- Îţi e frică doar.
- Mie? Frică? Hah…
- Da. Îţi e frică nu cumva să plece.
- Eu sunt fricos şi urât şi plictisitor din ceea ce spui tu…
- Da.
- Dar tu eşti frumoasă. Şi laşă.
- …
- Laşă, da. Dacă nu, îţi propun un târg: dau drumul femeii în câmpul de mentă. Dar mai rămâi o zi. Dacă mâine seară vei vrea să pleci, vei pleca. Şi veţi fi libere amândouă.
- Negociem libertatea femeii?
- Putem să spunem că da…Dacă vrei, îţi pot arăta şi alţi slujitori…poate vei vrea să negociezi pentru toţi până vom rămâne noi doi singuri în palat. Te-aş putea chiar iubi, îmi spuse, mângâindu-mi obrazul stâng cu mâna stângă şi aşezându-mi părul după urechea mică şi străpunsă cu un singur ineluş, dăruit de Rophe.
- Femeia pleacă acum spre câmpul de mentă. Mă laşi să o petrec din fereastră. Morana rămâne în cetate, împreună cu toate personalităţile ei.
- Şi tu mai rămâi o zi.
- Mai rămân o zi.

Regele dispăru pentru o clipă. Am rămas pironită în geam. Priveam femeia cum e lăsată în faţa palatului, iar Blodeuwedd mă privea de afară, prin geam. Femeia rămase acolo unde fusese lăsată. Îmi era atât de milă de ea. Avea părul desfăcut şi mai alb ca zăpada. Dar câte un fir negru se zbătea prin claia albă. Hainele îi erau cenuşii, iar coatele îi erau atât de sângerânde, încât cu greu puteau fi îndoite. Privea către mire – credea că sunt noua ei stăpână. Aştepta un ordin, precum un câine umil, lovit şi zdrobit. Pana lui Carwyn se încălzise atât de mult încât îmi ardea braţul. Cu grijă, am scos-o. Blodeuwedd urca încet treptele de piatră. Aplecată spre femeie, aşezasem pana în palmă şi o suflasem spre ea. În zbor, pana se transformă într-un porumbel alb care se implântă în spatele femeii cu pieptul desfăcut de sub aripi. Aceasta se trezi ca din cel mai adânc somn, mă privise speriată şi începu să dea din aripi. Părul îi redevenise negru şi lung, ca al lui Carwyn. Şi aripile o luară spre câmpul de mentă, sub ochii lui Blodeuwedd. Femeia stătea inertă, iar aripile albe o lăsară lângă cortul verde. Carwyn strânse trupul mamei lui în braţe, o mângâie şi o aşezase lângă foc, curăţând-o de pene şi puf de bufniţă. Iar aripa lui albă se desfăcu şi încet, arse în focul uitării. Era bucurie în cortul verde. Doar Gudrun, retras într-un colţ, îngenunchie lângă lada cu haine şi începuse să rostească o rugăciune pentru mine, cu suspine şi lacrimi.

Pe rochia mea albă apăruseră pete mari de sânge şi mă strângea mai mult ca înainte. Blodeuwedd îmi oferise o altă haină. O rochie frumoasă, gri. Dar îmi fusese teamă să o iau. Aşa că scosesem din buzunar perdeaua de mătase pe care o purtam cu mine şi mă înfăşurasem în ea. Iar ea se făcu o rochie frumoasă, strălucitoare. Raja era liberă, iar eu mai trebuia să stau o noapte şi o zi în Leug.

Seara Blodeuwedd pregătise o masă numai pentru noi. Eram clar ţinta lui. În lumina focului, era deosebit de frumos. Sprâncenele i se mişcau enigmatic, iar cuvintele spuse i se lipeau de buze, sărutându-le. Îmi atinse mâna. Iar eu mă temeam să nu mi se facă poftă din nou de laptele de mamă, sidefat şi cremos. *Blodeuwedd era o blestemăţie cu un gust dulce, plin, de lapte de mamă, care atât era de tactil, încât aproape că putea fi muşcat. O blestemăţie care purta în ochi corăbiile războiului ce o*

devastase, războiului început împotriva unei împărăţii care nu trebuia tulburată niciodată.
Îmi era teamă de noaptea care urma să vină. Locul îmi amitea atât de mult de nopţile încarcerării mele. Doream lumină – focul arsese toată noaptea în şemineul meu. Dar atenţia mărită pe care Blodeuwedd şi toţi slujitorii lui mi-o ofereau mă deranja cumplit.

***

Blodeuwedd lăsase la uşa mea un cabir tânăr. El trebuia să mă păzească până în zori şi să îmi îndeplinească orice poruncă. Eram preocupată de Raja. Speram că ajunse cu bine şi ca acum Carwyn zâmbea din nou.
Aşezată în faţa focului, înfăşurată în mătasea mea scumpă, pe care cabirii nu o suportau, mi-am adus aminte de lingura pe care Gudrun o turnase din el în mine. Mi-am închis ochii şi căutam să îl văd. Mă întrebam ce face acum. Ce fac soldaţii. Unde e Ioktan şi ce pot face să îl găsesc în cetate. Nu ştiam nici măcar dacă ajunsese în Leug. Mă întrebam ce ar face Rophe acum în locul meu. Singurul lucru pe care puteam să mă bazez era faptul că nimeni nu îmi putea citi gândurile. E adevărat, Morana îmi putea şopti cuvinte, dar eu puteam să le aleg sau nu din mulţimea gândurilor. Trebuia să fiu foarte atentă ce era gândul meu şi ce nu era el. În faţa focului, realizasem că micul cabir era răspunsul întrebărilor mele.
Am deschis uşa: el stătea cuminte, lipit de uşă, cu ochii negrii, cu pielea neagră, fără păr, fără unghii şi lipsit de scânteia vieţii în ochi. Am făcut un pas afară din cameră, pe holul căptuşit cu piatră.
- Stăpânul a spus că ar fi bine să nu părăsiţi camera, domnişoară Wren. E frig şi urât afară. E periculos – şi accentuă cu un şuierat neintenţionat ultimul cuvânt.
M-am întors spre el, cu o faţă serioasă. Îmi aplecasem fruntea spre el şi îl priveam pe sub sprâncene, citind.
- E inteligent stăpânul tău. Sigur e un stăpân bun. Şi are dreptate. Chiar e frig. E mai frig aici pe coridor decât în cameră.
- Da, camerele sunt încălzite şi păzite; e mult mai cald înăuntru.
- Cum te numeşti tu?

- Louhi.
- Tu ai o cameră, Louhi?
- O, da. Dar e mai mică. Şi stăm mulţi în ea. Ne e mai cald.
- Voi nu aveţi căldură?
- Ba da, dar nu e chiar aşa cald. În plus, noi când stăm în camere, ne facem fiecare câte o piatră, sau o dală, sau o uşă, sau o fereastră. E bine aici, împreună cu ceilalţi, ne încălzim unii de la alţii.
- Ce frumos. Vă iubiţi.
- Oarecum, da.
- Vrei să spui că această uşă mare e un cabir?
- O, da. El e Olfgang.
- Olfgang? Şi fiecare piatră, fiecare dulăpior, fiecare vază?
- Da, fiecare.
- Deci tot castelul e format din fiinţe vii, spusem ca pentru mine aşezând la loc un mic pahar pe care îl privisem mai de aproape.
Tânărul cabir, ce prostuţ era…Într-un fel straniu, îmi era milă de el. Îmi era frică să nu uit ceea ce aflasem până dimineaţa. Sau până seara. Pentru că simţeam că puterile mă părăsesc. Simţeam o presiune crescândă, cu gust dulce, de lapte de mamă. Mă întrebam dacă atunci când eram încarcerată între pietre presiunea era la fel de crescândă şi de reală. Îmi aminteam mult mai clar de ceea ce se întâmplase în mine în acea perioadă decât în afara mea.
- Louhi, intră cu mine în cameră, i-am spus.
- O, dar Stăpânului nu i-ar plăcea să vă deranjez.
- Intră, i-am spus. Aici îţi va fi mai cald.
Cabirul era supus supunerii. Nici prin cap nu i-ar fi trecut faptul că putea să plece. Se simţea rob, şi nu ştia de ce era rob. Mă asculta orbeşte şi nici măcar nu eram eu stăpâna lui. Eu eram un spion care încă nu fusese descoperit şi care, în mod ciudat, trezea mult interesul unui trist rege, îngheţat într-un trup contrastant cu el însuşi.
- Spune-mi, i-am spus, tu câţi ani ai?
- Oooo….sunt mult mai bătrân decât dumneavoastră.
- Ţi-am spus că mă numesc Wren.
- Wren…am îmbătrânit de zile. Sunt, însă, mult mai tânăr decât restul cabirilor, dacă asta vrei să întrebi.

- Ai văzut multe, înseamnă…Spune-mi, tu îi ştii pe toţi cei ce au trecut pe aici?
- Pe mulţi îi ştiu. De obicei, eu păzesc uşi.
- De ce?
- Pentru că sunt puternic. Şi dacă cineva ar vrea să fugă, l-aş putea opri de unul singur. Şi pentru că pot stinge focul de unul singur. Ştii, fiind toţi fiinţe, ne este cumplit de frică de foc. Ai văzut, şemineele sunt săpate adânc, iar ferestrele sunt aşezate sus pentru ca soarele să nu bată decât pe piatră. Dacă ar bate pe lemn, vara, s-ar putea aprinde.
- Am văzut o femeie aici…Raja…ce îmi poţi spune despre ea?
- O….nu ştiu dacă am voie să vă povestesc asta, poate stăpânul nu ar vrea…
- Tu trebuia să te ocupi de mine, să mă simt bine…cred că asta vrea stăpânul…
- Da…
- Atunci spune-mi.
- Raja este ceea ce a rămas din Monraja. Monraja era o femeie tânără care a iubit mult o bufniţă. În ciuda fricii pe care i-o purta şi deşi ştia povestea bufniţelor, l-a iubit. Familia ei era o familie de indieni care trăia în pădurea de lângă câmpul de mentă. Se spune că atunci când se căsătoriseră, fiinţa Morajei s-a rupt în două: jumătate Mora, jumătate Raja. Amândouă îl iubeau pe Olwen – dar el o iubea pe Mora, deşi Raja şi-ar fi dat viaţa pentru el. Mora era rea; Raja era caldă şi – deşi îşi dorea o viaţă alături de Olwen – ştia că bufniţele sunt înşelătoare pentru oameni. Înainte de a se căsători – căci Raja nu fusese suficient de atentă şi jumătatea ei rea învinsese, Mora rămăsese însărcinată cu Olwen. El nu i-a spus Rajei. Dar noaptea, a mutat sămânţa în pântecele ei şi Mora rămăsese curată, în timp ce Raja nu ştia că e însărcinată. Într-o zi, un alt trib indian se năpustise asupra lor, iar aceştia o luaseră la fugă pe un pod de lemne, făcut peste o mlaştină. Mora a încercat să scape viaţa copilului ei ce se afla în corpul Rajei şi a fugit cu aceasta până în câmpie. Acolo, obosită, muri busc, săgetată – unii spun că asta ar fi fost dreptatea unui anume Rophe; murind, din ea a ieşit un cal mare, indian, maro, cu ochi albaştri şi coamă galbenă. Raja a simţit atunci o zbatere a unei

făpturi în ea – realizase că acel copil fusese al Morei. Copilul a crescut brusc şi s-a născut acolo, în câmp. Încălecând calul indian, Raja s-a întors. Olwen era rănit şi începuseră să îi crească penele morţii. Raja a îngenunchiat lângă el şi l-a întrebat: „De ce nu mi-ai spus că este însărcinată? De ce am purtat eu copilul?" „Pentru că tu ţi-ai fi dat şi viaţa pentru el. Ea nu ar fi făcut asta." Olwen a murit acolo, şi şi-a luat zborul pedepsit să rămână veşnic în corpul unei bufniţe. Raja l-a cunoscut pe acel Rophe. Toată lumea credea că va creşte un copil frumos, în armata ákosienilor. Dar ea l-a lăsat acolo şi, zdrobită de ruperea şi de neascultarea Morei, s-a pierdut prin pădure. Aşa a ajuns la noi. Până ai eliberat-o tu. Nu ai făcut bine. Ea nu ştie cum să trăiască singură. Ea ştia numai cum să trăiască împreună cu Mora, care nu mai e. Raja nu e decât conştiinţa învinsă a Morajei.
- E frumoasă povestea ta, i-am spus. Acum cred că o să mă culc. E târziu.

Cabirul aplecă diformul cap negru, clipi în jos şi ieşi afară. Iar eu începusem să şoptesc în mine.
- Ah-LEE-shah? Eşti aici? *Da, sunt aici.* Oare…dacă nu aş fi ieşit din câmpul de mure, asta ar fi fost şi soarta mea? *Da.* Ştiai. *Da.* Ştia şi Rophe. *Da. Dar m-ai lăsat să câştig, Wren. De asta, tu ai murit faţă de tine. De asta, tu ai numele meu. Şi de asta, eşti fiica lui Rophe.* Mi-e frică, Ah-LEE-shah, mi-e frică. *Gudrun ţi-a dat din el o lingură. Nu ar trebui să îţi fie frică.* Aşa e…Gudrun, ce grijă a avut de mine. Ah-LEE-shah, dacă nu aş fi ieşit…aş fi murit, aşa-i? *Da. Ţi-ai dorit să porţi copilul lui Blodeuwedd.* Da, cred că mi-aş fi dorit. Carwyn…oare el ştie…? Ştie tot? *Wren, mamă nu îţi e cine îţi dă lapte de mamă. Nici cine te face. În realitate, părinţii se aleg.* Eu l-am ales pe Rophe? *Da. Dar el oricum te alesese înainte. Dacă nu l-ai fi ales şi tu, însă, alegerea lui ar fi fost în zadar. Culcă-te, e târziu. Gudrun se roagă pentru tine.*

***

Dimineaţa mă trezise cabirul negru. Îmi adusese o cană de lapte de mamă, din ordinul lui Blodeuwedd. Dar nu îl băusem. Acesta mă vizită apoi.

- Frumoasă ca dimineaţa, Wren. Eram hotărâtă să nu îl las în inimă.
- E ziua plecării mele.
- A…încă îţi doreşti să pleci…?
- Da, desigur…
- Ai să rămâi uimită, dar am înţeles că ieri seară ai discutat până târziu cu tânărul meu cabir. Apoi ai şi plâns…?

Nu apucasem să spun nimic. Blodeuwedd se apropie de mine şi mirosul dulce de mamă al mâinii lui mă făcu pentru o secundă să mă opresc şi să îl admir. Iar el ştia acest lucru. Se apropie fără măsură de mult de mine. Mă mirosi, iar mirosul lui mă învălui. Am clipit îndelung – şi când am deschis ochii, sperând că nu mai e acolo, Blodeuwedd mă cuprinse puternic de talie şi îmi spuse la ureche: „Ştiam că mă vei căuta, Wren. Ştiam că te vei întoarce. Ştiam că mă iubeşti. Hai, vino cu mine. Şi poartă-mi copilul. Lasă-mă să te fac a mea şi sa te iubesc. Eşti un spion tare prost – dar îţi ofer şansa de a fi stăpână. Peste munţii pe care îi vezi. Peste castel. Peste tot." În clipa aceea, genunchii mi se lăsaseră sub greutatea Ah-LEE-shei. Ea se zbătu, gata să moară, şi leşină strânsă de mijloc. Pică greu pe podeaua de piatră şi căderea ei scoase un sunet puternic. Blodeuwedd continuă: „Las-o să se odihnească. Tu vino cu mine. Tu mă iubeşti. Ea nu mă iubea." Ştia Blodeuwedd. Îl iubeam. Încă şi acum îl iubeam. Dar niciodată sentimentele, oricât de nobile ar fi fost ele, nu erau stabile. Raţional, eram fiica unuia pe care îl dorisem ca tată. Şi el îmi oferise întreaga lui încredere. Chipurile soldaţilor îmi treceau prin faţa ochilor. Respiraţia abia auzită a Ah-LEE-shei, luată prin surprindere şi întinsă pe podeaua rece, chipul bunului Gudrun care investise în mine, la fel ca Rophe. Carwyn, Ukko, fereastra mare cu rozasă albă la care numai eu ajunsesem, podul din copilărie pe care Ah-LEE-shah îşi juca jocurile, Virva cea dulce şi albă…şi Carwyn. Şi Carwyn.

Am deschis ochii. Blodeuwedd mă strângea şi îi simţeam cioturile de pene înfigându-se în voinţa mea. Chiar fără Ah-LEE-shah, ştiam că nu am voie să îl iubesc. Nu poţi iubi un mort – iar eu îl asigurasem pe Carwyn că pentru mine bufniţa e moartă. Fără să gândesc sau cântăresc ceea ce nu poate fi cântărit, i-am spus:

- Dă-mi drumul.

Blodeuwedd, pentru prima dată de când îl cunoşteam, clipise.

- Wren, tu mă vrei. Tu mă iubeşti.
- Acum îmi vei da drumul. Te poftesc afară din cameră.

Blodeuwedd râse isteric. Dar mă lăsase din strâmtoare.

- Sunt stăpân. Aici eu sunt stăpân, proasto!

O ridicasem pe Ah-LEE-shah de jos. O trăsesem înapoi în mine, îi inhalasem mâinile şi părul, pieptul şi picioarele. Şi ea deschise ochii şi îmi îmbrăţişă cald inima. *Cheamă-l pe Gudrun. Nu mai rezişti mult.* Într-adevăr, chipul lui Blodeuwedd îmi părea mai drag şi mai frumos. Mi se părea că rupsese din mine o aripă şi şi-o legase la gât. Mi se părea că lumea, aşa cum o ştiam eu, se apropia de final, şi că fără el, nici chiar Rophe nu îmi va putea mângâia inima. Totuşi, împotriva oricărei dorinţe pe care o aveam eu, Wren, o ridicasem pe Ah-LEE-shah de pe jos şi o duceam, bolnavă, în spate. Fugisem absurd către fereastra înaltă şi strigasem cu putere: „Celyn…!"

Mă trezisem peste două săptămâni în cortul verde. Celyn îmi mângâia părul. Ah-LEE-shah era întinsă în mine, în jurul inimii, şi îmi cânta dulce, în surdină. Celyn zâmbi. Aveam buzele amorţite şi pieptul îngheţat. Din mâna dreaptă îmi curgea un lichid negru ce nu venea din mine. Spuse:

- În clipa în care te-am smuls din fereastră ţi-ai pierdut cunoştinţa. Heilwig aruncase cu pietre şi ţi-a nimerit mâna dreaptă. Nu te teme, se va vindeca şi nici nu se va cunoaşte. Blodeuwedd ne-a urmărit prin pădure. Îţi reveniseşi atunci când te-a strigat pe nume. Te-am lăsat din braţe, dar eram lângă tine.

Ah-LEE-shah spuse:

- *Da, îmi amintesc. L-am lăsat să se îndepărteze de castel şi i-am tăiat cu un ciob, sub ochi, două semne lungi. Atunci când el mă striga pe nume, l-am rănit. În mod sigur îi vor rămâne cicatrici.*
- Aşa e – din uşa cortului auzisem glasul lui Carwyn. Era o linişte stranie în vocea lui. Recunoştinţă, frângere, dor. Aproape l-ai orbit. Din păcate însă, Blodeuwedd ţi-a tăiat părul, frumosul tău păr curat în timp ce dormeai.

Într-adevăr, părul meu lung era scurtat soldăţeşte, iar palmele îmi erau crăpate de frig. Închisei ochii cu mâna dreaptă pusă pe frunte,

cu palma spre exterior; iar imaginea tavanului cortului verde îmi rămase întipărită pe retină.

- Celyn? L-am iubit….să ştii că l-am iubit mult.
- Ştiu.
- Voi învăţa să trăiesc fără el?
- Nu ai fi învăţat să trăieşti cu el. Cu el, ai fi ştiut doar cum se moare. Şi ai fi murit.
- Palatul…palatul nu e real…e făcut din fiinţe vii. Cabiri. Sunt numai cabiri trişti, slujitori fără a se putea apăra. Nu e nevoie decât să dăm foc cabirilor. Şi totul se va dărâma. Ioktan?
- Nu a găsit castelul, s-a întors. Zice că nu l-a văzut. Cine trebuie să meargă să dea foc castelului? întrebă Ukko.
- Toţi cei ce îl văd.
- Toţi?
- Castelul nu există. El există numai pentru cei ce îl văd. Cei ce îl văd sunt cei ce încă nu au reuşit să uite cabirii pe care ei înşişi i-au creat. Cu fiecare bufniţă crescută, s-a născut un cabir. Ei nu există, doar pentru cei ce nu acceptă că au murit. E ca şi cum cineva ne-ar fi aruncat greşelile într-o mare a uitării, iar noi stăm pe marginea ei, pescuindu-ne greşelile înapoi. E stranie această senzaţie. Apoi, întorcându-mi capul spre Celyn, îl privisem în ochi, drept, şi îi spusei: tu nu vezi de mult castelul.

Celyn zâmbi.

- Eu îl văd prin ochii voştri. Pentru mine, el nu a existat niciodată.
- Nici pentru Rophe.
- Nici pentru Rophe, încuviinţă Gudrun.

Ákosienii îşi aprinseră torţele. Trecură prin pădurea deasă şi puseră foc la rădăcinile Leug-ului. Încet, în liniştea inexistenţei, li se zbăteau în tâmple cabirii pe care singuri îi creaseră. Râsul Heilwigei nu se mai auzea şi Morana îngheţase în lumina focului. Din turnul înalt, abisal, cu geam cu rozasă albă, Blodeuwedd mă privea printre lacrimi. Avea sub fiecare ochi câte o cicatrice lungă, grea, care îi sublinia privirea. Mă întrebam dacă nu cumva mă zbăteam în uitarea lui Rophe şi privirile lui Blodeuwedd, atât de dureroase şi de

sângerânde pentru mine. Prăbuşindu-se, Blodeuwedd şopti de departe, dar eu îi auzisem şoapta:

- Nu cred. Nu cred că nu mă iubeşti.

Îl iubisem. Îl iubeam. Dar într-un mod inexplicabil şi neînţeles încă de mine, Rophe îmi câştigase inima cu dragostea lui paternă. Şi nici dacă aş fi vrut, corpul meu – şi nu doar raţiunea – nu ar fi acceptat prezenţa unei triste bufniţe, unei bufniţe cu umerii drepţi şi miros de lapte de mamă.

Am plâns mult în ziua aceea. Mi se părea că cerul se lăsase greu peste pământ şi că numai copacii pe care chiar eu păream a-i fi udat ca să crească în pădure – deşi nu îmi puteam deloc aminti asta – mai ţineau cerul.

Celyn îmi cuprinse umerii.

- Ah-LEE-shah, nu te teme. Armele ridicate împotriva ta au fost fără putere. Şi orice cuvânt care s-a ridicat împotriva ta nu a avut putere asupra ta. Aceasta a fost moştenirea pe care Rophe ţi-a lăsat-o. Eşti mătasea lui pe care a aşezat-o sub lupă şi a găsit-o curată.

Eu…mătasea lui Rophe…

Mă ghemuisem sub draperiile de mătase, şi în jurul meu totul încetă din a se face auzit. Era o linişte oarbă, soră cu un cântec doar de mine auzit. Un cântec din mine. Un cântec de aducere-aminte, un cântec de uitare, un cântec de trecut şi de viitor. Un cântec de victorie ce părea înfrângere: era victoria câştigării luptei dintre Ah-LEE-shah şi Wren de către Ah-LEE-shah. Iar Wren se bucura de propria ei înfrângere. Aceasta este cea mai curată şi cea mai tristă bucurie dintre toate.

MĂTASE SUB LUPĂ – DICŢIONAR DE NUME şi CARACTERE
Seulement pour les connaisseurs

1. **Ah-LEE-shah –** "cu o purtare nobilă"
nume format din cuvintele de origine germanică: adel – nobil; heid – atitudine;
2. **Rophe –** "cel ce vindecă"
nume de origine iudaică: de la cuvântul "rophe" – vindecare; implică vindecare fizică şi spirituală
3. **Tristian –** "cel ce plânge, cel trist"
nume de origine nordică
4. **Breuddwyd –** "chipul florilor"
nume de origine galeză; în mitologia galeză, Breuddwyd este o tânără doamnă care, datorită infidelităţii sale faţă de soţ – care în perioada respectivă era autoritatea supremă asupra femeii – este transformată într-o bufniţă; bufniţa devine simbolul încarnării răului şi a distrugerii, instabilităţii (spre deosebire de simbolurile cu care este încărcat astăzi acest element).
5. **Blodeuwedd** - "fiul bufniţei"
nume obţinut prin derivarea variantei feminine a numelui; instabilitate, dezamăgire
6. **Olivia –** "măsline"
nume de origine latină; semnifică abundenţă şi putere de viaţă
7. **Oliviu –** "măslin"
nume de origine latină; semnifică abundenţă şi putere de viaţă; copac preţios
8. **Celyn / Gudrun**
Celyn – nume de origine galeză; "sfânt"
Gudrun – nume de origine scandinavă; "înţelepciunea secretă a lui Dumnezeu; Duhul înţelepciunii; cunoaşterea anticipată şi tăinuită a lui Dumnezeu"
9. **Carwyn –** "dragoste albă"
nume de origine scandinavă; format din cuvintele "caru"- dragoste şi "gwyn" – alb, curat, binecuvântat
10. **Liron** - "cântecul meu"
nume de origine iudaică; înseamnă "cântecul meu", "bucuria mea"

11. **Ákosienii –** "luptătorii Vulturului Alb"
nume de origine turcă
12. **Leug –** "rupere, spărtură, despărţire"
nume de origine indo-europeană
13. **Heilwig –** "bucuria războiului"
nume de origine germanică, format din cuvintele: heil – "vesel, bucuros" şi wig "război"
14. **Garland –** "tărâmul triunghiului"
nume de origine anglo-saxonă, provenind din cuvintele: gara – "triunghi"şi land – "aşezare, tărâm"
15. **Virva –** "glob de lumină"
nume de origine finlandeză, provenit din cuvântul "virvatuli", însemnând "globul de lumină ce pluteşte deasupra apei; voinţa apelor"
16. **Morana (Marana) –** "moarte"
cuvânt de origine maori; în legendele maori, Morana (cu varianta Marana) este zeiţa iernii şi a îngheţului
17. **Raja (Monraja, Mora) –** "speranţă"
nume de origine arabă; diferite variante ale numelui, cu diferite prescurtări
18. **Ioktan –** "mic"
nume de origine ebraică; înseamnă "cel mic, cel mai mic"
19. **Ukko –** "încărcat cu zile"
nume de origine finlandeză; înseamnă "cel încercat, cel cărunt, cel albit de zile"
20. **Tirta** - "apă"
nume de origine indoneziană
21. **Cabirii –** demoni creaţi de greşelile oamenilor
(simbol al greşelilor spirituale)
22. **Louhi –** "moarte"
personaj mitic al operelor finlandeze vechi ("Kalevala")
23. **Olfgang –** "puternicul lup"
fuziunea substantivului germanic "wolf" – lup şi "gang" – puternic
24. **Wren –** "mică pasăre cântătoare"
nume derivat din vechiul termen englezesc "wrenna"- păsărea care aduce cântecele de dimineaţă
25. **Olwen –** "urmă neştearsă"
nume de origine galeză; înseamnă "urmă lăsată pentru totdeauna"

ADUCEŢI–I LUNA!

Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai avea trebuinţă nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina.

- „Ce vreau?" – am repetat întrebarea lui sorbind din ţigara care se consumase fără să o fumez. Vreau luna.
- Da, mi-a răspuns râzând, voi toate vreţi luna.
- Nu, i-am atras atenţia serioasă, fixându-l cu privirea în timp ce trăgeam ultimul fum. Eu chiar vreau luna.
- Atunci eşti o proastă, mi-a spus devenind brusc sec şi serios.

Am stins ţigara de fundul de sticlă a scrumierei care zăcea pe hol pentru oricine ar vrea să fumeze.

- Prost eşti tu pentru că vei încerca.

***

Am pufăit scurt cu desconsiderare, văzând cât de uşor l-am dezarmat şi nu mai ştia ce să spună sau unde să se uite. M-am întors şi am plecat lăsându-l uimit. Deşi în picioare, rătăcea pe jos. Iar mie nu îmi plac oamenii care rătăcesc pe jos, indiferent ce le motivează rătăcirea.

Ştiam prea bine ce gândeşte. Şi poate chiar eram o cretină care se mândrea cu o răceală de piatră impenetrabilă. Uneori mă uitam înapoi, dar de fiecare dată când vreun firicel de sentiment putea să răsară, trăgeam aer în piept şi mă certam pe mine însămi.

- Ce i-ai cerut? m-a întrebat curioasă Gabriela, care mă cunoştea de când eram mică. Lucra la biroul de lângă mine.
- Luna. – am zâmbit mândră de cererea mea.
- Au. Da, ar fi interesant să vedem cum aduce asta.
- Da, sigur o s-o aducă, am privit-o ironic.
- E…ştii cum e…nu e bine să provoci un nebun de mai.
- „Nebun de mai"…
- Da.
- Nu îl ajută cu nimic nebunia. Cum să aduci luna? Nebun sau nu, e imposibil.
- Madagascarul l-a adus odată. Până la uşa.
- Pentru cine?
- Nu o cunoşti. A lucrat aici mult înaintea ta.
- Măi, cum să aducă Madagascarul?
- L-au amendat şi l-au trimis cu el înapoi în matcă. Nici Madagascarului nu i-a prins rău o plimbare. S-ar prea putea ca luna să îşi dorească şi ea o vacanţă.
- Gabi…stai liniştită, nu aduce nimeni nici o lună.
- Bine, bine…

Lucram într-un birou prăfuit, cu aproape trei sute de oameni necunoscuţi. O hală imensă, impersonală, în care nimic special nu se poate întâmpla. Cu toate astea, aşteptam să vină şi simţeam că se apropie un eveniment special. Îl doream şi mi se părea că sunt singura care vrea să se întâmple ceva deosebit. În rest, lumea era mulţumită în ziua salariului pentru banii primiţi. Diferenţa dintre noi şi ocnaşii în cuştile cu sare erau hainele. Poate şi manierele, mai controlate în public. Nimic mai mult. Totuşi, ceea ce se ascundea în mine, ceea ce putea fi găsit în mine dacă cineva ar fi încercat să îmi zgârie puţin pielea aparent intactă şi indestructibilă, se pregătea pentru ceva dulce, special, nou. Desigur, se pregătea pentru aşa ceva de cinci-şapte ani, şi nu se întâmplase niciodată nimic.

Nu ar fi fost minunat dacă de data asta, Taz mi-ar fi adus luna? Nici nu ar fi trebuit să fie chiar toată luna, chiar numai o parte din ea sau o piatră din ea. Ceea ce nici nu este chiar atât de greu de adus…E, dar oamenii sunt atât de lipsiţi de imaginaţie, încât sigur nu voi primi nici o lună. Totuşi, sub aparenţele opace şi lipsa interacţiunii

cu mormolocii de birouri, mă pot pregăti pentru ceva special, chiar daca se va întâmpla sau nu vreodată.

***

Taz trăia undeva, într-o lume a lui. Îşi pregătea inima, zicea el. Probabil că el, nebunul de mai, era singurul care mai păstra puţină imaginaţie în buzunarul de la piept. De aceea, cu toate că era nebun, cei din birou îl priveau cu o reverenţă şi o milă împletite atât de strâns, încât nu ştiai unde începea una şi se termina cealaltă. Era nebună fascinaţia pe care o stârnea în jurul lui.
Era a doua săptămână de când Taz ştia că trebuie să aducă luna. Părea neliniştit azi. În prima pauză, m-a prins de mânecă şi nu s-a mai oprit decât când am ajuns în fumoar.

- Am vorbit cu luna.
- Ai vorbit cu luna? L-am întrebat cu ochii măriţi, vădit interesată de ceea ce zicea.
- Da.
- Şi…ce a zis luna?
- Diseară o să îmi dea o piatră mare din ea. Ar fi putut să vină toată, dar ştii tu cum e, s-ar fi oprit fluxul, refluxul, ghicitorii ar fi rămas fără să aibă în ce să ghicească…În fine, e prea ocupată ca să vină toată.
- Taz…cred că ai visat.
- Nu am visat. Spune, e bine dacă vine o piatră mare?
- Cât de mare?
- O piatră mare şi rotundă, cât plasa asta. – şi a scos din rucsacul pe care îl purta tot timpul la el o plasă mare, neagră, cu diametrul de un metru şi mânere lungi.
- Da, e bine…dar eşti sigur că vine?
- Da. Totul e aranjat. Mâine e sâmbătă. Seara asta ajunge. A plecat deja de două săptămâni. Va fi obosită. Dar până luni dimineaţă, o voi îmbăia şi îi voi da de mâncare.
- Ce mănâncă?
- Peşti.
- Peşti?

- Peşti.
- Ce fel de peşti.
- De apă. Hah…ce fel de peşti, auzi la ea…

Fâstâcită de viteza pe care o avea în dialog şi siguranţa lui, am încercat:

- Taz, tu glumeşti.
- Nu.
- Taz, luna e o planetă. O planetă e moartă, nu mănâncă.
- Abia aştept să creşti.
- Să cresc?
- Da. Vorbeşti aiurea. Trebuie să plec, să nu o fac să mă aştepte la uşă.
- Bine, i-am răspuns, având un zâmbet fin, ironic, plin de milă şi de teamă pe buze. Cum spui tu. – şi am început să păşesc înapoi spre birouri.
- Nuray? – m-a prins Taz de mână.
- Da.
- Mi-ai promis.
- Ţi-am promis. Da.

Vineri noapte m-a trezit la ora trei telefonul. Era Taz:

- A ajuns! E aici!
- Cine?
- Luna! Vrea peşte! Vino s-o vezi!
- Taz…e trei noaptea, am spus uitându-mă la ceasul de pe masă. Eu abia am ajuns acasă!
- Unde ai fost?
- Am fost cu Gabi la clubul biroului. Unde, apropo, tu nu eşti niciodată!
- Lasă asta. Hai, vino la mine, să o vezi! E atât de scumpă…
- Mâine, nu mă scoate acum din casă.
- Mi-ai promis!
- Of…bine…poate nu e o bucată de lună, Taz…că te omor!

Am ajuns în faţa uşii lui. Era o uşă banală, de lemn, care nu spunea multe. Se intra printr-un gard viu într-o curte mare, din care nu puteai vedea nimic din stradă, nici măcar vârfurile copacilor nu se vedeau. Era curios mirosul de vară care domnea

în curtea casei lui. Deşi era noapte, o lumină seacă şi searbădă străbătea pe orizontală curtea, iar sursa ei era necunoscută şi părea tăcută şi pur şi simplu prezentă. Toată. Fără început, fără sfârşit, fără direcţie. O casă uitată între alte case, la periferia oraşului.

Taz era în uşă când am ajuns acolo. M-a prins de mână, mergând în vârfurile picioarelor:

- Încet, că a adormit!
- A adormit luna?
- Da!, mi-a răspuns încântat de somnul lunii.
- Taz…
- Nu mai spune nimic! Ştiu că nu crezi. Dar o să vezi!

Curtea lui se desfăcea de-a lungul unei cărări şerpuite, între copaci înfloriţi. Priveam în jur şi realizam: de aici venea calmul lui. Poate şi nebunia, tot de aici. Desigur, nebunia lui de mai…

- A…, râse el. Da, acum vezi de ce sunt nebun de mai, nu?
- Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să văd atâta vară în jur…adunată într-un singur loc…
- …Şi mai ales la mine…nu-i aşa?
- …Da…cred…
- Shhhh…gata, intră cu atenţie…

Casa lui era mobilată în acelaşi stil discret precum curtea. Era o linişte deosebită care plutea continuu spre curte şi dinspre curte, în interior şi în exterior. M-a dus într-una din camerele care dădeau spre curtea dinspre stradă. Acolo, într-un colţ al camerei mari, era un coş de nuiele în care era un aluat alb, care părea să respire. Avea pielea pistruiată cu cercuri a căror contur era colorat cu un albastru deschis, abia simţit, în interior fiind de aceeaşi culoare cu fondul alb-gri-strâlucitor. Era uimitor cum suprafaţa pielii care părea de piatră era caldă la atingere şi avea textură de carne.

- Doarme, mi-a repetat Taz.
- E…deosebit de frumoasă…Chiar e luna?
- Da, mi-a spus Taz, încântat.
- De ce nu ai aşteptat până luni, să o aduci la birou? Aşa cum ai făcut cu Madagascarul.

- Pentru că m-a minţit.
- Cine?
- Ea. A spus că dacă îi aduc Madagascarul, va sta în aceeaşi casă cu mine. Eu nu am vrut să mă iubească. Am vrut numai să stea cu mine. Nu îmi place să stau singur. Dar ceilalţi sunt nişte mormoloci gri, cărora nu le-ar păsa de grădina mea. Nu pot lăsa pe oricine aici. Am crezut că ea e altfel. Dar era la fel ca ei. Nu am vrut ca istoria să se poată repeta. De aceea, te-am chemat aici.
- Chiar e lună? Bucată din lună?
- Da. O poţi întreba de dimineaţă.
- Vorbeşte?
- Da. Ce crezi că am făcut cu ea de când a ajuns, până acum?
- De asta e aşa obosită? Ai obosit-o tu?
- Da.
- Şi ce facem acum cu ea?
- O…nu ştiu.
- …cum nu ştii?
- Nu ştiu. Tu ai vrut-o. E a ta. Poţi să o păstrezi sau să o pui înapoi pe cer. Dar dacă o pui înapoi, e tot a ta. Va trebui să ai grijă de ea de la distanţă. Îţi aparţine, aproape sau departe.
- Şi când mor?
- Tot a ta va fi.
- Dar voi fi moartă.
- Ea nu.
- Taz, mă sperii, nu mai spune lucruri dintr-astea.
- Ştiu. Dar tu ai vrut-o.
- Da, sunt conştientă de asta…
- Nuray? Când te muţi aici?
- Bănuiesc că trebuie să o fac acum, nu?
- Când vrei tu.
- Da. Dar tu ai vrea chiar acum.
- Când vrei tu.
- E bine aici. Cerul îmi ajunge până la călcâie şi norii mi s-au prins între degetele de la picioare, făcând inele de abur în jurul tălpilor. Iarba pare că a crescut mai sus de cer şi invadează paşii

stelelor. Chiar stelele par mici înţepături ale firelor ascuţite de iarbă, care au reuşit să treacă prin pânza cerului.

- Te aştept, oricând vei vrea tu să rămâi.
- Rămân acum. Nu pot aduce nimic din lumea mea aici. În lumea ta, mă simt nemuritoare. Nu vreau să îmi amintească nimic de moarte. Hainele vechi, păturile…Toate mi-ar aminti că sunt undeva unde nu ar trebui să fiu.

***

Camera mea era singura care privea şi spre curtea interioară şi spre cea exterioara. Era amplasată în capătul coridorului luminat, cu tâmplărie dichisită, în care geamul avea încrustaţii de lemn şi oglindă. Era pentru prima oară că vedeam aşa ceva într-o casă. Mai văzusem prin muzee sau în birourile de sus ale şefilor. Camera mea era mare, mai mare decât tot apartamentul în care trăisem singură până atunci. Părea de mult pregătită pentru mine. Taz, cu siguranţă, pregătise camera de mult timp. Curtea din faţa casei respecta anotimpurile, şi părea să trăiască intens fiecare variaţie de temperatură, de lumină, de intensitate a soarelui sau a norilor. Camera lui Taz nu vedea decât curtea interioară, care era într-o vară continuă. Dar nu o vară seacă, fără promisiuni, ci o vară umedă, lipicioasă şi dulce, care se prindea de frunzele cireşilor şi de caisele care atârnau greu şi în timpul iernii exterioare. Probabil era o curte fermecată. Taz se temea să mă lase să o văd.

- Nuray. Dacă hotărăşti să vezi curtea interioară, nu vei mai putea pleca. Vei rămâne aici pentru totdeauna.
- Taz, am promis că voi sta în casa ta dacă îmi aduci luna…Mi-ai adus-o…unde să mai plec?
- Nu, nu înţelegi. Nu vei mai putea să pleci. E o grădină de mai.
- „Grădină de mai"…Înţeleg…
- Nu înţelegi. O vei iubi atât de mult, încât vei înnebuni.
- Voi deveni o nebună de mai?
- Da.
- Hmmm…Oricum, nimic special nu mi se întâmplă…Nu mi s-a întâmplat niciodată. De ce să nu se întâmple acum?

- Vei vedea oamenii din jur altfel. Ei te vor vedea altfel. Ştii respectul şi mila cu care sunt eu privit? Ei…aşa vei fi şi tu privită.
- Şi tu ai înnebunit aşa?
- Da, desigur.
- Deci…ştiai cum e să fi şi…altfel, decât nebun de mai?
- Da.
- Sunt mulţi nebuni de mai?
- Nu ştiu.
- Îţi place să fi nebun de mai?
- Nu ştiu.
- Era mai bine înainte?
- …nu ştiu.
- Atunci… lasă-mă… lasă-mă să trăiesc aşa…Poate chiar ar fi prea special ceea ce s-ar putea întâmpla cu mine. Mi-e teamă să nu regret sau să uit. Să uit tot ceea ce ştiam înainte. Nu vreau să fiu privită cu respect şi milă, amestecate. Nu. Nu vreau să intru în grădină.
- Bine.
- Pe fereastră mă pot uita?
- Da. Dar de intrat în ea…nu poţi. Să nu deschizi fereastra către curtea de mai, să trăieşti numai în timp cu vremea. În timp cu luna. În timp cu anotimpurile. În timp cu timpul.
- Aş vrea, totuşi, să pun luna mea în grădina de mai. Crezi că se poate?
- Dacă te hotărăşti că poţi să stai fără să o mai atingi niciodată…sigur, se poate.
- Ştii…curtea de mai e frumoasă…e în plină vară tot timpul. Dar e tristă. Nu are lună.
- Da, e tristă pentru că nu are lună.
- De ce nu i-ai pus tu o lună? Dacă tot puteai să aduci luna de pe cer?
- Pentru mine nu pot aduce nici luna, nici Madagascarul.

L-am privit uimită. Şi uimirea probabil mi s-a transformat vădit în milă – pentru că el, nebunul de mai, mi-a simţit mila.

- Indiferent ce faci, vreau să îmi promiţi ceva. Vreau să îmi promiţi că nu îti va fi milă de mine. Nu ai voie să simţi asta. Pentru

că tu nu ştii cum e să fi nebun. Nebun de mai. Cei ce au asemenea grădini şi le protejează, nu sunt nefericiţi, indiferent dacă au sau nu luni sau sori sau peşti sau Madagascar. Nu e drept să îţi fie milă de ceva ce nu cunoşti.

O clipă l-am privit buimacă, neştiind ce să îi răspund. Probabil nebunii de mai simţeau mult mai intens sentimentele celor din jur faţă de ei.

- Ai dreptate, Taz. Nu am voie să simt ceva faţă de un lucru pe care nu îl cunosc. Mă întreb numai dacă în toată nebunia ta nu simţi nevoia unei certitudini.

- O, dar lumea mea e plină de certitudini. Am mai multe certitudini decât ai tu. Vezi? Tu ştii sigur că va veni ploaia. Dar nu ştii când. În grădina mea de mai, eu ştiu exact ora şi minutul în care va veni. Pentru că e tot timpul vară. Şi pentru că trăind atât de mult timp uitat în vară, am învăţat să îi cunosc obiceiurile şi pretenţiile. De asta, ţie nu trebuie să îţi fie milă.

- Mă încurcă felul tău de a trăi. Mă fascinează în acelaşi timp. Dar nu vreau să renunţ la nefericire şi la tragedia vieţii de fiecare zi. Te bucură să poţi număra secundele care mai sunt până să vină ploaia?…Pe mine nu. Eu vreau să trăiesc cu emoţia ne-cunoaşterii zilnice a obiceiurilor anotimpurilor şi cu emoţiile ploilor reci de vară.

- Posibil. De aceea, camera ta e singura care poate vedea şi spre curtea interioară şi spre cea exterioară. Tu ai chei, le pun uite, aici, în cui. Nu te voi învăţa ce să faci.

- E târziu.

- Mâine soarele răsare mai devreme în curtea de mai. Dacă vrei să dormi până mai târziu, trage draperiile. Voi spune păsărilor să cânte mai încet de-acum.

În urma lui, uşa s-a închis natural; de parcă ar fi fost o ureche crescută din zid. Într-un mod straniu, totul părea să fie viaţă şi casa însăşi părea un organism viu cu urechi, mâini, grijă şi cunoştinţă de sine. Părea o fiinţă care ştia că e casă, şi îşi ştia rolul de casă. Ştia că trebuie să fie locuită, şi îşi ferea rinichii de frig, stând cu ei spre curtea de mai. Locul era mai fascinant decât orice poveste auzită; iar mirosul prevestirii întâmplărilor fantastice era mai tactil decât

macrameele îngălbenite de vreme, întinse pe mesele de lemn masiv de nuc.

Draperiile erau lăsate jos. Într-adevăr, dimineaţa a venit mai repede în curtea de mai. Acolo, zilele erau perfect egale, iar timpul nu trecea. Era vara. Păsările cântau. Încet, dar sigur precum o cusătură surfilată. Curtea mea încă era scăldată în tăcere, şi miros de cărbuni umezi o învăluiau. Pământul reavăn şi trist mă privea de jos în sus, prin ochii ferestrelor. Ar fi vrut, parcă, să zboare; dar îi era teamă că dacă va zbura, se va transforma în ciori. Luna, trezită de privirile pământului, a intrat tiptil în camera mea şi s-a cuibărit în patul meu mare – mult prea mare pentru mine. Era rece şi îi era frig. Nu m-a văzut.

- Bună dimineaţa, i-am spus eu, trăgându-i puţin pătura de pe ochi.

- A?

- Nu te speria. Sunt Nuray.

- Da? – îşi aruncă ea pătura până sub bărbie. Pentru tine am venit?

- Cred că da. Ţi-e frig?

- Da, acoperă-mă, te rog.

Am luat-o în braţe. Ea s-a lungit puţin, devenind un ovoid, pentru a se lipi de braţele mele calde şi aproape îmbătrânite fără copii.

- Câţi ani ai? – m-a întrebat luna, fără să deschidă ochii.

- Mulţi…

- Câţi?

- Treizeci.

- Treizeci? Nu sunt mulţi. Mama are miliarde de ani, şi tot nu zice că are mulţi. Eu am numai două săptămâni. O să cresc şi eu. Dar tot vei rămâne mai mare ca mine. Mi-e atât de frig.

- Hai, acoperă-te şi la spate. Şi pune şalul ăsta pe cap. Cum te cheamă?

- Încă nu am nume. Asta mă face să mă simt mai mică decât sunt. Va trebui să îmi pui un nume.

- Mâine. Acum dormi.

- Peşte?

- Mâine.

Cu luna mea mică odihnindu-se pe braţul meu stâng, îmi treceau prin minte nume de râuri; nume de flori, nume de astre, nume de sateliţi. Nume de oameni şi nume de sirene. Părea că nimic nu i se potriveşte micii mele capturi astrale.
Taz pregătea micul dejun. În grădina lui nu plouase în timpul nopţii, aşa că el nu se simţea obosit de apa care deschise pământul în faţă geamului meu. Mirosul rece al vremii care se arunca spre toamnă cu avântul unui pescăruş beat m-a adormit pentru a doua dimineaţă din dimineaţa aceea de sâmbătă. Grădina de mai era inima de foc a casei lui mari, care pentru prima oară primea o lună şi un nebun în ea.

***

În dimineaţa aceea am mâncat toţi trei peşte. Noi peşte gătit, ea peşte crud. Îi sorbea dintr-o gură. Luna era una dintre cele mai ciudate făpturi pe care le văzusem vreodată. Nu avea ochi – şi totuşi, aveam senzaţia că îmi urmăreşte mişcările. Uneori simţeam că mă fixează din priviri. Era ca şi cum ar fi învăţat; învăţa de la noi cum ar trebui să se poarte şi ce ar trebui să facă.
- Iara. Poate să te cheme „Iara", i-am spus, fără să mă uit la ea.
- Pe mine? S-a strâns luna în jurul piciorului meu drept, privindu-mă de sub masă?
- Da.
- Iara – Iara – Iara, se plimba prin casă râzând şi dansând.
Taz m-a ajutat în acea zi să îmi găsesc nişte haine potrivite în casa lui. Unele mi se părea că tocmai au fost cusute, altele păreau abia ieşite de sub vreo baghetă magică. Oricum, eram în casa unui nebun de mai, aşa că nu ştiam dacă se poate sau nu ca hainele să apară în cufere magice sau dulapuri prin simpla pocnire a degetelor sau nu. Nici nu mă interesa în mod deosebit. Cert e că luni dimineaţa, la birou, Gabi era impacientată. M-a tras în antreul doamnelor de la baie.
- Ce faci, fată?!
- Huh?
- Unde ai fost plecată? Tot weekendul te-am căutat!

- Păi…
- Ascultă aici. Ştii tipii ăia doi drăguţi care au stat vineri seara la masa opusă de noi?
- Uhm…nu?
- Of…măi, erau ăia doi, unul era chel, altul avea plete…
- A. Da…parcă…
- Na, ăla scund a întrebat de tine. I-am dat numărul tău de telefon. Te-a căutat tot weekendul. Ai peste zece mesaje de la el.
- Ok, dar…
- Fată…Îmbătrânim…Lasă prostiile!
- Dar…de ce i-ai dat numărul meu?
- Păi…să vedem…maşină, casă, arată bine, e inginer…şi tu ai treizeci de ani!!! Îţi pun sub ecuaţie datele astea, sau ai înţeles?
- Gabi…
- Prietenul lui e nebun. Dar nu de mai, e nebun-nebun. Deja s-a mutat la mine. M-a terminat weekendul ăsta.
- Gabi?
- De m-ar fi căutat pe mine ăsta care te caută pe tine…Al meu nu are nici măcar o calificare mai sănătoasă…Eh…are oricum, ceva sursă de bani. Mi-am luat o blanăăăăă….să-ţi pice jos pălăria, nu altceva…
- Gabi!!!
- Ce?!
- Tu chiar nu taci niciodată?! Puh…M-am mutat, ok?
- Ce-ai făcut?
- M-am mutat. Nu mai stau acolo.
- Când te-ai mutat?
- Vineri. Vineri noapte.
- Unde?
- Nu contează…Important e că nu mă interesează tipul ăla, nici nu îmi amintesc exact cine e şi cum arată…Şi dacă e timpul să creştem, îmbătrânind, atunci primul lucru la care ar trebui să renunţăm sunt relaţiile astea de un weekend.
- Păi tu ai fost întotdeauna împotriva lor.
- Eu da. Tu nu.
- Uite la ea! Încerc să îi fac un bine, şi ea…Fată, e inginer!

Lucrează în departamentele de sus, acolo unde noi nici nu avem voie să urcăm. Are secretare. Două! Are casă, maşină… – deja vorbea singură. Eu am ieşit, lăsând uşa să i se închidă peste cuvinte.

- Te simţi bine? – Taz a trecut pe lângă mine cu un teanc de dosare tehnice care trebuiau duse sus, la departamentele inginerilor.
- A…da…cred…da…
- Eşti palidă. Uite, ia o caisă.

Ştiam că e o caisă din curtea de mai. Era prea târziu pentru altfel de caise. Odată ieşite din curte, îşi pierdeau puterea magică. Dar erau dulci şi bune.

- Mersi, Taz, i-am zâmbit. Mi se părea că zâmbetul meu l-a surprins cu garda jos, şi l-a fâstâcit.
- Sigur, mi-a răspuns rapid, pornind mai departe.
- Ce? O caisă? De la Taz? – Gabi surprinse momentul; era cea mai nepotrivită persoană, care găsea cele mai nepotrivite momente de a se ivi. Şi măcar dacă ar fi ştiut să vorbească în surdină.
- Gabi…Nu face mare gălăgie din asta. Da, am primit o caisă…Şi ce-i cu asta?
- A, nu, nu, nu! Te muţi în miez de noapte, primeşti caise….Ia spune…Ţi-a adus Taz luna?
- Nu e treaba ta.
- Ha! Ţi-a adus-o! Ţi-a adus-o, aşa-i? – chestionă ea retoric; apoi, cu o voce joasă, şoptind ciudat de curioasă: Te-ai mutat cu el?
- Nu, Gabi, nu m-am mutat *cu el*, m-am mutat *la el.*
- A…atunci e numai o chestiune de timp…
- Ce? Ce e numai o chestiune de timp?
- Până vei înnebuni. Te va converti la nebunia lui de mai.
- Ştii?…Uneori am senzaţia că decât să am treizeci şi doi de ani, să tot am grijă de poveştile altora, să bârfesc şi să dau aiurea numerele de telefon a cunoştinţelor, mai bine mă convertesc la nebunia lui de mai.
- Ţâfnoasă mai eşti…N-ai pic de ambiţie să urci pe scara socială…
- Nu sunt sigură că e scara socială aia pe care mă împingi tu, dar… ia-o cum vrei.

- Ieşi măcar o singură dată cu el, să vezi cum e…Nu ţi-am cerut să te măriţi cu el!
- Nu cred.
- Măcar promite-mi că o să te gândeşti.
- Da, ok…o să mă gândesc…
- Greu merge cu tine, fată…tare greu…

Ziua de luni, deşi specială pentru un nebun de mai, pentru mine a fost la fel de incoloră şi inodoră precum ziua de vineri. Sau joi. Sau marţi. Aici, între mormolocii gri, zilele curgeau identic. Nu aveam ore speciale, pauze speciale, clipe speciale. Unii aveau un suflet care se pregătea pentru ceva special; dar acel lucru special nu se întâmpla niciodată. Şi dacă se întâmpla, indiferent ce ar fi fost, se spunea că ai înnebunit. De obicei, era nebunie de mai.

La sfârşitul orelor, Taz mă aştepta afară din clădirea de birouri, la prima intersecţie. Pentru ca să nu mă pună în situaţii neplăcute faţă de Gabi – recunoscută pentru curiozitatea ei bolnăvicioasă – sau alţi colegi. În fond, noi eram numai colegi de casă, nimic mai mult, iar el respecta asta.

Gata să ies pe uşă, am simţit că sunt prinsă de mână.

- Domnişoara Nuray?

M-am întors. Era băiatul de vineri seara. Ştiam bine cine era. A stat la masa aceea din colţ, filând ringul de dans. Deşi nu am dansat, stăteam în partea opusă a mesei lui. Gabi l-a agăţat pe prietenul lui, iar el a stat ore în şir absent, uitându-se la mine. La început am fost conştientă de privirea lui, apoi numai de prezenţa lui. Într-un final, am uitat complet de el, şi am plecat acasă. Gabi a mai rămas acolo, era deja ameţită dar nu vroia nicicum să plece. Tania mi-a garantat că o va duce ea acasă. Se pare că totuşi, nu a dus-o ea acasă.

- Da?
- Iertaţi-mă că sunt insistent, v-am văzut vineri seara în club…eraţi cu domnişoara Gabi…
- Da…ştiu cu cine eram, am zâmbit eu superioară.
- Mi-am permis să vă caut. Sâmbătă şi duminică. Nu aţi răspuns.
- M-am mutat.
- Pot să vă conduc?

- Unde?
- …Spre casă…
- A, nu, mulțumesc.
- Atunci…când pot să vă văd din nou?
- Nu ştiu. E treaba ta asta.
- Vă pot căuta acasă?
- Nu, normal că nu. Ştii unde lucrez. E prea mult deja.
- Dar…
- Mă grăbesc.
- Sunteți atât de expeditivă. Vă deranjează faptul că v-am abordat?

M-am uitat pentru o clipă în sus, căutând-o parcă pe Iara. Iara mă aştepta acasă, şi inima mi s-a umplut într-o secundă de dorul ei.

- Băiete…uite ce e…Mă deranjezi, da. Nu pentru că m-ai abordat, ci pentru că pornim de la premise diferite. Tu cauţi o altă Gabi, care să fie disponibilă pentru următoarea perioadă imediat apropiată. A cărei prezenţă să poată fi cumpărată cu maşina, banii, titlul tău. Eu nu sunt aşa ceva. Şi dacă stau bine să mă gândesc, nici nu eşti foarte inteligent. Trebuia să vezi de vineri că nu sunt genul.
- Da, am văzut că nu sunteţi genul? Tocmai de asta mi-am permis să vă abordez…
- Măcar atâta – te-au învăţat să spui ceea ce vrea o femeie să audă…, i-am spus, triumfătoare.

În mod cert, indiferent ce ar fi spus, discuţia era intrată într-un cerc mort, iar eu aş fi avut întotdeauna ultimul cuvânt. Îmi era frică de el – părea un om cu-adevărat inteligent. Dar tocmai inteligenţa lui şi calitatea care părea să o aibă mă făceau să îi urăsc prezenţa şi să îl urăsc pe el. Era atât de ciudat acest sentiment. Nu uram în general, dar el îmi era superior ca pregătire şi pătură socială – şi în mod sigur relaţia cu el ar fi fost privită şi înţeleasă şi de către el ca fiind o frânghie pe care încerc să o agăţ, să mă urc pe ea. Iar eu îmi doream să se întâmple ceva special, dar acel ceva special nu ar fi trebuit să îmi poată fi reproşat de nimeni. Nu trebuia să se întâmple ceva special datorită cuiva special. Extrapolând, mi se părea o inepţie orice relaţie mai lungă de un weekend, iar cele de un weekend mi se păreau banale şi ieftine.

În lumea mormolocilor gri, relaţiile mi se păreau căi de acces. Şi asta şi erau.

***

Tania era un monstru în lumea mormolocilor gri. Împreună cu Medoma, cealaltă secretară a primului inginer – acela care acum locuia cu Gabi – erau renumite pentru petrecerile lungi şi deochiate la care participau, aducându-şi contribuţia. Multă vreme Gabi dorise să intre în liga „femeilor de elită", aşa cum erau ele numite mai în glumă, mai în serios. Cert era faptul că aceste femei erau râvnite şi păreau de neatins, cu toate că fuseseră atinse nu de puţine ori. Erau un bun pe care oricine putea să îl aibă, dacă stătea suficient de mult la coadă. Aminteau de portocalele din perioada în care în Europa nu se găseau decât rar, apoi au devenit cel mai comun fruct din care se fabrica orice: de la suc la aromă de cafea.

Desigur, mai erau şi cei ce stăteau după ele şi le urmăreau. Le ofereau acea posibilitate de a „urca pe scara socială", iar ele nu pregetau nici o secundă alergarea în viteză pe trepte. În sus şi jos.

Dar lumea mea era atât de departe de ele. Se scurgea între grădina care pulsa în ritm cu timpul şi o grădină de mai strânsă între nişte camere ce se deschideau aruncându-se cu tot spaţiul către ea.

Toamna a început să se contureze tot mai clar în grădina mea. Ploile au început să fie mai dese. Frunzele mai deschise la culoare şi mai puţine. Păreau că suferă de tuberculoză. Se scuturau şi desenau zâmbete mari în zbor. Ciudat, nu îmi părea rău de ele. Eu nu tuşeam, deşi uneori, când vroiam să mă pierd în gânduri, fumam câte o ţigară. Rar. Dar o savuram până la capăt. De multe ori, o lăsam să ardă lângă mine, fără să o ating, mirosindu-i numai mirosul de tutun ars.

Pe măsură ce treceau zilele, îmi explicam calmul lui Taz. Îmi explicam graba lui de a pleca de la birou, şi absenţa lui de la club. El nu avea nevoie de nimic din astea. El avea lumea lui – şi, deşi pare bolnăvicios şi absurd – el chiar la birou fiind, trăia departe de mormoloci, închis în lumea lui de mai. Asta îl şi făcea să pară nebun de mai.

Îmi plăcea cum miroseau degetele lui Taz dimineaţa. Aveau un parfum familiar de cafea scumpă. Taz avea degetele lungi şi subţiri, de pianist. Îmi plăcea asta. Când îmi dădea o ceaşcă de cafea, putea sta la distanţă. Îmi plăceau formalităţile inutile – şi uneori chiar birocraţia excesivă care mi se împotrivea la birou în fiecare zi îmi dădea un sentiment de utilitate şi împlinire. Nu vorbeam des cu el. Uneori treceau zile fără să apucăm să schimbăm mai mult decât zâmbete amicale prin sticlă. El petrecea mult timp în curtea de mai, iar eu trăgeam uneori draperiile şi lăsam lumina de mai să îmi înalţe spaţiul din cameră, inundându-l.

De data asta stăteam pe veranda camerei mele care se deschidea spre curte. Ploua. Era rece frumuseţea toamnei. Purtam un respect adânc pentru toamnă tocmai pentru că, femeie fiind, era atât de admirată, de folositoare, de roditoare şi de rece. Cred că încă mai e anotimpul meu cenuşiu şi preferat. Taz mi-a întins o ceaşcă de cafea neagră, proaspătă, cu degetele sale lungi:

- Nu ţi-e frig?
- Nu, i-am răspuns, mulţumidu-i cu un zâmbet aruncat direct în ochii lui.
- Văd că luna stă sub pături, în camera ta.
- Mi-e teamă să nu răcească. Poate ar fi trebuit să aşteptăm până vara să o aduci.
- Ar fi fost prea târziu.
- Prea târziu pentru ce?
- Pentru nimic anume. Pur şi simplu, prea târziu. Tu ai vrut-o acum.
- Da.
- Puteai să o vrei mai târziu.
- Hmmm…am zâmbit îngăduitoare…Ce vrei să auzi acum?

Taz stătea pe veranda mea, cu tălpile sprijinite pe structura de lemn care ridica de la pământ casa cu jumătate de metru. Coatele îi erau sprijinite pe genunchii aflaţi destul de sus, iar mâinile ţineau mult în faţa lui o ceaşcă fierbinte de cafea, abia atingând-o cu degetele lungi şi subţiri.

- Nu ştiu. Povestea ta.
- Povestea mea?
- Da.
- Nu am o poveste.
- Oricine are o poveste, a spus Taz sorbind prima gură de cafea.
- Ei bine…povestea mea se poate rezuma atunci la o singură propoziţie; sunt puternică şi disperat de curajoasă. Atât de curajoasă încât nu am o poveste. Tu? Te poţi lăuda cu vreo poveste?
- Mă pot lăuda cu orice poveste. Nu uita că sunt nebun de mai. Pot inventa orice, pot crede orice; lumea nu îmi va reproşa niciodată nimic. Doar sunt nebun. Ăsta e, probabil, singurul avantaj al nebuniei.

Am zâmbit amândoi la ideea acestui obscur avantaj. Într-adevăr, Taz putea fi astăzi îngrijitor zoo, mâine marchiz. Cine ar fi putut să îl condamne? În nebunia lui, era mult mai real şi sănătos decât orice mormoloc gri din biroul în care lucram. Erland părea mult mai debusolat şi pierdut în marea de feţe decât acest nebun de mai a cărui nebunie era din ce în ce mai scumpă şi mai preţuită de mine.

- Da, a continuat el respirând mirosul reavăn de pământ rece şi ud, pot să fiu oricând cine vreau să fiu. E fantastic să văd cu reacţionează ceilalţi. Eu mă îmbrac în samurai, ceilalţi se feresc de mine, deşi ştiu că nu sunt samurai. Nu înţeleg de ce. Ei chiar se comportă cu mine în funcţie de felul în care sunt îmbrăcat, deşi sunt întotdeauna acelaşi eu. Şi mai spun că eu sunt nebunul…
- E posibil să fie atât de obişnuiţi cu reacţiile legate de anumite imagini, încât să nu îşi mai poată stăpâni aceste reflexe?
- Nu m-am întrebat niciodată asta, mi-a răspuns Taz, ridicându-se în picioare. M-am distrat doar pe seama lor.
- Pleci?
- E târziu şi nu vreau să te reţin.
- Cum vrei tu, i-am răspuns, încercând să par total indiferentă.
- Data viitoare…tu faci cafeaua, mi-a spus Taz, apropiindu-se mult de urechea mea. Şi să ştii că nu o să mori dacă laşi să se mai vadă din când în când câte ceva din ceea ce simţi.

M-am întors brusc în direcţia lui, neprivindu-l.

- Fără poveşti şi simţiri, i-am spus privind spre picioarele lui

peste umăr.

- Ştiu. Eşti puternică şi disperat de curajoasă.

Am zâmbit. Fără ca el să vadă. Ştiam că nu a făcut decât să repete ceea ce eu i-am spus, dar puteam să îmi închipui că era o concluzie pe care a tras-o singur. Puteam să îmi imaginez măcar atât – şi puteam să îmi auto-impun un sentiment de bucurie; chiar fals, precum un rol de samurai al unui nebun de mai. Dar autentic în măsura în care eu aş fi vrut să îi ofer autenticitate.

Desigur, adevărul era unul şi acelaşi; dar eu vroiam să trăiesc într-o lume în care îmi stabileam singură adevărul. Şi poate, incnştient, asta vroiam toţi – de aceea se temeau ceilalţi de Taz atunci când se îmbrăca în samurai. Taz ştia adevărul şi nu îl falsifica. Şi ceilalţi, raţional, ştiau adevărul. Dar îl mutilau prin reacţiile lor instinctive. De unde aceste instincte mai mult sau mai puţin conştiente de mulare a adevărului pe adevărul nostru propriu? În această lume de mormoloci gri, relativismul s-a încheiat la haină satisfăcut de opera creată.

- Cafea?
- Nu, mulţumesc.
- E proaspătă, domnişoară Nuray.
- Las-o pe birou, te rog, i-am răspuns întorcând pagina.

Erland şchiopăta vesel cuvinte în prezenţa mea, încercând să impresioneze prin statura şi înfăţişarea lui. Privindu-l, îmi aminteam de documentarele despre păunii care îşi etalează penele în perioada împerecherii. Desigur, el nu răspundea acum unui instinct sexual uman, care altădată l-ar fi dus în braţele Taniei, a Medomei sau Gabrielei. Mai rău – el răspundea unui instinct care îl făcea să îşi dorească pui. Şi pentru pui, nu alegi o proastă. Se târa mai jos decât se târâse cineva vreodată; până şi respiraţia lui îmi provoca milă şi dezgust. Posibila lui inteligenţă preţuia din ce în ce mai puţin în ochii mei.

- Mă gândeam…poate în pauza de prânz…îmi permiteţi să vă însoţesc la masă?
- Cantina e un loc public, domnule Nau. Nu pot impune nimănui unde să stea.
- Erland, te rog – s-a grăbit el să mă corecteze.

Îmi era groază de masa de prânz. În fiecare zi migrase mai aproape cu un scaun. Păun prost.

- Pare-se că se lasă cu nuntă… – vocea Gabrielei mă puse pe jar.
- Era şi timpul, Gabi…Câţi ani ai? Patruzeci şi…cât?
- Nu eu, măi! Tu! Şi nu am peste patruzeci, ţi-e rău?!
- A…scuze, am răspuns plictisită, lăsând impresia că am fost convinsă de vârsta ei. Oricum, dacă la mine te referi, te-ai înşelat.

La masă stăteam de obicei între Gabi şi Tania. Medoma era vis-a-vis de noi, privind pe lângă ceafa lui Taz spre masa inginerilor. Taz lua masa cu inginerii de obicei. Ei se simţeau buni şi aveau senzaţia că impresionează fetele dacă acceptă la masa lor un curier, care mai e şi nebun de mai. Faptul că el domina fără excepţie discuţiile arăta clar gradul de nebunie a participanţilor la masă. De data aceasta, însă, fetele s-au aşezat la o altă masă, de patru persoane, împreună cu Sang; m-au lăsat să ajung prima, apoi a apărut Erland. Mă pregăteam pentru o discuţie plicticoasă şi un discurs insistent şi persuasiv.

- O domnişoară atât de finuţă ca dumneavoastră chiar nu trebuie să stea singură…
- O domnişoară atât de finuţă ca mine îşi alege singură compania.
- Accept invitaţia.
- Te supraestimezi.
- Te pot tutui?

Privirea mea de om plictisit l-a determinat să lase politeţea excesivă şi gratuită. Aveam strania senzaţie că Taz ciulea urechea atent la tot ceea ce se vorbea la masa mea.

- Aş vrea să te văd.

Încercam să înţeleg dacă era sincer în dorinţa lui, sau încă îşi purta penele. Păun prost şi îndobitocit de sistemul mormolocilor gri.

- Ai probleme cu ochii? Sunt chiar în faţa ta.
- Aş vrea să te văd în afara programului. Să ieşim undeva, să facem ceva împreună.
- Nu cred.
- De ce?
- Nu sunt genul tău.

- Ba da, tocmai, eşti exact genul meu.
- Bine. Atunci nu eşti tu genul meu.
- Poate…sunt eu? – o pălărie mare a fluturat un cozoroc larg lângă masă, împrăştiind firimituri pe jos.

Un nas roşu, legat cu elastic şi o mică trompetă aurie dintr-un plastic ordinar au răsărit din spatele pălăriei. Taz s-a auto-întrecut de data asta. Am zâmbit, amintindu-mi de discuţia pe care am avut-o cu el seara anterioară.

- Domnişoară, inima mea e crăpată…Uite, aşa, ca farfuria asta – a spus aruncând pe jos farfuria lui Erland. Pereţii albi ai bucătăriei mele şi florile din ferestrele ei se ofilesc în absenţa dumneavoastră. Pot oferi o floare pentru un zâmbet? – din buzunarul de la piept a scos cel mai frumos trandafir alb pe care l-am văzut vreodată. (În grădina de mai avea mulţi trandafiri albi, dar acesta era, de departe, cel mai frumos.) Apoi, întors brusc spre Erland: Tu? Ai flori? N-ai! Ha! 1-0 pentru mine. Ha! – şi rapid, ca un vis abia străpungând somnul, i-a scuipat lui Erland cămaşa pe piept: Ptiu! Să nu te deochi!

Îl priveam uimită. Într-adevăr, cei din jur au început să îl aplaude pentru mica scenetă improvizată. Erland era uimit şi chinuit de viteza care a mânat episodul acesta neobişnuit peste mândria lui de păun. Taz se apleca respectuos până la pământ, culegând aplauze. M-a luat de mână şi am început amândoi să ne prezentăm unul pe celălalt, ca doi patinatori profesionişti în ploaia de aplauze şi flori. Zâmbeam reţinut, dar inima mea râdea în hohote. Era o nebunie…o nebunie de mai, iar eu luam parte la ea. Cei din jur nici măcar nu îşi dădeau seama. Taz avea dreptate – comportamentul lor era un instinct format prin educaţie. Un nas roşu şi o trompetă de plastic auriu nu puteau fi consideraţi responsabili pentru o farfurie spartă, pentru firimituri împrăştiate pe jos sau pentru cămaşa scuipată. Chiar şi lui Erland i-au scăpat câteva zâmbete în final. Palma mea se încălzise în mâna lui Taz, iar ochii lui luceau de bucurie de sub machiajul strident şi hainele largi. Mi-a pus pălăria lui largă pe cap. Erland a plecat să îşi schimbe cămaşa – ca inginer, avea la el o cămaşă călcată pentru cazuri de forţă majoră.

Am stat singură la masă până am terminat mâncarea, râzând sub cozorocul pălăriei şi întrebându-mă de unde a făcut rost Taz de

costum şi când a apucat să se costumeze? Într-un mod ciudat, evenimentul îmi amintea de „Masca".

Nimeni nu considera că s-a întâmplat ceva neobişnuit. Un nebun de mai e imprevizibil şi inconştient.

***

Seara aceea am ajuns târziu acasă. Am hoinărit prin oraş. Îmi plăcea să fac asta, mai ales iarna când aveam în ce să îmi ascund faţa. Hainele de iarnă mă făceau să mă simt mai bine decât hainele subţiri, de vară. În hainele de iarnă încăpeau mai multe şi puteam ascunde mai multe.

Taz m-a aşteptat în faţa camerei mele. Deja nu mai intra în camera mea fără să îmi ceară acordul, ceea ce mă făcea să mă simt importantă. Şi poate chiar eram. Văzându-mă, s-a ridicat în picioare din balansoarul în care luna îi adormise în braţe.

- O pot aşeza în patul tău? Cred că are febră…
- Da, sigur…

Iara a deschis ochii. S-a uitat la mine fără expresie, apoi i-a închis înapoi.

- Va trebui să devină satelitul vreunei planete mai mari. Nu uita că e lună.
- Ştiu…Dar îmi e greu să mă despart de ea.
- Altfel…va muri, mi-a spus Taz. Ar fi păcat…
- Ai dreptate. Iara?

Iara a deschis din nou ochii nevăzuţi.

- Poţi să urci pe cer. Poţi să îţi alegi o planetă a cărei satelit să fi.
- Nu vreau să plec de aici…
- Ştiu, lună mică. Dar altfel, ai să mori. Uite, te poţi aşeza în grădina de mai. Odată intrată acolo, nu vei mai putea pleca. Asta e bine, pentru că înseamnă că vei rămâne totdeauna aproape. E rău, însă, pentru că nu ne vom mai putea ţine în braţe.
- Mă poţi ţine cu inima, mi-a răspuns ea.
- Da, sigur. Cu inima, totdeauna.

Iara a coborât uşor din pat, aproape rostogolindu-se. A ieşit în hol. A deschis geamul către curtea de mai, a sărit şi dintr-o dată s-a făcut mică.

- Sunt mare! Am crescut mare…Sunt…şi de aici pot să…până acolo!
- Nu înţeleg ce spune, i-am spus lui Taz.
- E prea departe. Dar e deasupra curţii de mai. Poţi sta liniştită.
- Mulţumesc, Taz.
- Pentru ce?
- Pentru azi…
- A…nu am făcut nimic special…Am înţeles că aţi ieşit împreună după serviciu până la urmă.
- Nu, Taz. M-am plimbat.
- Singură?
- Singură.
- Data viitoare…mă poţi lua cu tine. Nu am nimic altceva de făcut.

Am zâmbit.

- Poate. Noapte bună.

Noaptea aceea am auzit-o din când în când pe Iara strigând de bucurie. Mă bucura veselia ei şi faptul că se simţea bine în lumea ei astrală. Îmi închipui că, dacă aş fi fost o lună, şi eu m-aş fi regăsit în lumea de stele. Dar eu nu eram o lună, eram un mormoloc gri. Uneori Taz părea că îmi citeşte gândurile. Ştiam că vrea să fie mereu cu mine şi intenţionat încercam să controlez timpul petrecut împreună.

S-a lăsat liniştea în camera mea. Priveam tavanul alb. Uneori, înainte să adorm, mi se părea că apar cai formaţi din umbrele frunzelor care se reflectau din grădina de mai. Se îngânau şi, obosiţi de joc şi vară, se transformau în poteci – în gânduri, în drumuri, în idei. Între zi şi noapte, le creşteau aripi şi zburau. Mai ales acum, când Iara era în grădina de mai, caii din umbrele frunzelor îşi luau zborul. La fel, aş fi putut să zbor şi eu…

Uşa camerei mele s-a deschis. Caii s-au speriat şi au fugit. Din crăpătura uşii, Taz se uita cu ochii mari la mine.

- Dormi?

- Nu.
- O, iartă-mă. Cred că am lăsat-o aici şi am nevoie de ea. Am nevoie acum de ea.
- Ce anume?
- Am pierdut-o. Cred că e aici.
- Ce ai pierdut.
- Nu durează mult, ies imediat.
- Caut-o cât e nevoie. Dar ce ai pierdut?

Taz s-a uitat pe masă, între cărţi. În bibliotecă, pe rafturi, după dulap. Chiar şi sub pat.

- Cred că am uitat…Aaaa! Nu mişca!
- Ce-i?! – l-am întrebat speriată.
- Cred că e în zâmbetul tău.
- Taz, mă sperii.

A început să păşească încet spre mine, cu teamă să nu îmi sperie zâmbetul. Păşea de parcă zâmbetul meu ar fi fost la fel de uşor de speriat ca un pui de pisică. S-a aşezat pe marginea patului meu. Cu degetele mâinii drepte mi-a atins încet obrazul drept şi zâmbetul.

- Da…e chiar în zâmbetul tău.
- Ce? Ce e acolo?
- Am uitat o parte din mine. S-a ascuns în zâmbetul tău.

Am ridicat surprinsă sprâncenele.

- Nu, nu o pune pe seama nebuniei de mai. Nu nebunul îţi vorbeşte acum.

Întorcându-se cu faţa spre curtea de mai, îl vedeam din lateral. Pentru că toamna muşca tot mai pofticioasă din zile, draperiile erau trase şi către curtea de mai. Aveam mai multă lumină aşa. Mai multă umbră, mai mulţi cai. Zilele nu se sincronizau şi era interesant cum Taz trăia depinzând de ambele lumi. Aveam senzaţia că uneori îl oboseşte această dualitate.

- Era inevitabil. Era inevitabil ca unele părţi pierdute din mine să ajungă în tine. Dar nu mă aşteptam ca atât de repede…Nu o pune pe seama nebuniei de mai.
- Mi-e teamă că nu înţeleg…
- Voi nu ştiţi, dar atunci când vă ataşaţi de o fiinţă, lăsaţi părţi din voi în el. Eu ştiu asta. Mă văd în zâmbetul tău. Numai că sunt

mai frumos acolo decât sunt în realitate. În realitate sunt un biet nebun de mai. În zâmbetul tău aş putea să fiu orice ai vrea tu să fiu.
Nu ştiam ce să îi spun. Nu înţelegeam exact ce se petrecea în mintea lui în asemenea momente. Apoi, mi-a zâmbit.
Erland mă aştepta la intrarea în clădire. Avea un sacou elegant pe el, iar pantofii păreau noi. Se bărbierise recent şi, pe gâtul lung şi subţire, se vedeau două mici tăieturi – dintr-acelea de care apar numai atunci când un bărbat se bărbiereşte excesiv de meticulos.
M-a văzut apropiindu-mă. De la spate a adus în faţă mâna cu un gest larg şi un buchet mare de crizanteme galbene a răsărit împrăştiind în jur stropi de rouă, miros de început de toamnă şi gelozie.
- Flori pentru tine. Îmi pare rău, e toamnă. Nu am mai găsit alte flori care să fie frumoase şi proaspete.
- Aş vrea ca gesturile astea se oprească aici.
- Nu îţi plac?
- E încântată! – Gabi a intervenit veselă, sărind de la braţul lui Sang. Nu fi proastă! – mi-a şoptind, aplecându-se către flori, imitând un gest de adulmecare a petalelor lor. Apoi, zâmbind larg, m-a întrebat: Ai vază sau îţi aduc eu?
- Are vază!
Intrând în clădire, am văzut-o pe Tania la biroul meu, adulmecând un buchet imens de liliac alb aranjat cu mare grijă într-o vază de sticlă, transparentă. Cu un colţ ieşit de sub vază, biletul lăsa să se vadă un scris ordonat, bine paginat şi meticulos: „Pentru un zâmbet mai frumos decât grădina înflorită în luna mai."
- Îmi pare rău, Erland…biroul meu e mic şi nu mai am nici o vază. Pune-le, te rog, pe biroul tău. Consideră că le-am acceptat.
Erland a privit îndelung buchetul alb de liliac. Ceilalţi s-au retras şi între noi s-a creat un vid de cuvinte.
- Ce vrei? – s-a întors spre mine, aşteptând un răspuns care nu venea. Spune-mi ce vrei şi vei avea.
- Erland,… nu înţeleg obsesia ta.
- Nu e o obsesie. E o nevoie.
- E o nevoie? Exagerezi. Nimeni nu este de neînlocuit.
- Am auzit că ai cerut luna. Dacă ţi-o pot aduce?
- De unde ştii că nu am primit-o?

- E încă pe cer. De acolo ştiu.
Am zâmbit. Ce ştia el de lună, de Iara, de peşti şi de grădina de mai? Era opac şi uman şi atât de tipic.
- Eu îţi pot da o piatră din lună. Eu am o piatră din lună.
- Ai o piatră din lună? – l-am întrebat, privind spre el direct pentru prima dată. Atât de direct încât s-a speriat şi a făcut un pas înapoi.
- Da… am un fragment din lună. L-a adus Sang când s-a întors de pe lună.
- Sang?
- Da.
- Cum a ajuns Sang pe lună?
- A fost astronaut.
- Ha… Sang, astronaut… nu m-aş fi gândit…
- Spune-mi, o vrei?
M-am uitat lung peste umărul lui. În depărtare, îl vedeam pe Taz purtând dosare şi trăind într-o grădină în care, în plină toamnă, era vară – iar liliecii albi înfloreau fără grijă. Gabi şi Tania ne pândeau din spatele sticlei de birou care despărţea micile cuşti în care noi, mormolocii, lucram. Sang era în spatele unui paravan, care despărţea zona inginerilor de birourile noastre; o săruta pe Medoma în ascuns, pândind-o pe Gabi. Privirea Medomei s-a întâlnit pentru câteva secunde cu privirea mea. Şi-a lăsat ochii în jos, privirea vinovată transformându-i-se în implorare. Erland mă întreba dacă vreau luna. Luna lor fără viaţă, luna care poate fi dusă în buzunar şi poate fi pusă în raft, pentru a o şterge de praf din când în când. Puţin ştia el că luna mea era vie şi avea nume; mânca peşte crud şi se băga în patul meu atunci când îi era frig.
- Nu, Erland. Nu vreau luna.
El m-a privit cu ochii mari. Uimit.
- Eu ţi-am adus-o, totuşi.
A scos din buzunar piatra. Era albă şi părea ca un drob de sare. Mirosea cald a minerale şi stea. Era neaşteptat de grea şi lipsită de strălucire. Era tăcută şi putea fi ambalată în celofan.
Taz plimba dosare. Banal şi comun. Fără să îmi dau seama, am început să îl urmăresc peste umărul lui Erland. Mişcările lui erau ca

o înmulţire pe care o recunoşti, cunoscându-i rezultatul fără să fie nevoie să o calculezi. Dar un nebun de mai ştie când este privit şi când gesturile lui banale sunt descifrate şi înţelese în bogăţia lor. Brusc, am început să îmi doresc şi eu să plimb dosare între cele două lumi. Taz s-a oprit. M-a privit de departe, peste umărul lui Erland. A zâmbit. Din zâmbetul lui, cu ochii mari, ca de sticlă, m-am privit înapoi. Pentru prima dată, m-am pierdut în zâmbetul lui. Şi mi-a făcut plăcere să mă pierd acolo. Liliecii albi şi-au desfăcut aripile de mai şi au zburat, aruncând umbre de cai pe pereţii mizerabili, mirosind a salarii mici şi femei înşelate.
Erland îmi împingea în faţă o lună moartă şi diformă.
- Luna ta e o piatră moartă. Poate fi spartă şi mâncată de timp, suflată de vânt. Mie nu luna asta îmi trebuie.
A râs. Mi-am întors privirile către el.
- Altă lună nu am.
- Atunci nu ai nimic de oferit, i-am răspuns sec şi indiferent.
Cred că avem mult de recuperat.
- Dar e luna, asta e luna! Sang poate să îţi confirme. Nu mă crezi?
- Asta e luna ta. Luna voastră. Luna mea e vie şi poate să îmbrăţişeze.
- Eşti nebună – m-a privit cu dispreţ. Tu chiar eşti nebună.
Am zâmbit.
- Ia-o. Nu îmi trebuie luna ta grea şi sărată, cu ochi de mort.
Erland şi-a luat luna şi a băgat-o în buzunar. Era o lună care poate fi băgată în buzunar.

***

Medoma îşi fuma ţigara lungă şi subţire, cu încheietura ieşită în exterior faţă de capătul ţigării. Fumul îi ascundea privirea, iar pleoapele i se închideau precum o clapă de pian vechi, scăpat dintr-un incendiu devastator. Din când în când îşi dregea vocea, de parcă ar fi fost gata să spună ceva, dar gestul era urmat întotdeauna de aruncarea fumului de ţigară în sus, printre buzele făcute tub în jurul ţigării. Îşi lăsa capul pe spate şi ne privea de parcă ar fi fost la mii de

kilometri depărtare de noi. Ţigara părea că nu i se mai termină. Fuma mult.
Ţigările ei nu îmi făceau nici o poftă acum. Eu, oricum, fumam rar. Dar mai ales acum, gestul îmi făcea scârbă şi privind-o, simţeam tot scrumul acela de nicotină arsă între dinţi.
Gabi o văzuse în dosul paravanului, împreună cu Sang. Îmi era milă de ea. Părea brusc îmbătrânită cu cel puţin zece ani. Faţa cremuită şi îngrijită i se trase acum în sloiuri de piele care îi atârnau până sub barba ascuţită şi ambiţioasă. Şi-a descălţat pantofii cu tocuri înalte şi haina scumpă de blană îi atârna de pe umeri atât de lălâi, de parcă ar fi fost un tricou vechi şi fără preţ. Ochii îi scăpărau în toate părţile, încercând să culeagă lumină din jur. Sau văz. Privirile lor păreau că se izbesc de borcane opace şi i se implântă înapoi în ochi mai flămânde şi mai sărace decât înainte. Mâinile îi tremurau şi rostea cuvinte fără sens, adunate cu lopata în mintea ei.
Tania păşea apăsat şi articulat cu dosare în mână.
Restul femeilor aveau chipuri şterse. Erau mame, aveau familii sau iubiţi; biroul era, oricum, plin de bărbaţi; prea puţine femei lucrau în acest birou.
Erland stătea cu mâinile încrucişate pe piept, sacoul strâns sub ele; din când în când, mâna dreaptă îi apăsa conturul nasului, începând dintre ochi şi până la bază, continuând apoi cu gura şi terminând cu barba rară, atent pieptănată.
- Vă anunţ… cu părere de rău… – a început el, că de mâine vom lucra mai puţini aici. Noul tren proiectat de noi nu a atins viteza maximă a trenului proiectat de competitorii noştri. Suntem norocoşi dacă mai rămânem încă în concurenţă.
Desigur, oamenii încercau de mult să proiecteze trenuri rapide; aveam senzaţia că indiferent cât de rapide ar fi ajuns trenurile, oamenii oricum ar fi încercat în continuare să proiecteze altele mai rapide. Mi se părea o zbatere fără sens.
- Veţi primi acasă o scrisoare, cei ce puteţi să continuaţi în altă direcţie.
Am rămas puţini în birou. Hala imensă era mai mult goală acum. Îmi doream să se întâmple ceva special, şi nu doar că nu vedeam nimic

nou, ci banalitatea gesturilor şi a oamenilor era din ce în ce mai mare.
Cu timpul, Gabi a devenit un chip şters. Din femeia frumoasă şi ambiţioasă a rămas o biată birocrată cu iz de spălătoreasă. Îmi părea rău de ea; ştiam că suferă – dar dorinţa de a avea un loc de muncă cert şi un bărbat în casă o făceau să închidă ochii atunci când Sang lipsea două nopţi la rând de acasă.
Într-o seară, Gabi a bătut la uşa mare de lemn.
- Nuray? Nuray, eşti acasă?
Am ieşit afară. Era îmbrăcată subţire şi avea ochii umflaţi de plâns. Taz a primit-o înăuntru.
- Nuray… sunt însărcinată în luna a treia…, mi-a spus ea, cu ochii stinşi.
- Gabi… un copil e un motiv de bucurie…
- Nu în contextul meu, Nuray.
- Poate asta îl va lega pe Sang de tine, Gabi.
- Copilul ăsta nu poate aduce nimic bun.
- O, nu spune asta. Dacă Sang…
- Nu e copilul lui Sang, m-a întrerupt ea tăios.
Am rămas surprinsă la început. Apoi, am întrebat.
- Al cui e?
- Al lui Erland.
De când Erland încerca să îmi câştige bună-voinţa trecuseră exact trei luni. M-am uitat la Gabi.
- Îmi pare rău, a izbucnit ea. Am pus pariu cu viaţa. Şi uite, am pierdut…
- Dar…de ce l-ai împins către mine? Nu te putea ţine nimic alături de Sang…puteai să fi a lui Erland…
- S-au îmbătat amândoi în noaptea aia…până acum am spus că e a lui Sang; am vrut să fie a lui, pentru că el era astronaut şi îmi putea aduce luna. Da, ştiu, nu e nici pe departe bogat, precum Erland. Dar Erland a fost mai beat; niciunul nu îşi amintea nimic. Am vrut să fie al lui Sang. Am vrut şi eu luna; eu de ce nu pot primi luna? – şi a izbucnit în hohote de plâns. Chiar şi Madagascarul mi-ar fi fost suficient! Chiar şi o cupă mică de apă din Madagascar… Desigur, o femeie ar face orice să primească luna. Ar face chiar şi un

copil. Probabil femeile îşi închipuie că dacă un neguţător ar reuşi să prindă luna şi să o vândă, asta ar cere pe ea: un copil.
Îmi era atât de milă de ea. Până acum nu o văzusem niciodată atât de zdrobită.
- Nu îl vreau. Luna nu am primit-o, Sang nu mă iubeşte; o vrea pe Medoma. Dacă află că nu e al lui, mă lasă. În plus, îmi deformează corpul şi nu mai pot purta hainele mele de club. Tu nu îl vrei?
- Gabi… un copil nu poţi să îl dai aşa, din cuvinte… Poate Erland va vrea să îl păstraţi…
- Erland? Nu îmi trebuie nici el. Luna lui e moartă, ai văzut…Poate dacă….dacă pot să ating luna ta, voi naşte o lună… O lună mică şi caldă…Unde e luna ta? Ştiu că ai primit o lună! Taz sigur ţi-a adus luna! Dă-mi luna!
Fără să o pot opri, s-a urcat pe scaun, în picioare; a început să se uite în jur. Sărea ca o nebună. În cele din urmă, a văzut grădina de mai, care era în plină noapte atunci. A văzut-o pe Iara care, atrasă de zgomot – lucru neobişnuit pentru mine şi Taz – s-a apropiat de fereastră. S-a aruncat spre fereastră şi a spart sticla care mă despărţea de grădina de mai.
- Asta e luna ta? Aici o ascunzi?
- Gabi! Nuuu!
În zbaterea ei, s-a prins de Iara care uimită şi nepregătită a început să dea rotocoale grădinii şi să se scuture. În timpul acesta, copacii au început să se scuture de frunze, şi mirosul de mai a inundat camera – apoi m-a inundat pe mine ca pe o altă cameră, mai mică. Gabi a picat şi prin pieptul ei au trecut două cioburi mari de sticlă din geamul spart de ea. Iara a fugit departe, pe cer, neprivind înapoi.
M-am apropiat de ea. Râdea.
- Puteau să mă dea pe mine afară, tâmpiţii. Nu au fost în stare să îmi aducă o amărâtă de lună. A trebuit să mi-o aduc singură.
Mă ţinea de mână strâns.
- Lasă-mă să-l chem pe Taz! Un doctor, o ambulanţă!
- La ce bun? Bărbaţii sunt nişte cretini!
- Gabi, nu te prosti, ai un bebeluş în burtă, lasă-mă să chem ajutor!

- Îl iau cu mine. Poate voi învăţa să-l iubesc fără lună. Zi şi tu, să nu fie nici un bărbat în stare să aducă o lună adevărată pentru mine…Ce neghiobi….

Râdea.

- Puteau să mă dea pe mine afară, păuni proşti! Şi proastă mai e şi luna ta! Ce nu stă în loc să fie apucată, e îndrăcită? Cine a mai pomenit lună atât de isterică? Proastă lună ţi-a mai adus prostul ăla…

Privind fix cerul de mai, a completat serioasă:

- Prost mai e şi Taz. – apoi, întorcând ochii reci ca moartea spre mine: Dar măcar e un prost care a adus o lună adevărată. Proastă, dar adevărată.

Până s-a întors Iara, Gabi nu mai era pe jos. Am strâns-o repede într-un borcan şi am îngropat-o sub un cireş, în grădina de mai. Ştiam că Iara nu a aruncat-o intenţionat pe Gabi în cioburi – i-am spus că sigur a visat urât. Lunile sunt credule şi naive. M-a crezut.

Taz pregătea ceai. Nu a văzut nimic. Am tras draperia la loc. A intrat în camera mea. Eu stăteam întinsă în pat, speriată, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat.

- Unde e Gabi?
- A… plecat… – i-am spus apăsat.
- Unde?
- Sub cireş.

Taz a dat draperia din dreptul geamului.

- Ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Taz era uimit şi nu reuşea să înţeleagă cum a picat Gabi în cele două cioburi. M-a privit apoi cu o privire de doliu.

- Îmi pare rău, mi-a spus.
- Şi mie, ar fi putut să primească şi ea o lună adevărată.
- Nu; îmi pare rău pentru tine.
- Pentru mine?
- Haide.

Taz mi-a luat mâna. L-am urmat neştiind unde mă duce. M-a dus în camera lui şi din camera lui în grădina de mai.

Sublimă nebunie, obsesia femeilor pentru lună. Curios e că nebunia de mai poate fi adusă de obsesia altcuiva în viaţa unui om care se

pregăteşte pentru ceva special ce nu i se va întâmpla niciodată altfel, decât aşa.

Taz m-a dus în grădina lui de mai. Acolo unde nebunia mea începea.

- Aici e curtea frânghiilor, mi-a explicat el arătându-mi un pâlc de cinci copaci din care atârnau frânghii. Aici am hotărât eu să îţi aduc luna; aici se fac îngerii. În dreapta e o lupă mare, prin care poţi privi lumea. E mai dificil să te vezi pe tine însăţi, dar poţi încerca. În stânga e marea delfinilor de paie. În faţă masa numelor. În capăt, mormântul albastru. Grădina, cu tot ce e în ea, e a ta. De mormânt, însă, să nu te apropii.

MALAXORUL DE ÎNGERI

Eu nu am ce să las sub pernele puilor de îngeri, dacă se nasc. Dar poate ar reuşi, totuşi, să mă iubească aşa opacă şi materială cum sunt.

Aş vrea să ştiu cum gândesc îngerii. Nu la modul poetic şi abstract, ci la modul real şi pragmatic. Oare sunt programaţi să ne iubească? Pot fi programaţi?
Mă întreb, atunci când un înger este trimis să aibă grijă de mine noaptea, i se spune: „Veghează asupra Moannei.", iar el ştie că Moanna sunt eu? S-a întâmplat oare, vreodată, ca atunci când s-a spus asta, să vină trei îngeri la mine? Sau patru? Lăsând alte Moanna fără îngeri? Oare am fost eu lăsată fără înger vreodată, în timp ce altă Moanna se răsfăţa flirtând cu îngerul meu?
Ar fi confortabil să ştiu că îngerul meu e tot timpul unul şi acelaşi. Dar asta ar însemna să fie câţi oameni, atâţia îngeri. Iar oameni sunt din ce în ce mai mulţi. Oare au o fabrică de îngeri? Asta mi-ar plăcea să văd la „How it's made". Să văd cum îi ataşează aripile, de exemplu, sau ce fac dacă greşesc o serie de cinci mii de îngeri. Îi reciclează? Se pot recicla îngerii? Oare au un şablon, şi dacă zâmbetul îi este cu trei grade mai sus, îl topesc şi îl descompun într-un malaxor mare? Sau mic. Poate e mic malaxorul. Poate şi îngerii sunt mici. Poate sunt atât de mici încât chiar acum îmi stă unul pe unghia dreaptă, sprijinindu-se cu mâinile în plasma rece de cristal. Ce ochelari ar trebui să port?…Oricum, vara trecută nu am fost la controlul oftalmologic anual, ar trebui să îmi prescrie ochelari prin

care se pot vedea îngerii. Asta m-ar înnebuni de plăcere, şi nu ar trebui să mă mai convingă nimeni să îi port, i-aş purta de bună-voie. I-aş purta şi noaptea.
Ei…dacă sunt mici îngerii…chiar pot influenţa lucrurile?
Mă întreb dacă ne iubesc. Oare nu cumva sunt sătui de noi? Eu, dacă ar trebui să am grijă de un om nouăzeci şi şapte de ani, cred că nu l-aş mai iubi.
Poate nici nu există îngeri. Poate sunt pure invenţii care să ne justifice romanţele pierdute şi clişeele greşelilor istorice în care cădem mereu ca nişte bostani copţi, fără apărare.
Oare trăiesc în familii? Au copii, se iubesc şi se urăsc precum noi? Iar noi suntem numai norma lor de opt ore? Se duc la uzină atunci când ne păzesc? Treaba lor e să ne păzească sau sunt pur şi simplu nişte martori oculari imbatabili? Dacă sunt invizibili şi nici nu ne ciocnim de ei, nevăzându-i dar simţindu-i, poate sunt şi martori emoţionali. Martori afectivi. Martori afectivi? Nu, dacă ne-ar iubi atât de tare încât să fie afectivi, poate ne-ar lăsa o aripa dimineaţa pe pernă. Nici nu ar trebui să fie o aripă întreagă, ar putea să fie o pană. Sau o floare, nici măcar o pană. Şi nu o floare mare sau scumpă, ci orice floare găsită pe stradă, o floare de pe câmp. (Lasă-mi, te rog, cea mai mică floare din lume pe pernă…Nu trebuie nici măcar să fie colorată, poate fi alb-neagră, dar las-o aici, să o văd.)
Înseamnă că ar putea să fie martori ai afectului. Martori ai auzului? („Spune-i protejatului tău să vorbească mai tare, sunt martor că nu l-a auzit.") Ai gustului, poate? („Ciocolata cu chilli nu i-a picat bine. Desigur, gustul intens a făcut-o să clipească des, dar în partea superioară a cerului gurii nu a simţit nimic. Pentru că iutele nu e sesizat cu cerul gurii. A fost uşor dezamăgită de gustul neobişnuit. Raportat, martorul gustului.")
Ar fi fără precedent de comic să ajung să locuiesc cu o familie de îngeri. Poate aş descoperi cu uimire că seara, înainte de culcare, după spălatul dinţilor şi periatul aripilor, mama îşi sărută micul zburător, spunându-i o poveste cu un om. În mod sigur, acele poveşti ar fi cele mai frumoase, pentru că ar fi reale – dar micul zburător încă nu ar şti asta. Eu, desigur, aş şti. Poate chiar aş fi protagonista poveştii. (Sper numai că nu ar povesti boacăna de la cinci ani, aia cu pisica vecinei.

Ar putea să povestească, de exemplu, cum am iubit….Deşi, dacă mă gândesc bine, nu prea am iubit. Poate acolo, în îndepărtata adolescenţă naivă, cine ştie? Eu nu am ţinut urma iubirilor, şi nici nu o voi face, şi-ar pierde din farmec. Nu, nu aş fi un subiect bun de poveste. Nici măcar de bârfă. Halal viaţă…) Ar fi interesant să văd cum îi spune puiului de înger „Noapte bună! Şi pune măseluţa sub pernă, să vină Omul Măseluţă să îl culeagă. Poate îţi lasă….” – oare ce i-ar putea lăsa? Ce ar putea un om să lase unui înger sub pernă, în schimbul unui dinte? În schimbul unui dinte de înger…Oricum, ar fi greu să găsească dintele, chiar fiind încredinţat că se află acolo, sub pernă. Invizibil şi fără să poată fi atins. Tare greu l-ar găsi. Chiar dacă ar şti unde stă familia de îngeri. În plus, i-ar fi tare greu să vadă că a adormit îngerul-pui. Oare aş putea eu să culeg un astfel de dinte? Eu ce aş putea să îi las? Ce aş plăti eu pentru un dinte de înger…? Aş putea să îi las un dinte de-al meu. Deşi, dacă e mic şi mai e şi pui, tare l-ar incomoda. O frunză…n-are sens, le poate culege singur. La fel o albină lucrătoare sau o cireaşă roşie. Prea mari, prea grele, prea uzuale. Ce bine că nu sunt eu Omul Măseluţă! Chiar nu m-aş descurca deloc…

Dacă nu adorm, în mod sigur nu voi mai primi niciodată floarea aia…

Nu, cred că ar fi prea complicat să trăiască în familii. Sigur nu sunt aşa. Ar trebui să inventeze un sistem de educare a copiilor, creşe cu program extins – o creşă cu program extins pentru două veşnicii până creşte mare un înger, nu ar fi asta o minunăţie? Ca să nu mai vorbesc de salarii, pensii, mitinguri…ar fi o lume mult prea complexă. Şi efectele crizei financiare ar fi mult mai dramatice decât la noi…Ar însemna că mulţi ar trebui să rămână şomeri, aşa cum rămânem noi în ultimul timp. Păi dacă sunt îngerii şomeri, înseamnă că nu mai au locuri de muncă. Adică nu mai sunt oameni. Da, efectele crizei financiare angelice ar însemna moartea noastră. Ceea ce ar putea însemna salvarea omenirii de la preţurile mari ale terenurilor şi ale imobilelor. Dar chiar să moară oameni ca să îmi pot cumpăra o locuinţă? Nu…în mod definitiv, îngerii nu trăiesc în familii.

Înseamnă că sunt făcuţi. Făcuţi direct adulţi, având setul de date de care au nevoie implantat undeva, într-o aripă. Poate nu chiar în aripă, să nu îşi piardă în zbor cunoştinţa. Un înger care şi-ar pierde cunoştinţa ar trebui imediat trimis înapoi în malaxor şi topit. Altfel, ar hoinări aiurea şi cine ştie, poate chiar s-ar îndrăgosti de vreun om. Nu îmi pot închipui o îngeriţă îndrăgostită de un bărbat, numai un o femeie îndrăgostită de un înger. La fel, nu îmi pot închipui ca o îngeriţă să aibă grijă de mine. Numai un înger. Dacă s-ar întâmpla să cad, cum să mă ridice o femeie de jos? Asta s-ar putea numi, în termenii tehnici ai îngerilor, „defect profesional”. Adică, fiind femeie, nu mi-aş putea închipui o îngeriţă ci un înger doar. Poate ar avea dreptate îngerii să numească asta „defect profesional”. Cine ştie?…

Hm, mi-ar plăcea să se îndrăgostească nebuneşte de mine un înger; deşi asta ar însemna că ar muri. E, poate nu ar muri, ar fi doar topit şi returnat în matriţă. În mod sigur nu l-ar durea decât foarte acut şi scurt; ca un infarct. Eu aş putea accepta să-mi plătesc dragostea cu un infarct dacă aş iubi.

Cum ar putea să se manifeste defectele profesionale la îngeri?…Poate dacă aş vrea, de exemplu, să traversez strada, iar îngerul meu ar fi convins că traversând voi muri, ar ţine semaforul roşu. Şi nu m-ar mai lăsa să trec. Desigur, defectele lui profesionale ar fi cu-atât mai periculoase cu cât ar şti ce fac şi ce nu fac. Că nu traversez strada când semaforul e roşu, de exemplu. Ar trebui să trăiesc toată viaţa într-un pateu de blocuri unde nu există semafor. Ar fi groaznic. Probabil de aceea e topit repede un înger care prezintă defecte profesionale.

Un alt defect profesional ar putea fi, în cazul meu, insomnia. Noaptea se întâmplă cele mai neplăcute lucruri dacă ai insomnii. Unii chiar au tendinţe suicidale mai accentuate noaptea decât ziua. Oare de ce are noaptea efectul ăsta asupra noastră? În fine…în cazul insomniilor, probabil că nici îngerul nu ar avea voie să doarmă. Ar trebui să stea treaz, nu cumva să încep să fug prin casă cu foarfecele în mână. E cumplit câte idei pot veni noaptea unui om care ziua e întreg la minte. De asta nu îmi plac insomniile. Nu îmi plac deloc. Fişa postului pentru îngerii care dau interviuri ca să ocupe postul de

martor al Moannei, trebuie să fi avut o secţiune specială cu defecte profesionale. Aşa că îngerul ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Sper că am un înger cu experienţă. Da, asta înseamnă că nu e nou, tocmai scos din malaxor. Dar nu m-ar deranja să fie urât şi chel, numai să ştie ce să facă atunci când am insomnii. Nici nu ar putea să mă iubească aşa cum a iubit-o pe prima, dar cine are nevoie de dragoste din partea lui? E înger…e plătit să mă păzească, fie că îi place sau nu! Ar fi interesant să îl pot plăti chiar eu; atunci m-aş simţi cu-adevărat stăpână. Şi mai mult, dacă aş reuşi, aş lua mai mulţi îngeri, şi i-aş plăti inegal şi neraportat faţă de munca lor. Aşa, să vadă cine este şefa…Şi aş avea orar de audienţe, şi i-aş ţine la coadă, să aştepte, în timp ce îmi beau cafeaua. A câta cafea aş vrea eu!…Ce rea sunt, ce gânduri urâte am…nici măcar nu sunt şefă…e clar că nu sunt eu şefa lor. Nu sunt şefă nici peste oameni şi ieri m-a muşcat câinele peste care chiar mă credeam şefă şi chiar sunt…Ar trebui să îl programez la topit şi pe el, în malaxorul de îngeri. Dar nu cred că acceptă acolo câini. Păcat.

Poate mi-ar plăcea, totuşi, să mă iubească, dacă stăm atât de mult împreună. Aş vrea să cred că sunt mai mult decât meserie pentru el. Aşa cum e pentru mine opereta – mult mai mult decât o meserie. Eu iubesc opereta, îmi iubesc meseria, şi ea nici mă car nu e vie fără mine. Eu îi dau viaţă. Ar putea să mă iubească şi el pe mine. Eu măcar sunt vie. (Şi pot primi flori de la îngeri. Aştept una chiar acum, şi o aştept degeaba. L-o fi speriind albul pernei?)

Sau poate nu. Poate nici eu nu sunt vie decât atunci când îmi dă el viaţă. Poate sunt şi eu numai o partitură care se mişcă prin grija îngerului martor. Asta nu ar fi deloc măgulitor. M-ar nelinişti profund aşa ceva. Bine-înţeles, nu aş insista să mă iubească, şi nici nu aş depune cel mai mic efort pentru a-l face să se îndrăgostească de mine. Aş vrea să mă iubească natural, de la sine. Dar atât de pătimaş şi definitiv, încât să nu poată să mai plece de lângă mine. Cu toate astea, la cât sunt de rea, în mod sigur nu i-aş arăta tot ce aş simţi înapoi pentru el; l-aş lăsa să păstreze o anumită notă de precauţie şi de nesiguranţă. Nu mare; mică. Pentru ca să nu se simtă niciodată în măsură să ridice tonul la mine sau să se închidă după aripi, să nu mai pot ajunge la el. L-aş face să mi se simtă puţin inferior, atât cât să

considere că este o onoare deosebită că eu, femeia muritoare, l-am acceptat pe el, îngerul de serie din malaxor. Şi poate tocmai asta mi l-ar face superior – dar el ar fi atât de îndrăgostit încât nu şi-ar da seama de jocurile mele umane şi meschine.

Pe cine păcălesc…? Nu ştiu să iubesc un înger. Nici nu ştiu să îi văd sau să-i recunosc. Nici dacă m-ar sufoca în somn cu aripile nu i-aş putea recunoaşte, atât de oarbă sunt. Or fi existând legi împotriva iubirii unui înger? Cred că le-a scăpat că putem iubi îngeri. Poate nu putem. Poate putem să iubim numai câini şi capre. Halal omenire…Nu m-ar putea nimeni aresta, deci, că am iubit un înger. Că m-a iubit un înger. Legi insuficiente şi inexacte. O lume în care să tot vrei să trăieşti…! Nu m-ar putea nimeni învinui de faptul că aştept o floare în noaptea asta de la un înger. – Oare dacă îl chem, vine? Poate e aici şi îmi aude gândurile. Cred că se tăvăleşte pe jos de râs dacă e aşa! E, dacă mi-ar putea citi gândurile, nu aş vrea să mă iubească. Adică nu aş vrea să îl iubesc eu înapoi, să mă iubească el mi-ar trezi sentimente ample de satisfacţie emotivă. Dar eu nu i-aş răspunde pentru că nu aş putea să îmi afişez falsa superioritate; şi să fiu sinceră în dragostea mea…nu, aşa ceva nimeni nu îşi doreşte. Cui îi poate fi de folos sinceritatea absolută? Sinceritatea aia chioară şi stupidă care te dezbracă de puterea de a lăsa false impresii, de eficienţa minciunii şi de binefăcătoarele efecte ale aparentei nepăsări? Asta e cea mai nefericită dintre toate sincerităţile, pentru că e sinceritate absolută. Spre deosebire de îngeri, noi avem nuanţe şi grade ale sincerităţii. Probabil ne invidiază cumplit.

Cine m-ar putea judeca pentru că mă gândesc la un înger personal, ieşit din malaxor în urmă cu vreo treizeci şi trei de ani, care să fie îndrăgostit până în vârful aripilor de mine şi să fie dispus să rişte o topire pentru a fi cu mine? Pe care, iubindu-l, să îl torturez cu fraze aruncate aparent fără noimă, dar care să îl facă să mă dorească mai mult şi să aibă senzaţia că niciodată nu m-a avut destul şi că nici nu mă va avea niciodată completă, goală? – Nu aş vrea să îl chinui, dar nu aş şti cum altfel să îl fac să mă vrea totdeauna. Mi-ar fi frică să nu îşi ia zborul într-o zi, plictisit de faptul că teritoriul îi este deja familiar şi nu îl mai poate surprinde nimic. Plictisul ar interveni,

probabil, mult mai devreme în cazul îngerilor, dacă ne-ar citi gândurile.
Oricum, ar fi de prisos floarea. Eu nu aş putea niciodată să îi citesc gândurile, chiar dacă el ar putea să le citească pe ale mele. E drept, dacă aş putea citi gândurile îngerilor, i-ar fi imposibil să mă facă să cunosc sentimentul de încredere necondiţionată. Se spune că, în mare parte, dragostea despre asta e: despre încrederea necondiţionată în cele ce nu se văd…Nu, nu aş vrea să mă găsească, şi dacă m-ar iubi până la moarte. Topire, adică. Eu nu am ce să las sub pernele puilor de îngeri, dacă se nasc, şi nu pot să citesc gândurile lor, indiferent dacă se nasc sau se fac în serie. În plus, dacă se fac în serie, aşa cum susţin eu, cum l-aş putea deosebi de ceilalţi? Ar arăta toţi la fel…Or fi având nume sau numere? Probabil numere.
Da, asta e o lume în care să tot vrei să trăieşti…Mi-ar tăia mâna pentru o varză furată, dar pentru dragostea cu un înger, ar ridica dn umeri. Ar spune, probabil, că sunt nebună, şi şi-ar vedea fiecare de treabă în continuare, de parcă nu aş fi iubit niciodată un zburător.
Aş putea fi fericită…Dacă aş găsi un loc în care să pot fugi cu un înger programat la topire, care să nu îmi poată citi gândurile. Copii…nu am avea; dacă ei nu nasc, ci se fac în serie…Dar poate ar reuşi, totuşi, să mă iubească, aşa opacă şi materială cum sunt. Sigur, eu nu l-aş vedea, şi aş părea că vorbesc singură, dar ce mai contează? Totuşi, înainte de a găsi locul în care să putem fugi, ar trebui să găsesc îngerul ieşit de treizeci şi trei de ani din malaxor. Ani de-ai noştri. Ani umani. Ar fi mai mare cu exact nouă ani decât mine. Nouă ne-ar plăcea asta, în mod cert.
Aş putea să mă ridic acum din pat şi să deschid geamul larg, pentru ca în aerul rece să îi mângâi zborul şi să mă întind lângă el. Ar trebui să fiu atentă cu aripile. Poate şi le-ar ţine sub bluză, pentru ca să putem să jucăm cărţi fără să îmi intre puful în ochi. Sau poate şi le-ar putea strânge în aşa fel încât să nu îi fie frig în aerul rece al zilei. Desigur, acum e noapte, dar atunci ar fi zi. Ar putea fi şi noapte, oricum nu am mai dormi, sunt sigură. Eu nu dorm nici acuma. Dacă e real, nici el. Sunt convinsă că aş putea fi fericită. Şi că aş putea să mă obişnuiesc cu zborul. Ar putea să mă ia cu el în zbor de fiecare dată, şi dacă el ar trebui să mă păzească, nici nu ar fi suspect faptul

că mă ţine de mână. Poate nici nu şi-ar da nimeni seama că e îndrăgostit. Poate nici nu ar trebui să fugim. Poate nici nu mi-ar mai fi frig noaptea. Poate nici nu aş mai avea insomnii. Poate mi-ar înverzi perna de câte flori mi-ar culege. Sau poate nici nu aş mai avea nevoie de pernă. Perna e, oricum, făcută din pene. Mi-aş putea întinde capul pe aripa lui; nici nu ar trebui să şi le strângă în somn. De fapt, trebuie să recunosc, mi-ar plăcea după o noapte de amor să mă îmbrace cu ele. Să-i simt penele moi şi albe între degetele de la picioare şi la subsioară. Nu m-ar deranja chiar atât de tare să mă trezesc noaptea cu vreo pană răzleaţă prinsă în păr, şi mi-ar face plăcere să trebuiască să mă obişnuiesc cu aripile lui.
Ar putea să îi amorţească aripile sub capul meu greu. Dar l-aş lăsa să le tragă, să se dezmorţească. L-aş lăsa şi să zboare prin casă dacă ar vrea. Da…ar fi o problemă cu bibelourile. Dar aş renunţa la ele într-o clipă, dacă ar vrea să rămână cu mine mereu. Deşi ar fi un înger mare, de serie, scos din malaxor.
Poate chiar am o floare în păr. Poate florile lor sunt transparente, precum măselele sau aripile. Poate aş putea, pentru prima dată în viaţă, să fiu complet sinceră şi să fiu fericită. Poate aş reuşi să adorm…şi poate m-aş trezi în braţele lui, fără să fie grăbit să plece la serviciu. Poate m-ar iubi şi aşa, cu gândurile mele urâte şi micile torturi pe care le-aş inventa pentru ca să nu îl las să uite cât de umană sunt…Poate nici câinele nu m-ar mai muşca…Poate aş simţi sub tălpi pene; cu-adevărat pene, nu pătură sau ce oi fi simţind acolo. Nici nu ştiu ce-am tras pe mine, atât mi s-a făcut de frig…Dacă el ar fi aici, mi-aş putea trage aripa lui până sub coate…
Cât frig a intrat în casă acum, de când am deschis geamul…Şi parcă îmi vine, ca niciodată, să adorm…
- Dormi liniştită. Nu amorţesc. Totuşi, prin casă am să zbor…

***

Sunt îmbătată de aripile lui. Le privesc lungi şi îndrăgostite, răscolindu-mi cearceaful în somn. De data asta, el nu ştie că sunt trează şi îl privesc îmbătată de bucuria de a-l avea aici, cu mine. Sau poate ştie, dar se preface că doarme. Pentru ca să îl pot privi cât

vreau. E minunat să ai un înger la picioare. La mâini. La pântec. La gât, la ochi, sub cap.
Ieri a umblat iarăşi cu papucii mei de baie. Îi are pe ai lui, dar îi plac ai mei, deşi îi sunt mici şi umblă pe vârfuri prin ei. Şi-o fi ţinând el cumva echilibrul cu vârfurile aripilor. Îi lasă întotdeauna neglijent la uşa băii, şi de acolo mai departe zboară. Ar trebui să îmi schimb casa. O casă mai mare ne-ar trebui, în care să poată zbura cu aripile deschise complet, fără să-i fie teamă că ar putea să îmi dărâme biblioteca.
Sunt atât de fermecată de aripile lui. Poate mai mult decât ar trebui să fiu. Pentru că eu nu am. Eu nu am aripi. Şi nici nu am şanse ca vreodată, din greşeală, să mă trezesc de dimineaţă cu aripi. E ceva ce el are, iar eu nu voi avea niciodată. „Wings envy". Termenul ăsta oamenii încă nu îl ştiu.
Mă întreb cum simte cu aripile. Oare penele îi sunt vii, simte prin ele aşa cum simt eu prin degete, sau sunt doar nişte unghii care îl ajută să se agheţe de vânt? Uite, şi-a pus mâna dreaptă sub capul meu şi m-a acoperit cu mâna strângă. M-a învelit în aripi, şi mă ţine strâns lângă el. Mă iubeşte. Dacă aş putea să îl desenez odată în somn…Atât de liniştit, clipind parcă sub pleoape, atât de albastru. În ochii lui răsar toate câmpiile, şi văd nu numai un cer întins peste o câmpie lungă şi trasă către soare, ci pot chiar mirosi câmpul şi florile şi fânul şi insectele şi tot ce mişcă în câmpiile privirilor lui. S-ar putea să nu mă creadă nimeni, dar privirea unui înger are un miros puternic. Şi aripile….ah, aripile…nu mă pot sătura din a le mirosi şi mângâia şi a le mirosi din nou. Au un miros fin de aer răscolit şi frişcă. Sunt proaspete şi acolo unde nu mă ating, reci. Ca plapuma când o tragi prima dată pe tine. Rece, apoi din ce în ce mai caldă, până începi să te dezbraci. Şi-a deschis puţin ochii. Oare gândesc prea tare?…Sper că nu eu l-am trezit. Zâmbeşte. Mă pierde iarăşi pe câmpii. Mă tem să nu mă pierd cândva atât de departe, încât să nu mă mai pot întoarce, şi să rămân blocată în privirile lui. Ei, şi? Ce dacă aş rămâne acolo, în câmpul acela veşnic? Dacă s-ar uita cineva la el, ar vedea cu în ochi i se plimbă o fată. Şi ce-i cu asta? În ochii îngerilor nu se pot plimba fete? Zâmbeşte din nou. Închide ochii şi mirosul se dizolvă, topindu-se în mirosul de aripi de frişcă şi lămâie.

Şi-a pus acum capul pe pieptul meu şi abia mă mai văd de sub aripile lui. Ce bine e aici. Nopţile aş vrea să nu se mai termine niciodată. Să le descarc de simbolistica lor urâtă şi neagră, pentru că eu am lumină în miez de noapte. Eu am un înger. Nu l-am întrebat despre malaxor. Şi nici nu o voi face. Nici despre plecarea lui, nici despre plecarea mea. În comparaţie cu o noapte în braţele unui înger, moartea şi naşterea par o simplă gară banală, cu bagaje făcute cu naivitate acasă şi lăsare pe peron, în maldăre mari şi nefolositoare. Dar până să plecăm, mai e mult.
Îi place atât de mult să mă miroasă. Poate şi eu am un miros al meu, aşa cum el îl are e al lui. Uneori am senzaţia că se duce în somn după linia claviculei în sus, până îmi atinge gâtul de carne cu nasul lui alb, incolor. Şi atunci pare că ameţeşte, şi pică înapoi pe umăr cu capul uşor, pufos, fin.
Mâna lui mi se odihneşte acum pe coapsă. Cât de lipsită de grijiri e, cât de fermă şi puternică, în acelaşi timp gentilă şi protectoare. Aşa mâini un bărbat nu ar putea niciodată să aibă.
Mi-e teamă să nu îl umanizez cu timpul. Nu pentru că ar fi divin, un înger de serie nu e o divinitate. Dar e mult mai liniştit şi mai preţios decât un om. Îmi e teamă să nu îmi împrumute umanitatea, teama de noapte, insomniile…Mi-e teamă să nu îi dau prea mult din mine şi să stric esenţa lui extra terestră de înger. Mi-ar părea rău ca albul obrajilor lui albi, imaculaţi, să prindă culoare. M-aş teme de acea culoare ca un nebun; cum se tem oamenii de noapte sau de furtună. Numai că teama mea de culoare nu s-ar termina precum o noapte sau o furtună, şi nici nu aş putea s-o lepăd precum leapădă un copil coşmarul la trezirea din somn – ca o haină soioasă, veche şi lălâie.
Mi-e teamă să nu îl convertesc într-un cuvântător când nu e nevoie. El nu vorbeşte des acum. Şi toată puterea care zace în el e controlată atât de bine şi de fără efort. E atât de puternic…Iar aripile, aripile au o anvergură de mai bine de doi metri. Aripile lui sunt uriaşe. Cred că sunt cele mai mari aripi pe care le-am văzut vreodată în viaţa mea. Dar dacă s-ar transforma în om…Chiar păstrându-şi aripile, ar rămâne fără puterea de zbor. Sau fără voinţa de zbor. Mă tem că zborul i-ar fi afectat primul. Şi zboară atât de bine. Parcă ar fi fost făcut în zbor.

Nici nu mi-aş dori să vorbească des. Îmi place tăcerea lui. Îi ador glasul, dar am senzaţia că îl dor cuvintele, atunci când le rosteşte. Probabil că ei nu sunt programaţi să vorbească. Desigur, asta trebuie să fie. Îngerii sunt programaţi să păzească, nu să îngâne cuvinte. Ieri m-a auzit cântând. S-a pus pe jos, în faţa mea, cu aripile aruncate neglijent în spate şi cu mâinile sprijinite în genunchi. Mă privea aplecându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă, când ridicând uşor câte o aripă, de parcă ar fi fost străbătută de vreun fior. Oare ei nu cântă deloc? M-a îmbrăţişat apoi şi m-a strâns lângă el, de parcă aş fi fost o mică bucată ruptă din el, pe care acum, după atâtea veşnicii, a regăsit-o. Toată lumea ştie că femeia nu e ruptă din înger, ci din om. Cu toate astea, şi eu am simţit că îi aparţin lui, că aparţin unei lumi care nu a fost niciodată umană. Dincolo de intensitatea sentimentului, acum mă distrează cretinitatea lui. Un sentiment ca un şarpe beat, ajuns în scorbura vecinului. Cum să am eu un asemenea sentiment? Eu nu aparţin unei alte lumi, eu aparţin exact acelei lumi murdare şi anoste care se află dincolo de uşa, de geamul meu. Dar dacă acest cretin sentiment de elaţie e dat de el…Atunci, chiar fals, îmi e cel mai drag şi cel mai scump sentiment dintre toate. Mă îmbăt cu minciuna asta aşa cum ne îmbătăm amândoi, probabil, cu somnul raţiunii. Ne-am adormit raţiunea şi îi bem somnul. Nu e minunat?

Zâmbetul, iar…la fel de cald şi de uniform…Şi curios de conştient pentru un zâmbet în somn…Ar trebui să îi pun un nume. Cum să îmi numesc îngerul? Nu aş vrea să îi dau un nume de obiect pe care îl posed. Nici nume de om. Îi trebuie un nume de înger. Un nume de înger…? Oare îngerii ce nume au? Cineva spunea „numirea unui înger înseamnă cererea forţelor angelice să ţi se reveleze". Dar forţa angelică doarme în braţele mele, lipsită de griji şi temeri. Iar eu nici nu vreau să ştiu mai multe despre ea decât ar vrea ea să îmi spună…Poate ar trebui să îl întreb ce nume are…Ce brusc a deschis ochii…Ce fix se uită la mine! De ce se uită la mine atât de fix şi de conştient şi de astâmpărat? Ce frumos îi miroase privirea…Ca un câmp ce a pleznit în maci de atâta viaţă şi a izbucnit în roşu, pierzându-se mai aproape de cer cu câţiva centimetrii. Ce privire roşu-iubitoare are…

- Cherub.

Cherub…de la heruv, probabil…Un heruv are patru aripi…

Celelalte două aripi se desprinseră mari şi brusc din spatele primelor aripi. Erau suprapuse, iar eu nu le vedeam. Fâlfâiau mai uşor decât cele mai mari în spatele cărora erau ascunse. Erau graţioase şi păreau nespus de nobile. Am tresărit speriată, pierdută în paleta de aripi deschise în jurul meu. Aproape cinci metri pătraţi de aripi…O nebunie de zbor!

Mi-a acoperit ochii cu o sărutare dulce, precum un ocean în timpul unei ploi liniştite de vară. Apoi mi-a adăpat gura cu zâmbetul lui, privindu-mă de aproape şi sprijinindu-şi nasul incolor în nasul meu de carne.

„Ai patru aripi! Tu ai patru aripi!!" Gândesc deja şi în somn…Un astfel de înger…sigur nu se poate obţine din seria de îngeri de malaxor…

***

Sunt atât de îndrăgostită de geografia braţelor lui, sunt atât de obişnuită cu ea…Îmi place când îmi pierd nasul de la încheietura mâinii către cot, mirosind levănţica în care se scaldă. E atât de complex acest miros, precum mirosul unei fabuloase aventuri în căutarea unei comori urmând firul unui curcubeu. Şi la capătul curcubeului mâinii, îi răsare dolina dintre clavicule, dealul umărului, şi evident, gâtul care întoarce spre mine zâmbind chipul alb şi obsesiv de prezent de când a venit. Aş putea oricând să mă obişnuiesc cu ideea că sunt un simplu joc; nu mă pot obişnui cu ideea că mă poate iubi făptura asta care a închis în gheaţa unghiilor poate mii de ani. Ani-lumină, desigur.

Iarna asta, Crăciunul va mirosi a înger. Nici nu va mai fi nevoie să cumpăr brad, să îmi agăţ îngerii de plastic în el. Îngerii mici, care fac economie de zbor. Poate acasă la el, brazii se împodobesc cu oameni. Deşi suntem mult mai închişi decât ei, mult mai serbezi. Un înger poate bucura prin zbor, măcar. Noi furăm păsări şi le băgăm în cuşti. Le oprim zborul. Noi suntem tăietorii de zboruri.

Uneori, am senzaţia că uită că e înger. Ieri a venit lângă mine şi mi-a pus două aripi pe ochi:

- Ghici cine-i? a întrebat, convins fiind că l-aş putea confunda cu vreo vecină său vreun coleg de facultate.

Am izbucnit în hohote de râs, iar el se uita nedumerit la mine, întrebând frenetic şi prostuţ de ce râd. Oare cine mai are aripi în lumea asta, pentru ca să îl pot confunda? Şi oricum, mirosul aripilor lui de frişcă şi lămâie nu poate fi confundat cu nici o altă pereche de aripi. L-am sărutat ştrengăreşte, iar el m-a privit cu ochii mari, pierduţi în râsul meu vesel ca o fântână proaspătă.

Cred că şi el s-a îmbătat puţin.

Mă bucur că nu îl vede nimeni în afară de mine. Nimeni între oameni. Iar ceilalţi îngeri, sunt prea plictisiţi şi prea intraţi în rutina celor opt ore de lucru pentru ca să ne poată vedea.

I-am pus un cercel în ureche. Aşa cum se puneau cercei în Evrezia înainte. El mi-a cerut. A spus că ăsta e semn că lucrează non-stop. Aşa se deosebesc îngerii între ei. El mie nu mi-a pus. Deşi mi-ar fi plăcut să avem cercei identici în urechi. A spus că îi plac mai mult urechile mele negăurite decât dacă ar vedea cercei în ele. Eu mă bucur că îi plac până şi urechile mele.

Seara asta, am plecat în primul zbor. E minunat. Superman îşi punea pe spate prietena. Eu pot să stau între aripi, dar el mă ia de mână şi îmi aşează capul pe umărul lui. Îmi îmbrăţişează umerii…apoi, cu cealaltă mână bazinul…Oare mă va ţine aşa tot zborul? E minunat să ai aripi. E minunat să te îmbrăţişeze un înger şi să zbori îmbrăţişat. Chiar pe botul acesta de pământ înaintat negru în mare vrea să ne oprim…? I se desface părul…I s-a desfăcut, probabil, în zbor. Un blond care bate spre roşcat şi se pierde într-un castaniu domolit şi cald. E mai ondulat decât obişnuiam eu să desenez îngerii. E mai des şi mai lucios şi mai proaspăt. Mi-e teamă să îmi las faţa pe umărul lui; nu e cu mult mai înalt decât mine şi cred că mi s-ar potrivi bine chipul pe umărul lui drept. Se aşează turceşte; mă trage după el. Pot numai să îmi închid ochii şi să las ca revărsarea părului său peste gâtul meu să mă topească precum e topit un înger în malaxor. Fără drept de apel. E atât de stăpânit şi de iubitor; îmi mângâie părul. De ce mă ameţeşte şi mă îmbată în câmpul de levănţică a privirilor lui?

Îmi sărută faţa centimetru cu centimetru de la ureche la buze şi înapoi. Şi fiecare sărutare e proaspătă şi albă şi curată. Un om nu ar putea niciodată să sărute atât de cald, încât să simţi în sărutare toată dragostea lui. Mă ţine atât de strâns aproape de el, încât ştiu că mă voi pierde în beţia de pene, levănţică, zbor, frişcă…Braţele i s-au transformat într-un inel prea strâmt pentru corpul meu. Pare că îmi scanează fiecare rid şi fiecare os în parte. Nu ştiam că îmbrăţişările pot fi atât de intense încât să simţi că eşti iubit…

Sunt iubită de un înger. Un înger care nu ştiu de unde a venit; unde se duce; cât timp e aici. Un înger a cărui origine nu o ştiu, a cărui naştere nu o pot afla. A cărui naştere nu vreau să o ştiu. Vreau numai să mă îmbăt de bucuria de a fi cu el.

Mă întreb dacă el mă iubeşte aşa cu îl iubesc eu. Sigur, cred că mă iubeşte. Altfel, nu m-ar trezi cu ceai de dimineaţă şi nu mi-ar face vara vânt cu aripile lui. Nu m-ar lăsa să îl împodobesc de Crăciun şi nu şi-ar fi cerut inelul în ureche. Poate chiar poţi avea ceva care să fie al tău, fără să se discute dacă îl meriţi sau nu. Dacă trebuia sau nu să fie al tău. Pur şi simplu, să fie al tău fără să îl fi cumpărat şi fără să vrea nimic înapoi. Decât să te pierzi în braţele lui aşa cum se pierde el într-ale tale. Să…să tac!…Cred că atâtea gânduri l-au înnebunit. Nici măcar când mă iubeşte nu pot să tac din gânduri. Ăsta e, cu siguranţă, un defect profesional…Ce zâmbet îi răsare din nou pe chip. Zâmbetul acela de cunoaştere a gândurilor. De cunoaştere a mea în interior. Nu mă sperie faptul că nu ştiu când sau dacă se va termina. Pentru mine nu mai există mâine. Există Cherub. Şi existăm noi. Şi „mâinele" e tot „azi", iar „ieri" se pierde în „mai devreme" sau „adineauri". Sunt sufocată de pierderea noţiunii timpului, dar îmi iubesc îngerul de frişcă şi câmp.

Am adormit îmbrăţişată pe botul negru de pământ avansat în mare. Îl simt cald la spate şi aripile moi m-au înfăşurat de mult. Nu ştiu care aripă e sub mine şi care mă învăluie de deasupra, atât de compactă e îmbrăţişarea lui. De parcă ar şti că mie, spre deosebire de el, mi se scurg zilele şi nimeni nu poate opri scurgerea lor. Parcă ar vrea să îmi ţină zilele în mine, parcă încearcă să re-tricoteze cu aripile zilele care mi s-au deşirat din fularul pe care îl am de trăit…

- Tu nu dormi niciodată?

Aş vrea să dorm. Dar uite, îmi săruţi din nou urechea şi involuntar chipul mi se întoarce spre tine. Cum aş putea să dorm într-o sărbătoare continuă de zboruri şi îmbrăţişări? Mi-ai făcut gândurile să alerge zălude spre muchiile minţii, să mi se spargă de interiorul craniului în încercarea de a ieşi afară spre lumea nevăzută. Toate astea tu mi le-ai făcut. Cum ai vrea să pot să dorm? Şi chiar în somn, nu mă pot dezlipi de aripile tale albe şi pline de pene moi. Le simt, le respir, le îmbrăţişez de parcă ar fi meritul meu că le ai. De ce mă fascinează atât de tare aripile? O fi şi ăsta un defect profesional. Sunt plină de defecte şi tu mă iubeşti ca un nebun care refuză să îşi părăsească obiectul obsesiei. Eu voi îmbătrâni, iar tu vei rămâne şi după mine. Nedrept sfârşit. Cântă-mi pentru ca să adorm. Cântă-mi un cântec pe care îl ştii numai tu…Probabil e mult prea obosit după atâta dragoste şi zbor. Mai bine să mă ţină numai îmbrăţişată, şi să mă lase să adorm aşa, plonjând de pe un gând pe altul. E distractiv să ştiu că nu pot gândi nimic fără să îmi citească gândurile…Cred că îl înnebunesc. Va trebui să mut biblioteca aia. I s-a îngălbenit puţin aripa dreaptă acolo unde s-a lovit. Cât de rău îmi pare. Poate la vară, nici nu vom mai avea nevoie de casă. Vom putea să dormim pe câmp. Da, aş vrea să dormim pe câmp toată vara, aşa cum dormim acum pe cotul acesta de pământ. Mi-a prins glezna dreaptă cu aripa…Ce face? Uite-l cum se uită la mine…Mă întoarce iarăşi spre el şi îmi dă părul la o parte din ochi. Mă voi pierde din nou în îmbrăţişarea lui; simt că mă îmbrăţişează cu toţi norii, cu toate zborurile, cu toate aripile lui. Dulce nebunie, dulce…

***

Mi-am pierdut cămaşa sub el. Uite-o, se vede de sub aripa lui stângă, şifonată şi prea mare pentru mine. Îmi place să port cămăşile lui – şi lui îi place să mă vadă îmbrăcată cu ele. Desigur, le port numai prin casă, pentru ca să nu dăm de bănuit celorlalţi îngeri.
E târziu şi el încă mă iubeşte, încă nu a uitat lângă cine doarme, încă îmi deschide o lume întreagă când îşi deschide aripile. S-ar putea să zbor în el. Cred că asta şi vrea – să învăţ să zbor, opacă, şi să zbor în el. Ştiu ce va face mâine: îmi va pregăti cafeaua şi cornul cu ciocolată

de dimineaţă; şi nu îmi va ieşi din cap noaptea asta niciodată. Cred că a fost o noapte de mai, cu lună plină. O lună personală şi insistentă care ar putea să spargă cerul cu diametrul mare şi dens.
Nu mai ţin minte de ce m-am speriat la început de el, de ideea de a-l avea aici tot timpul şi de ideea de a nu mă mai lăsa niciodată singură. Dar ştiu că am ţinut la el de la bun început; chiar şi atunci când credeam că e o nebunie să îl văd şi să cred că există – până a început să îmi vorbească şi să crească spre mine. Dulce nebunie!
Aş putea să dansez cu el o veşnicie, şi să nu ne oprim niciodată! Desigur, eu nu am o veşnicie, dar el are o veşnicie. Oare de unde ştie când se termină o veşnicie? De unde ştie câte veşnicii a trăit, şi cum le numără? Oare îi pasă câte veşnicii trăieşte?
Nasul alb îi pare sculptat. De mine. De mine? Da, de mine. Se lasă frământat şi ia forma mâinilor mele de fiecare dată când îl ating. Dacă eu l-am creat? Dacă îngerii se nasc pentru că noi îi dorim cu toată fiinţa noastră, şi apoi nu ne mai dezlipim de ei? Dacă dorinţa noastră de a avea îngeri e o comandă către un portar în halat albastru, spălăcit, care dă comenzi malaxorului care topeşte îngeri? Dacă noi le dăm viaţă şi îi facem să poată zbura? L-aş putea face mai vesel, mai trist…O, da, mai trişti se fac oamenii între ei, pe el nu îl voi face niciodată trist, pentru că nu vreau să îl văd umanizat sau dez-îngerizat. Are înăuntrul lui o lumină puternică, albă, strălucitoare, ca un neon nou. Nu vreau să îi dispară vreodată această lumină interioară. Poate nici nu ar trebui să îmi fie frică de asta – doar e înger, nu? Mă calmează cu acest alb cald şi dulce, precum laptele. Precum câmpurile de mentă şi ciocolată alb-amăruie. Uneori, atunci când e liniştit, aripile îi par moi, de tifon. Şi mă pansează cu ele pe ceea ce uneori pare a fi o urmă, alteori sângerează. Ce aş face fără aripile lui care îmi vindecă nesomnul? Cum să îi spun să mă iubească până la sfârşit cu aripile lui de tifon şi sidef? Cântecul lui se naşte, de fapt, dintre aripi. Dintre pene, dintre îmbrăţişări. Desigur, mă va iubi toată viaţa cu aripile lui de tifon şi sidef.
Stau leşinată sub aripile lui. Nici nu cred că mai vreau să îmi iau cămaşa sau să plec de aici; nici măcar până la bucătărie – pentru ce aş căuta lapte şi ciocolată cu mentă sau levănţică? Îmi e cald aici; îmi

e bine. Îmi e el. E răcoare în cameră, dar în braţele lui e atât de cald şi de…acasă. Şi cuvintele sunt întotdeauna în plus – asta îmi place la el. Nu trebuie să vorbesc, el înţelege ceea ce nu îi spun. Unde aş putea găsi un asemenea om? Un om care să înţeleagă şi care să nu aibă nimic altceva de făcut decât să fie cu mine. Asta să fie menirea lui…Nu, sigur nu există aşa ceva. Dar aripile îngerului meu par să fi îngheţat în zbor în dreptul meu, şi parcă nu mai ştiu să zboare departe de mine. Ador zborurile lungi şi monotone, în care îmi sărută gâtul în aer şi aripile lui mă ridică spre neştiut. Spre nevăzut înainte. Spre lumea lui de aripi şi pene şi zborului.
Îmi fulgeră zborurile noastre prin vene şi prin nas, şi tot ceea ce arde şi fumegă în mine mă leagă de el mai mult, mai absurd, mai conştient că eu sunt numai un vapor care va trece, un abur care mâine nu va mai fi.
…Numai de s-ar sparge odată zidurile astea de ponderabilitate şi de carne şi de trup şi de mine.
…Numai de m-aş sparge odată, într-un zbor, împrăştiindu-mă în el, zburând în el.
E uimitor că după atâtea zboruri realizez că tot nu ştiu să zbor fără el şi că spargerea mea în mii de cioburi e singurul zbor pe care îl voi cunoaşte cu-adevărat odată. Cu el sărutându-mi cioburile gâtului, în aer.

***

Daca astăzi, pentru ultima data m-ai ţine în braţe, altfel ţi-ar sta aripile? S-ar mai lipi ele de mine aşa cum s-au lipit până acum, sau le-ai ţine la centimetri depărtare – premoniţie a uitării şi îndepărtării? Fiecare lucru îşi are vremea lui. Vremea dragostei, însă, nu a fost niciodată până acum. Am creat-o noi. Şi cât de rişti vom rămâne în seara în care îţi vei lua zborul, înger de tifon şi cioburi, topit în malaxor şi iubit de o inimă improbabilă, de carne. Să nu-mi mai laşi greierii la urechi, şi nu îmi mai fă cercei din bule de săpun umplute cu aer. Să nu îmi mai scuturi părul de iarbă sau pământ negru; dar să nu uiţi că te-ai născut din voinţa mea, şi eu ţi-am dat aripi. Ciudat – eu mie nu îmi pot da aripi. Dar ţie, ţie ţi-am dat nu

una, ci patru aripi. Şi sunt bogate şi parfumate, aşa cum îţi sunt şi pielea gâtului şi tălpile şi nasul cel alb, sculptat de mine.
Dacă în seara asta, dincolo de o simplă masă, te-aş putea iubi şi te-aş putea cuprinde tot în mine, poate aş înţelege că acele ceruri care stau ascunse în mine sunt mai înalte şi mai preţioase decât par. Sunt mai vii şi mai adânci şi mai limpezi decât ştiu eu că sunt.
E adevărat, mâinile noastre se întâlnesc frenetic, iar aripile tale mă strâng de mijloc aproape de tine; atât de tare încât uneori abia mai pot respira. Dar cerurile mele încă nu sunt deschise toate şi chiar iubindu-te, mă aşez la umbra tufelor mari şi sălbatice de liliac.
Muşcă din mine; muşcă-mi mâinile, palmele, coatele, umerii, gândul. Poartă-mă pe aripi până la răsărit, acolo unde pământul – micul pământ – şi-a legat soarele de călcâi şi îl ţine rob dorinţelor lui de însorire şi apus.
Eu nu aş fi vrut să te ţin rob, aşa cum pământul a înrobit soarele; aş fi vrut doar să fi soarele meu. Un soare cald, cu braţele deschise; cu aripile deschise şi cu focul jucând pe faţă; cu umerii legaţi de mine şi cu ritmul respiraţiei armonizat cu al meu. Aş fi vrut să fi permanent şi nelipsit din lumea mea rece, pe care să o încălzeşti şi să o vezi ca fiind unică şi absolută.
Deşi eşti lângă mine, aşteptarea din inima mea e nesfârşită; încă e flămândă şi diabolică precum un drac tazmanian care vrea să foarfece între dinţi un biet înger firav, precum un fir de molie plăpândă, uitată între haine vechi şi demodate. Te consum şi te mănânc în fiecare zi cu inima, mai mult, şi nu mă pot sătura de tine. Mi-e gândul plin de sânge de înger, şi te iubesc şi te devorez cu o poftă nebună şi un urlet continuu răsărit din pieptul meu crud ca un pepene albastru. Gem şi mă sting mâncându-te, iar tu nici măcar nu mă vezi, în lumea ta de porţelan şi ceară.
Poate că acum, la această ultimă masă, gândurile mele sunt deja mult prea opace, iar tu nu mi le mai poţi auzi. Poate sunt prea umane, poate creştem. Şi în loc să ne asemănăm mai mult, eu devin tot mai grea şi tot mai lăsată spre pământ, iar tu tot mai uşor şi mai departe de lumea materială.
Ştiu: mâine dimineaţă, când mă voi trezi, totul va fi sfârşit. Totul va fi fost numai un vis al unei inimi ruginite care şi-a ţesut din fire de

păianjen un pod către o lume care nu e a ei. Care a ajuns în lumea îngerilor urând pe această pânză şi a tras de picior primul înger a cărui colţ de aripă l-a atins. Păcat că mi-am zidit această pânză de păianjen pe nisipuri mişcătoare – acum tot ce mai pot face este să îmi iau pânza transparentă şi inutilă şi să mă îmbrac cu ea. Poate îmi voi putea ascunde corpul gol şi vânăt care a stat prea mult în lumea îngerilor care miros a levănţică şi lămâie şi frişcă şi rece.
Totuşi, mă auzi….Mi-ai acoperit ochii cu o sărutare dulce, precum un ocean în timpul unei ploi liniştite de vară. Apoi mi-ai adăpat gura cu zâmbetul tău, privindu-mă de aproape şi sprijinindu-ţi nasul alb în nasul meu opac de carne.
Mă ţii atât de strâns aproape de tine, încât ştiu că mă voi pierde în beţia de pene, levănţică, zbor, frişcă…De data asta, mă voi pierde pentru totdeauna. Şi atunci când te vor topi, se va strica malaxorul de îngeri: ceilalţi îngeri vor da înnebuniţi din aripi, de bucuria vieţii; iar noi vom rămâne pentru totdeauna o masă rece de carne parfumată şi sângerândă, cu levănţică şi lămâie şi frişcă.

***

- Uite, i-am spus privindu-i scurt gura ulterior unui şoc electric molecular petrecut între ochii noştri, la distanţă asimetrică – mult mai aproape de ochii lui. Uite, nu cred că te mai vreau în viaţa mea.
Gâtul de porţelan alb a îmbătrânit brusc.
- Încă nu ţi-au crescut aripile. Vei muri.
- Pot să zbor cu gândurile.
- Eşti nebună, mi-a spus.
A tăcut.
Îl minţeam. Îl vroiam mai mult decât la început. Dar acum mă temeam că dacă nu îl alung eu, va veni ziua în care angelic îmi va spune că şi-a croit o haină nouă din privirile alteia.
- S-a întâmplat ceva? Sau pur şi simplu nu mă mai vrei.
- Nu s-a întâmplat nimic. Nu te mai vreau.
- Te-ai plictisit…
- Poate…

S-a îndreptat pe picioare. Stătea rezemat pe muchia mesei când l-am minţit cu o ură inexplicabilă; ură izvorâtă din ceea ce ar fi putut să facă, atunci când nu făcea nimic decât să mă iubească.
- Nici măcar nu am făcut dragoste, mi-a reproşat.
- Astăzi, nu.
- Astăzi, ieri, mâine… cui îi pasă?… Îmi eşti atât de străină de parcă niciodată nu te-aş fi avut.
- E normal să confunzi orele… Pentru tine toate sunt la fel.
Aveam momente în care ochiul stâng mi se zbătea uşor în orbită. Probabil nervul optic dădea semne de nerăbdare să fie sărutat. Aşa îi tremura lui uşor aripa. Chiar acum, în timp ce aprindeam chibriturile în faţa lui.
Aş fi vrut să strige, să mă lovească, să mă înjure, să-mi spargă globii ochilor şi să îmi distrugă coastele între aripile lui. El nici măcar nu se mişca. Şi încă avea dinţii mult mai albi ca mine.
- Ce s-a întâmplat cu noi?, m-a întrebat stins.
- Rutina…
- Ce rutină?
- A vieţii… Nu ştiu… A morţii… Naiba ştie…
- Te joci…
- Poate… Dar tu ai să pleci. Şi dacă vei pleca, vreau să fiu eu prima care pleacă.
- Mă mai iubeşti?
- Nu te lăcomi la cuvinte. Şi nu te lăcomi la inima mea. Şi nu te lăcomi la mine.
Îmi fumam încet cuvintele. Am privit chibriturile aprinzându-mi ţigara minciunilor şi le-am lăsat aşa, să se stingă încet între pauzele de respiraţie, ca un muc de fum pe o lingură de frişcă.
- Trebuia să fi al meu.
- Dar sunt al tău.
- E o chestiune de timp… , am zâmbit râzând de propria mea naivitate.
I-am chestionat din nou ochii.
- Eşti un porc de înger. Şi ai să mă trădezi. Pentru că ţi-am dat aripi.
- Ia-le.
- Huh… de ar fi aşa uşor…

- Ia-le. Mi le dau jos cu toporul dacă trebuie.
- Nu trebuie nimic… Trebuia să beau sulfură când am avut ocazia… Acum e târziu.

Am ieşit în afara camerei, pe balconul franţuzesc al unui alt dormitor al casei. Nu îmi mai simţeam mâinile şi fruntea îmi era amorţită. Era o nebunie de luptă în mine.
Din cauza lui mă apucasem de fumat, iar el ştia asta. Îmi erau umerii mai uşori acum; nu mai duceam povara unui înaripat.
- Ai să te întorci în lanţuri la mine, mi-a şoptit îngerul ajuns pe nesimţite în spatele meu.
Altădată paşii lui surzi mă făceau să strig de bucurie în momentul în care descopeream explozia şi plinătatea prezenţei lui la câţiva milimetri de mine. Acum mă enervau ca o coadă nesfârşită pentru vaccinarea vacilor.
- Ştii, m-am întors fiartă în gânduri către el, nici cu jumătate de cuvânt nu îmi spui că nu ai să pleci, dar mă ameninţi că sunt slabă. Ia-ţi aripile şi cară-te-n noapte!
A zâmbit trist.
- Laşule!, i-am urlat la ureche. Şi tu ştii la fel de bine ca mine că ai să pleci, dar mă laşi să mă chinui cu întrebarea şi speranţa că doar-doar am început să cântăresc pentru tine mai mult decât veşnicia. Şi nu e aşa, ştii bine că nu e aşa.
- Da… o să plec…
- O să pleci, şi o să pleci curând şi uitând că ai fost vreodată aici. Te urăsc atât de tare încât văd roşu în faţa ochilor. Dar ştii ce? Du-te. Devine prea plictisitor să umbli atunci când înveţi să zbori. Şi chiar mai laş decât să zbori, e să umbli când ai putea să zbori.
- Eşti o fată deşteaptă, şi-a trecut el mâna prin părul meu. Mi-ai învăţat repede mecanica şi ai ştiut când e momentul să mă iubeşti, şi cum să o faci; m-ai iubit intens şi rapid.
- Pe înfulecate te-am iubit, porcule…
L-am împins cu ambele mâini dincolo de chenarul uşii balconului franţuzesc. Nu mai zburase de mult timp singur. Arăta deosebit de prost şi neîngrijit singur în zbor. Nu îi stătea deloc bine. Atârna, parcă, de aer. Nu mai avea nici ţinută, nici aromă de levănţică. – A

ştiut tot timpul că va veni clipa asta, şi nu m-a pregătit deloc pentru ea…
- Vino cu mine…, a întins el mâna albă pe care – ah, Doamne! – cum o doream în jurul meu…
- Poftim?
- Da, vino cu mine. Îţi promit un malaxor şi o moarte aşa cum ţi-ai dorit-o tu, în numele dragostei. Un ultim zbor şi o masă rece de carne parfumată şi sângerândă, cu levănţică şi lămâie şi frişcă. O dragoste care ucide şi moartea unei iubiri între multe alte iubiri. Mai ai încredere în mine preţ de un zbor.
- Ţie nu îţi pasă cum vei muri, pentru că oricum vei muri. Şi speri să îmi poţi oferi moartea ce mi-o doresc ca preţ pentru viaţa pe care mi-o iei?
- Da; moartea ca mântuire pentru dragostea pe care am ucis-o în tine.
L-am privit cu durerea unei mame care-şi vede copilul înfipt în săbii.
- Dragostea, înger… dragostea nu merită să se numească aşa dacă nu e necondiţionată. E ca o broşă de plastic în pieptul unui elefant de topaz. E ieftină.
Am închis uşa şi am tras perdeaua. Cu un calm care scotea din minţi bibelourile ce le mutasem mai sus ca el să poată zbura. Tâmplele băteau să îmi spargă demente cercul vicios al gândurilor din care nu mă puteam rupe.
Am luat o cârpă moale de şters praful. Bibelourile tremurau sub mâinile mele şi haina mi se scutura ca o livadă coaptă până în măruntaie, toamna.
Undeva, ascuns de ochii mei, Cherub se topea între două spatule uriaşe. Sau mici.
Poate nici nu există îngeri. Ochii şi inima înşeală.

***

M-a trezit cu o bătaie dulce de aripi peste faţă. Ţinea între mâini o aură de sticlă şi culoare şi o învârtea rapid, de parcă avea o pungă cu apă fierbinte între aripi, care nu trebuia să se răcească.
- Hai, trezeşte-te!

L-am privit buimacă de somn. Nu venise de ani de zile. Părul meu deja aluneca greu pe umeri. Şi părea că mi se topeşte pe spate.
Se aştepta să îl iau în braţe. Să îl strâng la piept şi să plâng. Avea pe chip expresia unui copil care a pregătit o felicitare de Crăciun colegei de grădiniţă pe care o adoră.
Cred că mi-a văzut furia crescândă din ochi. Simţeam că mi se adună tot sângele în pomeţi şi îmi zvâcneau urechile. L-am împins cu picioarele:
- Dar du-te de aici! Du-te!
Îl priveam debusolată:
- Te-am spart deja! Te-am spart de mult! – i-am spus, aruncând în direcţia lui cu vaza care se odihnea la mine pe noptieră.
- Te urăsc, nu înţelegi?
S-a uitat la mine uimit, frământând când într-o mână când în cealaltă bula de sticlă.
- Dar m-am întors, m-am întors la tine cu o bucăţică de cer.
- În inima mea, eşti mai mort ca taică-meu!
M-am ridicat din pat.
În casa mea era aceeaşi linişte albă care înfăşura aripile lui în fiecare dimineaţă din zilele în care la trezirea din vis ni se izbeau privirile unuia de chipul celuilalt. Îmi era ciudă acum pentru cearceafurile albe care se desprindeau din ceasul meu cu cuc. Aş fi vrut să înec cucul în propriul lui cântec, să nu îmi mai deşire linişte albă prin casă; dar dormea, laşul.
Abia atunci am reuşit să focalizez mingea care plutea neatinsă între mâinile lui. Din roşie, faţa mi s-a făcut palidă ca lumina lumânării.
- Porcule! Ai rupt cerul!, i-am strigat.
M-am repezit la el.
Apoi, parcă realizând ce am spus, am tras aer în piept speriată, smulgându-i din mâini aura.
- Ai rupt cerul, nebunule?
În mâinile mele, aura refuza să plutească neatinsă, ca un farmec ascuns între mâini şi minte. Mi se lipea de mâini şi devenea opacă şi soioasă. Am început să plâng, fară să ştiu nici eu exact de ce. Îmi

tremura cămaşa de noapte pe mine de parcă ar fi fost o pleoapă închisă peste un ochi împuns de nisip în retină.
- Tu nu îl poţi ţine, micuţo.
I-am dat înapoi ghemul încleiat de degetele mele, cu furia unei amante înşelate cu o a treia femeie.
- Te-am trimis la moarte. Ce faci aici?
- Am venit la tine. Mi s-a făcut dor de tine.
- De ce nu mori odată?, l-am întrebat îmbrăcând în pripă capotul negru cu fire de dantelă la tivul mânecilor largi. Te-am trimis la moarte, iar tu îmi bântui casa cu petice de cer înfipte în priviri. Ieşi afară.
S-a făcut că nu mă aude. Mi-am aprins o ţigară şi am închis uşa la baie după mine. Mi-am spălat faţa deasupra chiuvetei de sticlă atent lustruită şi mi-am odihnit câteva secunde chipul în prosopul alb, flauşat. [„Doamne", am gândit, „ce-am făcut?... Eu chiar mi-am curăţat de tot casa... chiar am reuşit să îi şterg amintirea din fiecare cotlon şi să o curăţ după el..."]
Nu îmi venea să cred că am uşi în apartament şi cearcăne atât de adânci. Se puteau pierde gânduri şi amintiri în cearcănele alea, dar nu. Îmi priveam faţa cât mai plat şi mai lipsită de gândiri. Refuzam să mă întorc în trecut. M-am sprijinit cu mâinile de marginea chiuvetei de sticlă. Aproape m-au tăiat marginile care erau finisate. Îmi apăsa îngerul din spatele uşii mâinile pe muchia chiuvetei? Am lăsat puţinele gânduri – pe care le găseam improbabile – să se topească în clipele aruncate acum de cucul instabil ce îmi albea casa.

Am ieşit din baie. Îngerul îşi frământa bucăţica de cer între palme. M-a urmat la fiecare pas timp de o oră. L-am ignorat cu scârbă.
Era prea târziu. Îmi crescuse deja singurătatea ca un cancer peste ceea ce altădată simţeam. Desigur, cancerul este (!!!) tratabil şi era suficient să-mi întorc faţa către mine însămi, să-mi suflu puternic chipul şi inima, şi tot praful cancerului s-ar fi desfăcut în particule purtate de vânt. Dar mi-era scârbă să mai iubesc din nou. Mi se părea o jignire revenirea lui, un afront direct rostit asupra mea ca o judecată supremă a unei instanţe împotriva căreia nu poţi lupta iar recursul nu are nici un efect.

- Eşti inutil. – Îmi plângeam în inimă cuvintele aşezate cu grijă. Faţă de el păstram privirea din oglindă. – Nu poţi nici măcar înflori. Mi-e mult mai folositor ficusul ăsta palid decât tine. Măcar ţine contraponderea albului din casa mea cu verdele lui împuţit şi inconvertibil. Ia-ţi neonul şi cară-te-n veşnicia ta, prostule. – Zicând asta, i-am aruncat colţul de cer care se sleia la picioarele mele, unde îl lăsase el.

Şi-a cules, probabil, cerul; am concluzionat eu, pentru că nu i l-am mai găsit la gleznele mele când m-am întors. Am pensat cu atenţie ficusul timp de două ore, la un moment dat pierzându-mă cu adevărat în gura lui brutală. Nu m-am prefăcut într-una că sunt disipată în angoasa pe care mi-a provocat-o staticitatea verdelui plantei. Nu ştiu când a plecat… sau dacă a plecat.

„Nu înţelege că m-a făcut să-mi fie scârbă să iubesc. Scârbă să fiu iubită. Scârbă de tot ceea ce alţii glorifică în cântecele lor. Mi se pare dragostea, un reziduu toxic şi infecţios lăsat între noi. Şi pot înţelege o primă dragoste, naivă şi dulce în felul ei cast de a minţi. Dar o a doua iubire mi se pare o glumă la fel de ironică precum un marş funebru în cinstea unui arlechin. O sărbătoare a prostiei. Iar eu nu am să râd de mine. Din malaxor s-a putut întoarce, slabul meu slab de înger, înger al meu… din frigiditatea inimii mele, nu."

M-am trântit în genunchi şi am lăsat răcnetul să-mi sfâşie coşul pieptului, nereuşind să îmi ţin corpul la pământ împotriva zvâcnirii – atât de adânc am strigat:

- Fă-mă să râd, arlechinule! Vreau cu disperare să râd…, s-a prelins hohotul meu pe pereţi, ca un măcel japonez într-o grădină cu flori.

MORMÂNTUL ALBASTRU

Nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L împiedică să v-asculte!

Trântind uşa de perete mai puternic decât aş fi vrut, am intrat brusc în camera mică.

Era adevărat. Murise.

Pe terasa veche stătea Menno, aruncând cu pietre plate în balta care se întindea în jurul casei.

O cunoşteam pe Ena de când eram mici. Nu ştiam ce să îi spun acum lui Menno. Aşa că am tăcut toată după-masa pe terasa din spatele casei, numărând pietrele pe care le arunca în apă, departe de forfota pregătirilor. Exact câţi ani avuse sora lui. Nu ştiam dacă o făcuse intenţionat sau era pură întâmplare, dar nici nu am întrebat. Era, oricum, inutil. În plus, Menno nu arăta niciodată că iubeşte – dacă ar fi ştiut că am numărat pietrele şi le-ar fi aruncat exact în numărul acela voit, s-ar fi simţit urmărit şi dezvăluit. Iar lui îi plăcea întotdeauna să rămână sub văl.

- Hai, vino în casă, spuse într-un târziu Menno. De parcă ar fi vorbit singur. Oricum, cu mine sigur nu vorbise, deşi nimeni altcineva nu era în jur.

Îl urmărisem puţin trăgându-şi picioarele spre uşa de plasă. Respiră odată, umplându-şi pieptul cu ultimele rugăciuni pe care probabil în gând le rostise, apoi intră în casa joasă, pierdută între bălţile mari care împânzeau satul.
Îmi părea rău de el. Mai rău decât de Ena. Brusc, începuse să îmi pară rău şi de mine. Şi de terasa veche cu lemn mâncat de carii şi de jelitoare. Îmi părea rău de toată lumea, pentru că toţi vom ajunge cândva acolo.
- Ce-ar fi să plecăm?
- Să plecăm? – am repetat uimită după el, pentru a înţelege mai bine.
- Da.
- Unde?
- Nu ştiu. Hai să urcăm în primul tren şi să plecăm.
L-am privit neîncrezătoare.
- De ce locuim *aici*? – încercă să îmi explice cuprins din ce în ce mai mult de frenezia unei posibile plecări. – Pur şi simplu, nu te-ai întrebat niciodată? De ce stăm noi aici? Eu în casa asta, tu cu trei case mai sus?
- Să plecăm de tot sau până luni? Sunt trei zile până atunci. Am putea lua o mini-vacanţă.
- Nu. Să plecăm de tot.
- Eu luni trebuie să fiu la lucru.
- Şi eu.
- Stai că nu înţeleg. Totuşi, de ce vrei tu să pleci?
- Pentru că nu am făcut-o niciodată. Pentru că de ani de zile vreau să plec şi nu am avut…nu ştiu ce nu am avut; nu am făcut-o. Nu ştiu. Vreau să plec.
Lega cuvintele fără a avea o logică oarecare, dar aerul cu care susţinea această argumentaţie lipsă de logică dădea senzaţia că pentru el, chiar era normal să vrea să plece şi să o facă. I se părea de prisos să îmi explice un lucru de la sine înţeles. Copilărisem împreună, împreună cu Ena. Acum ea nu mai era.
Nu mă atrăgea deloc ideea plecării.
- Bine. Hai să plecăm.

Am strâns în grabă două haine de ploaie şi o mână de tricouri pentru amândoi. Le-am aruncat într-o geantă de spate.
„Astăzi, în prima zi de toamnă, groaza cuprinde locuitorii Minervei. Camera de filmat a surprins doi oameni ciudaţi ieşind din curtea palatului părăsit de pe coastă. Pe nisip nu au rămas urme, iar paznicul pretinde că nu i-a văzut, deşi au trecut chiar pe lângă el. Atenţie! Următoarele imagini pot fi şocante."
Pe ecranul televizorului din gară era proiectată în imagini monocrome înregistrarea. O mână translucidă deschise uşa de fier forjat. Păreau a fi o femeie şi un bărbat într-un scaun cu rotile. Se mişcau nedefinit, de parcă s-ar fi deplasat în apă. Au ieşit amândoi fără nici un pic de teamă prin uşă, şi au privit paznicul care a închis uşa după ei. Femeia şi-a apropiat atât de tare chipul de gheaţă de faţa lui, încât dacă ar fi aplecat capul, i-ar fi atins bărbia. Era clar că paznicul nu o văzuse. Apoi, părea că râde isteric, luând mâna bărbatului la fel de translucid ca ea, şi se îndepărtară împreună spre coastele dealului, în Minerva. Acolo, ea o luă spre pădure. Se opriră câteva secunde. El se întoarse înapoi, dincolo de uşa de fier forjat.
Gara amuţise. Menno spuse ca pentru el.
- Acolo mergem.
L-am privit o clipă serioasă. Am sperat că glumeşte. Dar nu.
- Eşti nebun!
Nu răspunse nimic. El, de fapt, anunţase unde vom merge, nu a întrebat.
Minerva nu era departe. În jumătate de oră eram la porţile oraşului.
- Menno, ce facem noi aici?
- Cum adică „ce facem?" O prindem.
- Cum să o prindem? Nici măcar nu o putem vedea. Noi suntem oameni, ea e orice altceva decât om.
- Tu crezi că are voie să se plimbe aşa, pe stradă? Indiferent ce e. – îşi apropie ochii de ai mei, apoi se lăsă înapoi pe spate, în scaunul murdar de gară al Minervei. – Nu are voie. De asta s-a bucurat că a plecat. Şi vrei să ştii ceva? Îi e frică – spuse aproape şoptit, aplecat din nou spre mine, încrezător că el ar putea să fie unul din motivele pentru care femeia care semăna groaza se temea.

- Eşti nebun, concluzionasem eu după două secunde de tăcere, apropiindu-mi capul de al lui, într-un gest de imitaţie absurdă, intenţionată.
- Ha ha ha, pufni lăsându-se din nou pe spate.

Pentru că era deja noapte, şi încă o noapte pe care o aşteptasem pentru a mă odihni de valul evenimentelor ce cuprinseră câteva ore, închiriasem o cameră cu două paturi la fel de murdare ca gara, la capătul oraşului. Chiar la frontiera cu pădurea.

Menno căuta prin bagaje.

- Ştii de ce îi e frică? De ceva mai transparent decât ea.
- O, termină, hai că mai vorbim mâine.
- Cum mâine? Acum e noapte. Acum e mai greu de văzut, acum o prindem.

Asta mă alertă puternic.

- Menno, tu chiar nu înţelegi? Tu nu ştii cine e aia, nu ştii CE e aia. Cum vrei tu să fi mai transparent decât ea? Tu…Dacă e chiar acum, aici, în cameră cu noi? E pădure lângă geam, e frig, e întuneric. Nici nu ştiu cum te-am lăsat să mă bagi în toată treaba asta! Dacă nu te linişteşti, jur, jur că mâine dimineaţă sunt în primul tren!
- Bine. Da' ajută-mă s-o prind acum, seara. Şi mâine dimineaţă faci ce vrei. Nu te pot ţine cu forţa.
- Nu pot să cred…

În secunda următoare sticla geamului scăpă un sunet ciudat. Se aburi puţin şi o urmă de mână rămase în aburii tatuaţi pe geam. Se auzi o respiraţie mocnită. Menno era lângă geam. Eu eram ferită vederii, patul meu fiind în lateral, departe de geam. Menno rămase nemişcat, pentru a nu lăsa să se vadă că a simţit vreo prezenţă. Am stins becul şi mi-am auzit propriul glas luând-o înaintea gândurilor.

- Ea e.
- Ştiu. Şi ştiu şi cum o s-o prindem.

Uite, dacă ar fi fost imaterială, nu ar fi deschis uşa de fier forjat. Ar fi trecut prin ea. Geamul nu l-a văzut, de asta s-a lovit de el. E atrasă de oameni şi lumină. Până acum am văzut-o apropiindu-se de paznic şi acum de mine. Putem face asta. Chiar putem să o prindem. Mai ales că e noapte acum.

Cuvintele lui erau deja şoapte. Îmi dădeam seama că are dreptate, poate chiar aveam şanse de a o prinde, dar nu eram sigură că vroiam să o prindem.

- Ce facem cu ea dacă o prindem?
- O ducem înapoi de unde a venit.
- Nu ştim de unde a venit.
- Dar putem afla. O să punem în locul sticlei celofan. Apoi deschidem geamul. Aprindem lumina şi eu rămân în cameră. Pe mine m-a văzut. Pe tine nu. Ieşi afară şi o împingi spre mine atunci când se apropie de geam.
- Poate mă prinde ea pe mine până la urmă.
- NU o s-o las să te prindă.

Lipisem multe foi de celofan transparent în dreptul ferestrei. Ieşisem afară, uşor, fără să fiu simţită în întunericul acela gros.

Era o linişte strigată din toate părţile. Îmi era teamă, dar îl credeam pe Menno. Oricum, nu ştiu cum aş fi putut fi luată fără să vadă că mă îndepărtez.

Foarte uşor începuseră să se audă paşi. Urme nu se vedeau. Oricum, era greu de văzut pe acel întuneric. De unde eram aşezată vedeam perpendicular pe geam. Imaginea clară a lui Menno începuse să se vadă ca prin apă. Celofanul era perfect transparent. Ea stătea acolo, la geam, fără să facă nimic. Se uita. Dar cine poate să aibă încredere în intenţiile unui mort care îşi plimbă moartea pe stradă şi râde în chipul paznicului? Asta dacă era un mort. Se oprise din mişcări. Acum doar îl privea pe Menno. Acesta se oprise, de asemeni. Privindu-l prin ea, ni se întâlniră privirile. Deşi eram destul de departe. Ea tresări uşor. Probabil avea senzaţia că se uită la ea. Îi făcusem semn că e acolo, la geam. El se întoarse banal şi plictisit, aşa cum se mişcă înainte. Totuşi, eu puteam să îi sesizez încordarea. Am păşit uşor mai aproape. Eram greu de văzut, printre copaci. Am avansat cinci copaci în zece minute. Mai aproape nu puteam veni.

Deja aveam senzaţia puternică a faptului că m-a simţit. Nu mai stătea chiar fix. Se mişca uşor, dar nu se îndepărta din dreptul geamului. Menno dispăru din cadrul geamului. Apoi, brusc, fără nici un avertisment, i-am văzut mâna întinsă din spatele conturului geamului, apucând ceva mare şi trăgând prin celofan. Se luptau.

Am sărit pe geam înăuntru, şi am înfăşurat în celofan ceea ce puteam prinde. Mâini, picioare…A durat câteva veşnicii ascunse în minute să fie toată înfăşurată. Era nervoasă şi se zbătea. Cumplit se smucea în mâinile lui Menno.
Îmi era mai teamă *acum* de ea decât înainte.

***

O înfăşurase ca pe o mumie. Iar capătul celofanului i-l legase de părul lung care acum era prins într-o coadă transparentă. M-am aşezat pe patul înalt şi tare:
- Bun. Am prins-o. Acum ce facem cu ea?
Pe chipul lui Menno apăruse un zâmbet care implica răspunsul:
- Nu-mi spune…i-am zis aplecându-mi capul dojenitor spre stânga şi lăsându-l pe spate în acelaşi timp. Vrei să o ducem înapoi la palat?
- Ce altceva putem face cu ea? Întrebă privind-o de sus, de pe pat, cum se zbătea pe jos ca un peşte murdar.
- Nu trebuia să te gândeşti la asta *înainte* să o prindem? Nu asta era, oare, ordinea logică a operaţilor?
- Dacă tot am prins-o, hai să o ducem înapoi.
- Dacă mai sunt şi alţii? Ai văzut bărbatul acela, translucid, la fel ca ea?
- Tu ştii că dacă îi dăm drumul, ne omoară pe amândoi la cât de nervoasă e, nu?
- Eu ţi-am spus să nu te joci.
- Adevărul e că nu m-am întrebat ce voi face cu ea. Hai să dormim şi vedem mâine.
- Să dormim? Cu făptura asta aici, zvârcolindu-se? Glumeşti? Nu, nu, nu…O ducem acum.
- E trecut de miezul nopţii.
- Eu nu dorm cu ea în cameră. Îmbracă-te. I-am aruncat geaca din cuier şi m-am încălţat.
S-a ridicat gânditor:
- Sper să nu stea nimeni cu obiectivul pe poarta palatului, nu aş vrea deloc să fim hăituiţi şi vânaţi de ziarişti incomozi. Întâlnindu-mi

privirea acuzatoare, se scuză rapid: Da, ştiu; şi la asta trebuia să mă gândesc înainte. Ai dreptate.
- Cum o transportăm?
- Nu putem decât să mergem pe jos până acolo. Nu e bine să fim văzuţi.
- Cunoşti oraşul?
- Atât cât să ajungem la poarta de fier forjat, da.
Am legat-o cu cearceafurile peste mijloc şi mâini, fără să o eliberăm din celofan. O duceam de o parte şi de cealaltă. Se zbătea şi din când în când părea că râde isteric sau că ar vrea să ne muşte de obraji. Ajunşi la poartă, paznicul sări ca ars, văzând ce purtăm cu noi. Ea nu părea că l-ar recunoaşte sau că i-ar fi familiar. Deschise poarta; dincolo de ea era un miros verde de baltă stătută şi un gust dulceag de măceşe sălbatice şi mere pădureţe picate pe morminte.
- Ai idee de unde putea să vină? – întrebă Menno precaut.
Paznicul se scărpină în cap, cu mâna stângă rezemată în şold:
- Să tot fie vreo cinzeci, şaizeci de morminte în cripta palatului…Nu ştiu…- apoi, râzând, completă: Poate recunoaşte ea de unde a ieşit! Copii nebuni…Vă băgaţi în ce nu ştiţi. Indiferent ce faceţi, s-o ţineţi cum trebuie. Dacă scapă şi mă omoară, vă omor şi eu pe voi. Când o să fiu ca ea.
- Da, mulţumim, răspunse Menno, puţin iritat de comentariile paznicului.
O studiam serios, fără să o las să mă vadă. Părea că nu înţelege limba pe care o vorbim şi că nu recunoaşte nimic. Nu se împotrivea mai mult decât înainte nici acum. Abia când am ajuns cu ea lângă un mormânt cu dală de granit albastru începu să se sufoce în celofan, urlând şi zvârcolindu-se.
Culoarul pe care era aşezat mormântul era săpat în pământ. Era mai mult un tunel având capătul de pământ. Un adevărat coridor de morminte, în care raclele stăteau vertical, formând uşi.
- Egiptenii îşi îngropau aşa în grabă morţii pentru a căror moarte nu se aşteptau. Vertical.
- Da, dar nu am văzut niciunde un coridor care să fie săpat în pământ şi să aibă racle în laterale, în locul uşilor…Evreii…şi ei îngropau aşa. Mult mai recent decât egiptenii, după marea migraţie.

- Cine ştie…O fi fost evreică, atunci. Ia uite! – spuse atingând racla albastră care era uşor mişcată.

Femeia se zbătea atât de tare încât aproape o scăpasem amândoi din mâini.

- Da, sigur ăsta e, zise Menno triumfător.

Accentuând descentrarea raclei, o lumină portocalie, astrală, inundă coridorul cu pereţi şi capăt de pământ. Pe jos se vedeau trepte care porneau brusc şi abrupt din buza mormântului, fără podest. Menno o trase între el şi uşa în pământ. Se zbătea. Îşi eliberase degetele mâinii drepte, nu mai era mult timp până să fie toată liberă.

- Păpuşă, spune „La revedere" şi mergi de unde ai venit.

Am împins-o hotărâţi pe trepte în jos şi femeia pică în jos pe scări. După a treia treaptă nu am mai văzut-o, atât era de sălbatică lumina portocalie. Dar râsul isteric de data asta a fost sonor; mai sonor decât am fi vrut. L-am simţit în inimă.

- Menno…
- Hai, ajută-mă să trag racla, ce faci?
- Menno, opreşte-te.
- Ce e?!
- A luat-o pe Ena.
- Ce??
- Ea a luat-o pe Ena, ce nu înţelegi?!

Atunci îşi văzu propria mână dreaptă, din care picura sânge. Îi zgâriase pe mână: „Kam Ena".

- Albaneză?! Asta e chiar culmea…Tu nu ai simţit când te-a zgâriat?
- Nu…chiar nu am simţit nimic. Ştii ce înseamnă?
- Da, înseamnă „O am pe Ena".

S-a oprit o secundă în chenarul uşii. M-a privit apoi.

- De data asta nu îţi cer să merg cu mine. Dar eu merg. – Privea hotărât în hăul portocaliu. A tăcut câteva clipe. Şi-a întors apoi spre mine capul pentru a mă fixa cu privirea. Şi-a întors înapoi capul spre hău.
- Ştiu. Ştiu că mergi. Ai grijă de tine.
- Bine.

Ştiam că ar fi vrut să merg cu el, dar avea dreptate. Asta nu mi-o putea cere. Era, de departe, cea mai mare nebunie pe care o putea face un om. În acelaşi timp era de departe momentul în care avea cea mai multă nevoie de mine.

- Stai…Dacă vin, mă ţii de mână?
- Dacă mergi cu mine, cu preţul vieţii, nu ţi se va întâmpla nimic.

Ochii lui negrii mi-au străbătut fiecare inel al coloanei într-o fracţiune de secundă. Erau electrizanţi – iar Menno ştia asta şi le păstra puterea în cutia voinţei de a nu-i arăta niciodată în puterea lor. Mi-a întins mâna.

Am păşit pe prima treaptă de piatră. Menno nu închise racla după noi. Probabil pentru ca să mă pot întoarce dacă aş fi vrut. Îl simţeam, însă, mai puternic decât l-aş fi simţit vreodată dacă nu am fi coborât.

Scările duceau spre un labirint de săli şi uşi în care erau depozitate diferite lucruri fără valoare. Vederea îmi era îngreunată din cauza culorilor intense. Totul părea că se întâmplă sub apă, încetinit şi difuz. Vedeam fiecare sală ca printr-o pereche de ochelari cu lentile colorate puternic. În prima încăpere erau cinci birouri Ludovic al XVI-lea. Păreau vii. Se balansau de pe un picior pe celălalt, abia atingând pământul. Sub lumina portocalie se vedea că obiectele aveau culori reale, dar sursa luminii stridente era ascunsă. Locul părea pustiu şi nelocuit.

Din încăperea portocalie se deschideau mai multe uşi, deşi dimensiunile ei erau modeste. Tavanul era prea sus pentru a putea fi văzut. Pereţii nu se terminau brusc, dar nici nu păreau a se continua mult. Se pierdeau la o cotă destul de joasă în lumina portocalie. Uşa care se deschidea frontal era veche, înaltă, grea. Avea feroneria din fier forjat; a sunat îngrozitor când Menno a deschis-o.

Aici era întuneric. Se vedea, dar lumina de veghe era foarte slabă. Era incoloră şi nu mirosea decât a praf şi vechi. Erau depozitate multe mobile din diferite perioade. Era liniştea de mormânt de care auzisem de atâtea ori. Din tavanul înalt care nu putea fi observat nici aici, în partea stângă, în spate, era agăţată de tavan o placă subţire de lemn care burtise sub greutatea unor obiecte mici. Erau mii de

puşculiţe identice înghesuite pe acea placă de lemn care părea că se va rupe curând. Ne apropiasem de ea.

- Ca să ajungi trebuie să te urci pe ceva. Uite, ia scaunul ăsta. – mi-a împins Menno un scaun de lemn masiv, lucrat manual, pe care am urcat amândoi.
- Ce frumoasă e mobila asta veche. Oare cine o păstrează aici?
- Nu ştiu. Crezi că a mai fost cineva aici înaintea noastră?… Cineva viu, adică.
- Noi nu ştim că femeia aia e moartă. Bănuim numai. Nu?
- Da…asta aşa e…
- Dar dacă e moartă, ce caută aici? Şi de ce nu au fost văzuţi şi alţii?
- Nu ştiu…Dar trebuie să o găsim pe Ena.
- Da, trebuie. Ia uite ce frumos sună puşculiţele când se lovesc… Păreau clopote de sticlă. Erau goale. Formau o câmpie de puşculiţe.
- Uite, sub fiecare e câte ceva, am spus uimită.
- Din ce în ce mai straniu acest loc…
- Da, uite: fiecare are câte un fluier şi câte o broscuţă de porţelan fin. Vezi ce fin e? Numai japonezii fac porţelan atât de fin.
- Şi fluierele sunt lucrate atât de minuţios…
- Oare funcţionează?
- Hai să încerc… – şi Menno suflă pe rând în mai multe fluiere. Sunau dulce, ca apa într-un vas de cristal.
- Ce frumos…Şi eu!

Dar în clipa în care am suflat în fluier, în uşă a apărut o siluetă. Nu era vizibilă, dar era mai prezentă decât silueta femeii. Bărbatul s-a ridicat de pe scaunul cu rotile, şi ţinând pisica în braţe, se adresă lui Menno.

- Mă scuzaţi dacă deranjez.
- Cred că noi suntem la tine acasă.
- Doamna m-a chemat…rânji cu subînţeles, mângâind pisica, lăsând-o jos.
- Adică…tu răspunzi la acest fluier? – întrebă Menno natural, de parcă ar fi vorbit cu vecinul de peste gard.

- Nu. Eu răspund la chemarea doamnei, indiferent în ce fluier fluieră. Doamnă, doriţi să mă acompaniaţi spre adâncimile mormântului?
- Nu. Sunt bine aici. Mulţumesc.
- Preabine, doamnă.

Bărbatul dispăru în lumină. Pisica îl urmă. Nu se auziră paşi.

- Menno, de data asta chiar nu ştiu în ce ne-am băgat. Hai să plecăm de aici.
- Plecăm. Dar ia un fluier cu tine.
- Pentru ce?
- Ia un fluier. Poate ai nevoie de el. Hai s-o căutăm.

***

Am desprins uşor fluierul de puşculiţă, am coborât de pe scaun şi l-am urmat pe Menno. El mi-a căutat din priviri acordul şi a intrat în sala următoare.

De un alb strălucitor, sala întindea pe suprafeţe enorme cearceafuri. De mătase, de in, de stofă. Bucăţi mari de materiale între care te puteai ascunde, te puteai înfăşura. Ultimele, cele care erau mai departe, erau deja îngălbenite de timp, dar strălucirea era aceeaşi. Între cele mai noi, se afla celofanul transparent în care eu şi Menno o înfăşurasem pe *ea*. În celofanul strâns puternic, se descifra un chip care rămase impregnat ca o amprenta în el.

- Puteai să o omori. Îţi dai seama ce tare ai strâns celofanul?
- Cum să o omor? Nu e moartă deja?
- Ia uite:

„Răgetul focului
inima mi-a despicat-o;
fără el, cu siguranţă ea nu va trăi.“

Ce e asta?

- Parcă am fi într-o spălătorie a vreunei mănăstiri…

L-am privit cu ochii scoşi din orbite, încercând să înţeleg ce fuziuni de imagini s-au petrecut în mintea lui.

- „Spălătorie a unei mănăstiri”?!?
- Da…nu ştii? Aşa arătau…

- Tu de unde ştii?
- Nu îţi aminteşti de cărţile Enei? Ea avea tot felul de cărţi de poveşti.
- Oricum, ciudate versurile astea…Şi de ce sunt scrise pe celofan? Şi…cu ce sunt scrise, e sânge?
- E tuşă de peniţă. Cerneală roşie? Sau sânge?
- Uite, în capăt e o uşă.

Menno a făcut trei paşi hotărâţi spre uşă. Deschise uşa. În faţa lui s-a desfăcut un drum. Casele păreau construite în urmă cu sute de ani. Erau grele şi drepte, şi stăteau sub un cer care părea a fi de pământ. Dar era o ieşire. Nu ştiam unde duce. Am păşit atentă peste pragul masiv; vântul se pierdea în rotocoale de păr.

Strada o recunoşteam. Era strada pe care mergeam împreună acasă în fiecare zi, toţi trei, când ne întorceam de la şcoală. Oricum, asta se întâmpla în urmă cu mulţi ani. Dar casele, ele păreau muşcate. Iar senzaţia aceea că am fi sub apă nu dispărea nicicum. Totul se mişca molatec, plutea, indiferent cât de greu era. Senzaţia de imponderabilitate era greu de reprimat.

Menno privea atent uşa.

- Ia uite, versuri noi pe intradosul uşii:

„Este ingrată
fapta de mine făcută;
ce am iubit am îndepărtat."

- În ritmul ăsta, o să ne pierdem de tot aici. E halucinantă lumea asta. Nici nu mai ştiu dacă tu eşti lângă mine sau e doar o proiecţie a ta. Menno?

Am întins mâna spre el. Menno întoarse ochii şi mâna spre mine:

- Sunt liber.
- Cum adică „liber"?
- Plutesc.

Picioarele i s-au desprins de pământ şi plutea.

- Hai, dă-mi mâna!
- *Abeni!*
- Auzi? Mă strigă!
- Cine te strigă?
- Nu ştiu.

- *Abeni!*
- Ai auzit? Din nou!
- Nu aud nimic. Dă-mi mâna!
- Cine e acolo? – am încercat să aflu, în timp ce Menno nu se mai putea ţine pe pământ; iar eu mă făceam tot mai grea. Nu pleca, Menno!
- Nu pot sta! Parcă mă inhalează cerul!
- Menno!
- Mă inhalează cerul, Abeni! Mâna, prinde-o!
- *Abeni!*

L-am privit îndelung. Se îndepărta. Plutea tot mai sus. Era, într-adevăr inhalat de cer. Cineva mă striga de departe, din sala pânzelor vechi şi noi. Nu ştiam dacă e reală strigarea. Menno plângea. Am întins mâna. Când l-am prins, un foc mare a cuprins strada şi cerul. Se făcură scrum, dar nu i-am dat drumul. Din sala pânzelor se auzi un hohot isteric. Era ea.

Cerul a încetat să îl mai inhaleze. Am picat amândoi pe pământul uscat de foc. Eram, pe semne, prea grea pentru ca să pot fi inhalată de cerul de pământ. Uşa masivă a ars şi ea. Versurile strofei scrise pe uşă nu mai erau.

- *Abeni!* zise ea atunci, apărând în cadrul uşii arse.

Aşteptam amândoi să auzim ce are de spus, încă ţinându-ne de mâini. Ea păşi spre noi, dincolo de uşă, şi zâmbi:

- *Condamnarea la repetarea greşelilor este o damnare pe care numai voi, oamenii, o puteţi evita. De aceea, aşa cum în lumea viilor e nevoie de o moarte, în lumea morţilor e nevoie de o viaţă pentru a întoarce timpul înapoi. Aţi ars casele. Aţi întors timpul înapoi…*

Nu înţelegeam ce vorbeşte. Menno o privea atent:

- Unde e Ena?
- *Noi pe tine te-am cerut, Abeni,* spuse ea calm, întorcând gâtul lung şi subţire spre mine. Avea privirea de gheaţă, iar genele îi udau atât de încet privirile, încât păreau măsurate în albastrul fin al irişilor. *Şi iată, te-am primit acum. Ena poate pleca.* Apoi, râzând spre Menno: *Şi eu pot pleca.*
- „Noi"? Care „noi"?
- *Eu şi Cuirithir.*

Am închis ochii pentru o secundă, încercând să îmi amintesc. Apoi, întoarsă spre Menno, am şoptit:

- Liadan?

Râzând, a dispărut din uşă; istericul hohot nu i s-a stins rapid şi nevăzut.

- Ce vorbeşti acolo?

- Versurile fac parte dintr-o poveste de origine celtică. Aproape că e prea mult; nu pot să cred.

- Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

- Ena m-a dus odată cu ea la o petrecere. Eram mai multe fete. Ele s-au aşezat într-un cerc şi au început să cânte şi să danseze. Pământul a rămas pârjolit pe unde au dansat. Era noapte. Eu nu am vrut să intru în horă. Ena s-a supărat pe mine atunci. Dar nu am mai vorbit despre asta. Ea avea douăzeci şi cinci de ani, nu?

- Da, când a murit, da, chiar de ziua ei a murit.

- Vechiul mit al ielelor a prins viaţă.

Menno se plimba agitat prin scrum. Eu m-am aşezat jos, având coatele sprijinite în genunchi. El nu se putea opri.

- Cum eşti aşa calmă?!

- Pentru mine totul e clar acum.

- Ce e clar? Nu, asta nu!

Am sărit în picioare.

- De mort să se spună numai bine, nu? Dacă nu e moartă? Dacă e la fel ca Liadan? Dacă prin aventura noastră de a veni aici am deschis un portal de mult închis? Crezi că lumea moartă e atât de departe şi de sigură încât nu se întrepătrunde cu lumea vie?

- Da! Exact asta cred!

- Uită-te în jur! Eşti într-un mormânt albastru, cu mobilă şi birouri şi fluiere la care răspund fiinţe şi case şi străzi. Apar oameni invizibili şi versuri de sânge! Iar tu spui că eşti într-o lume care nu se întrepătrunde cu misticul?!…Eşti nebun de legat!

Menno s-a opintit cu mâna dreaptă în perete. Mâna stângă şi-a dus-o la ceafă, apoi în buzunar.

- Bine – desprinzând mâna dreaptă de perete şi aşezându-se lângă mine, care eram jos, din nou. Spune-mi ce crezi că ştii.

- Liadan şi Cuirithir erau amândoi, în poveştile celtice, poeţi. Povestea a rămas în ţinutul Irlandei; până acum o consideram o poveste ca oricare alta. Liadan se numea „ollamh", adică maestru. În perioada respectivă erau puţine femei care câştigau acest titlu nobil. A fi poet şi maestru, mai ales, era o cinste deosebită. Similară celei de a fi un mare luptător. Aveai parte de respect şi responsabilităţi, te îndeletniceai cu aprofundarea cunoştinţelor în artă şi misticism. Trebuia să îţi dedici viaţa studiului pentru a ajunge mare maestru. Liadan avea *chemarea* de a ajunge maestru. Ea s-a îndrăgostit, însă, de Cuirithir, ale cărui poezii nu dăinuiau. El nu era maestru incontestabil, precum ea. Dar înainte de a deveni una, Liadan trebuia, ca mare maestru, să îndeplinească o serie de devoţiuni şi obligaţii pe care el nu trebuia să le îndeplinească. Din motive ascunse de poveste, pe drumul împlinirilor ei, ea hotărăşte că este mai bine să se retragă într-o mănăstire şi să îl uite pe Cuirithir. A făcut, astfel, un legământ de castitate. Fiind îndurerat, şi el face acelaşi lucru, ajungând întâmplător în aceeaşi mănăstire în care e chilia ei. Deşi pentru o perioadă de timp locuiesc în chilii alăturate, nu se pot vedea. El nu îşi poate respecta legământul de castitate, iar ea nu vrea să renunţe la legământ. Se despart şi, în final, ea moare, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani; din dragoste. Despre ei se mai spune şi că ar fi fost reali; au existat doi poeţi în secolul şapte, născuţi ambii în Irlanda, care se numeau Liadan of Corcu Duibhne, respectiv Cuirithir of Connacht. Nu se găsesc multe informaţii despre ei. Faptele sunt incerte. Oricum, versurile aparţin Liadanei. Ştiu de petrecerile nocturne ale Enei. Singura legătură posibilă pot fi cărţile ei şi decizia ei de a o ajuta pe Liadan să se revadă cu Cuirithir. Gândeşte-te, femeia a spus că *„în lumea morţilor e nevoie de o viaţă pentru a întoarce timpul înapoi. Aţi ars casele. Aţi întors timpul înapoi…"* iar versurile ziceau:

„Este ingrată
fapta de mine făcută;
ce am iubit am îndepărtat."

Noi nu ne-am îndepărtat. O drăgaică nu putea face asta; dar ştia că noi o putem face. Poate dacă aş fi jucat în hora ei în seara aceea, aş fi ştiut ce plănuieşte. Aşa, în lumea morţilor s-a întâmplat reversul a

ceea ce s-a întâmplat în lumea viilor. Deci restul poemului nu mai există. Am dat timpul înapoi. Într-adevăr, am deschis un portal care…nu ştiu cum se mai poate închide. Drept e că nu l-am deschis intenţionat. Dar are relevanţă?

- În fond, noi am venit aici pentru că am vrut. Am intrat pentru că am vrut. Am prins-o pentru că am vrut. Deschiderea porţii către lumea lor a fost, deci, voită, chiar dacă nu intenţionată ca scop, ci ca acţiuni izolate.
- Da; asta s-ar putea să conteze, la nivel moral. Dar cât e de relevant nivelul moral al acţiunii într-un loc precum acesta?
- Nu e relevant nici în lumea noastră, cum ar putea fi aici…?

***

Nebunia locului putea fi respirată la fiecare pas. Pluteau inexplicabil camere diferite, de dimensiuni diferite, fără ca planurile să se suprapună vreodată. Nu mai ştiam să ajungem înapoi. Nu eram convinşi că ar trebui să o mai căutăm pe Ena.

- Asta e ultima…mi-a zis Menno, care păşea înaintea mea cu câţiva paşi.
- Şi totuşi, nu ar trebui să fie încă o ieşire din mormântul ăsta? Cine sapă o groapă cu o singură ieşire?
- Ar trebui să mai existe o ieşire, ai dreptate.
- Ieşirea există.
- Cine e acolo?
- Doamna m-a chemat… – din nou, bărbatul acela care stătea pe scaunul cu rotile, deşi nu avea deloc nevoie de el.
- Eşti nebun? Nici măcar nu am apropiat fluierul de gură!
- Nu fluierul mă cheamă. Dumneavoastră mă chemaţi.
- Dar…nu am făcut nimic.
- Aici contează ceea ce nu faceţi.
- Dar sunt foarte multe lucruri pe care nu le fac…
- Nu. Sunt chiar foarte puţine.

Menno s-a întors către mine, m-a privit într-un fel ascuns, apoi s-a întors către el. A făcut un pas larg şi întins către bărbat. Acesta lăsă jos pisica.

- Şi ce lucruri nu facem noi aici?
- Nu tăceţi.
- Nici tu nu taci.
- Morţii tac.
- Auzi, Abeni?…Morţii tac…
- Morţii tac, morţii stau pe loc. – am spus, încercând să înţeleg ce vrea să spună bărbatul. Apoi, am realizat că nu fusesem moartă niciodată. – Domnule…spune-mi…eu sunt moartă?
- Ah…de asta m-aţi chemat? Bineînţeles că sunteţi moartă.
- Pfffffffff…..!!! pufni Menno.

Bărbatul urmă pisica spre exteriorul încăperii. Nu s-au auzit paşi. Menno alergă după el.

- Stai! – i-am strigat.
- Ce?
- Paşii tăi se aud.

În întunericul gros, se făcu lumină. Femei de diferite vârste au intrat în încăperea mare, albă, luminată din laterale prin ferestrele cu obloane. Erau îmbrăcate în alb, şi miroseau a săpun de rufe ieftin, de mănăstire.

- Hai, ce stai! Pune mâna! Hai, pune-le pe tine! – îmi aruncă o fustă albă mult prea mare pentru mine, şi un tricou care în mod sigur a mai fost purtat înainte.
- Ce se întâmplă? E o nebunie aici!
- Fetiţă, n-ai mai văzut o spălătorie? Azi eşti aici, mâine la bucătărie.

Între două rugăciuni, speli un vas sau pui o tură de rufe.

Nu îmi puteam da crezare ochilor. Erau femei a căror paşi se auzeau, femei a căror paşi nu se auzeau. Femei care vorbeau tare şi femei care se auzeau undeva, în depărtare, deşi erau chiar lângă mine.

Ameţită de schimbarea aceasta de situaţie, am spus femeii care mi-a dat hainele:

- Aş vrea să vorbesc cu bărbatul cu scaunul cu rotile…Unde îl găsesc.
- Pe hol, râse femeia. Da' cum te poate ajuta un tablou?
- Ce tablou? – am întrebat uimită din ce în ce mai mult. Într-

adevăr, pe hol era un tablou mare, cu bărbatul în scaunul cu rotile. Dar era tablou doar…

- Scuzaţi-mă, m-am adresat femeii care ştergea praful în hol. Cred că m-am pierdut de prietenul meu…

Femeia nu a reacţionat deloc. Am tras-o de mânecă. Nimic. M-am întors spre celelalte femei, dintre care două mă priveau uimite, neoprindu-se, însă, din spălat rufele.

- Nu mă aude, am spus uimită.
- Hahaha! Normal că nu te aude!
- ….
- E moartă, fetiţo, cum să te audă?
- Cum să fie moartă, dacă o văd cum se mişcă?
- Nu eşti prea inteligentă, nu? – spuse una din ele în treacăt.

Pardon! şi mă ocoli în uşă, grăbindu-se cu un coş cu rufe.

Am lăsat rufele jos şi am plecat prin mănăstire. Erau acolo toate – birourile vechi, camera portocalie, tot. Unii oameni se auzeau, alţii nu. Era atât de derutant.

- Numai să îl prind pe Menno…Numai să-mi pun mâinile pe el…Aventura asta sigur o să mă coste locul de muncă. Îl omor!
- Îţi cauţi prietenul? – m-a întrebat spălătoreasa.
- Da…ştiţi cumva unde pot să îl găsesc?
- Pai…tu aici îl cauţi? Ar fi bine pentru el să nu îndrăznească să fie aici. Ce să caute afară din Chiliile Fraţilor?!
- Chiliile Fraţilor? Unde sunt alea?
- O…acolo nu poţi ajunge.
- De ce?
- Zidul, fetiţo, zidul…îţi aminteşti?
- Uhm…nu, cum aş putea să îmi amintesc aşa ceva?
- Tu chiar ai uitat tot ce ţi s-a spus la naştere?
- Ce mi s-a spus la naştere?!
- Uite, dacă tu vrei să pierzi timpul, nu ai decât. Dar eu am de lucru. – şi apucând coşul cu rufe ude, ieşi în curte, să le întindă la soare.

Am şezut pe un scaun de lemn, mâncat de carii, ud şi lunecos din cauza săpunului de rufe. Gândurile au început să mi se zbată în cap.

- Nu pot să cred că mi se întâmplă asta. Da, aud morţii şi nu aud vii. Cică sunt moartă. Fainã treabă. Parcă ar fi totul pe dos aici. Huh…şi dacă…dacă este totul pe dos aici cu-adevărat? Sau ceea ce am trăit înainte să fi fost dosul? Dacă asta e viaţa şi aia era moartea? Aiurea, ce tâmpenii vorbesc! Cum să fie asta viaţa? Ce proastă sunt! Eu nu m-aş fi călugărit niciodată! Ce să caut eu la o mănăstire? Eu, sigur nu. Poate Ena. Aha, tocmai, eu nu. Deci dacă acolo nu, aici da? Nu, nu, nu….o iau pe ulei…Unde e Menno ăsta aiurit? Cum a putut să plece aşa, că nici nu l-am văzut…
- La chiliiiiiiiii! – spălătoreasa striga tare pe coridor. Azi nu ai lucrat nimic, fetiţă. Sunt cu ochii pe tine!
- Ce „azi”? Că numa’ de cinci minute aţi început activitatea!
- Aia o crezi tu. Vezi? Dacă stai degeaba îţi trece timpul mai uşor.
- A, da, aici e invers; nu dacă lucrez trece mai uşor, ci dacă stau. Voi şi mănăstirea voastră! Vreau să plec.

Femeile izbucniseră toate într-un râs plin de îngăduinţă. „- Vrea să plece! Simpatic!”

- Na, poftim. Am ajuns să râdă de mine nişte…vii sau moarte, nici nu mai ştiu. – Eram în chilia care era a mea – pare-se – şi vorbeam singură cu zidurile. Aveam chiar ultima chilie, lipită de un perete care înghesuia şi punea capac holului gras între uşile camerelor.
- Abeni?
- Menno?
- Da, unde eşti?
- Eu sunt aici, unde să fiu?! Tu ce cauţi acolo?
- Păi…ai dispărut aşa brusc. Nu te văd!
- Of, normal că nu mă vezi, sunt după zid, deşteptule. Şi tu ai dispărut, nu eu! Să-ţi fie ruşine!
- Eeeeeeu???
- Da. Ai zis că nu o să faci asta, şi iacă-tă-ne! Prostule!
- Ştii ceva?!
- Ce? Ce să ştiu? Ha??
- …
- Aha, bănuiam eu.

- Ce vrei?
- Recunoaşte!
- Ce să recunosc? Nu eşti în toate?
- Adică?
- Pai tu eşti de vină, fată!
- Ce?!
- Da, da! Aici contează ce nu faci! Îţi aminteşti? Eu am tot făcut, eu te-am adus aici, tu tot nu ai vrut, te-ai împotrivit la tot! Acuma taci şi înghite!
- Idiotule!!! Te urăsc!
- …Totuşi, eşti într-o mănăstire. Ai grijă cum vorbeşti.
- Bine că tu nu ai putut să ai grijă ce faci. Oh, îmi vine să te omor!
- Păi sunt mort!
- Da, pentru ăia de nu te văd. Da' pentru mine, eşti viu.
- Şi aşa sunt şi pentru ăia care mă pun să car lemne…mi-am rupt spatele azi…Tu ce faci acolo?
- Spăl rufe şi vase! – am răstit bosumflată, descălţându-mă şi aruncând un papuc în zid.
- Hahahahahahahaha!
- Menno, taci din gură, că de strâng de gât cu mâinile mele când ies de aici.
- Bine, măi, bine…Hai să văd cum ieşim de aici…
- Nici măcar nu ştim unde înseamnă „aici".
- Păi va trebui să aflăm. Ia, mai ţii minte versurile?
- Ce versuri?
- Ale poemului…ziceai tu de poemul ăla, că strofele găsite sunt ultima şi prima, parcă.
- Tot poemul, adică?
- Da.
- Of, cum să ţin minte aşa ceva?
- Ai tu o idee mai bună?
- Tu îl ştii?
- Nu.
- Păi şi io de ce ar trebui să îl ştiu, mă rog frumos?!
- Vă certaţi cam mult pentru cineva în situaţia voastră…

- ….
- Da, da, ce te uiţi aşa mirată la mine?
- La cine te uiţi, Abeni?
- La nimeni…
- Şi tu…nu mai căsca ochii ăştia…De mii de ani nu mi-a mai tulburat nimeni somnul, şi aţi apărut voi acuma…I-am spus eu că ar fi mai bine să mai caute, da' ea…nimic. Asta e, dispar drăgaicele, abia a prins-o pe ultima…Mă rog, ultima pentru care ar fi venit cineva. Eh…oricum nu mai sunt multe, de nici un soi.
- …
- Na, gata? Ne potolim? Aţi tăcut?
- Menno? Cu tine vorbeşte?
- Vorbesc cu amândoi…
- Cine eşti?
- A…în sfârşit…credeam că nu o să mă mai întrebe nimeni…eu sunt Idwal.
- Şi unde eşti?
- Chiar în faţa ta.
- Cine e acolo, Menno?
- Şi în faţa ta.
- …
- Dragă…Idwal, i-am răspuns ironică, eu nu văd decât un zid mare şi tâmp.
- Tâmpă eşti tu.
- Ai jignit zidul, Abeni, mă înştiinţă Menno sarcastic şi flegmatic ca de obicei.
- Aha…am jignit zidul…
- Gata? Dormim? – întrebă zidul bucuros că a schimbat o vorbă după mii de ani.
- Ei…stai puţin acuma, l-am oprit din avântul lui debordant, …zi-mi şi mie…ce vrei să spui prin „cineva în situaţia voastră"? Adică…ce situaţie avem?
- Ah…le-am spus de o mie de ori să recitească ce au de făcut. Sunt aşa nişte proaste uneori…
- Cine?!
- Drăgaicele, „cine"?! Auzi la ea…

Menno şi-a pierdut cumpătul.

- Ce-ar fi să ignorăm noi acest zid?
- Nu, staţi…
- Păi…zici sau nu?

Zidul îşi drese vocea, ca şi cum ar fi avut să ne spună ceva important. Înghiţi apoi un nod imaginar, şi spuse:

- Nu.
- Cum „nu”?
- Nu.
- Nu spui?
- Nu.
- Păi…ce-ar fi să te dărâmăm atunci?
- Încearcă.

Menno purta un dialog absolut aberant cu zidul, iar eu stăteam şi mă minunam de ceea ce ni se întâmpla. Zidul era masiv, părea foarte gros, şi era din piatră naturală. Chiar nu vedeam nici o şansă de a-l penetra măcar…cu-atât mai mult de a-l dărâma…Menno a început să se arunce în el, şi gemeau când el, când zidul. Şi nu vroia nicicare să renunţe.

- Bravo, Menno. M-ai adus aici să ne certăm cu un zid. Pffff….
- Ştii bine că nu am ştiut ce se va întâmpla…
- Da, ştiu. Tu şi intuiţiile tale…curiozităţile şi neastâmpărul tău…Să te văd cum îmi găseşti altceva de lucru…
- A! Da! Asta nu îmi aminteam! – izbucni Idwal.
- Ce nu îţi aminteai?
- Ce trebuia eu să lucrez. Acum ştiu.
- Şi ce lucrezi tu, un perete?
- Stau. Asta e munca mea. Să stau în picioare.
- Pe bune? – l-am întrebat cu ironie.
- O, da – mi-a răspuns el serios. Trebuie să stau. Alţi pereţi se mişcă. Eu trebuie să stau.
- Păi stai atunci…
- Dar ştii de ce stau?
- Nu…De unde să ştiu…? – deja mă durea capul, iar Idwal nu termina cu discuţiile sale inteligente.
- A, da, aşa e, nu v-au spus proastele alea…

- Iară cu „proastele”? – întrebă Menno plictisit.
- E…trebuie să stau ca să nu treceţi.
- Oh…Idwal… – am spus descumpănită, neînţelegând plăcerea lui de a ne tortura cu fraze fără sens şi mai ales, nesfârşite.
- Şi de ce să nu trecem? – întrebă Menno plictisit.
- Pentru ca să nu vă vedeţi. E periculos să vă vedeţi. Dacă vă vedeţi, daţi din nou timpul înapoi.
- Aiurea! Şi ce dacă? Ia zi, ce se întâmplă dacă dăm timpul înapoi din nou?, insistă Menno.
- Nu ştiu…
- Drăguţ. Foarte drăguţ. Nu ştiu ce faceţi voi doi, dar eu mă pun să dorm. Noapte bună! le-am zis şi m-am întors spre celălalt perete. Care era mult mai tăcut decât Idwal.

***

- Abeni?
- …
- Abeni, dormi?
- Ce…? Ce-i? – am răspuns ridicându-mă într-un cot şi uitându-mă în jur.
- Abeni, nu mă ajuţi?
- Of, tot uit că îmi vorbeşte un perete…Ce vrei?
- Uite…aici, sus…
- Ce sunt astea? Ah…nu mai puteai şi tu să rezişti până dimineaţa?

I-am scos cuiele care îl stânjeneau atât de puternic. Erau acolo de mii de ani, iar el tocmai acum nu putea dormi de ele.

- E bine aşa?, l-am întrebat adunând cuiele în pumn şi aruncându-le în coşul din spatele mesei mici şi zgâriate.
- O, daaaa…..nici nu ştii ce bine e…Mulţumesc, Abeni!
- Mda…

Era dimineaţă din nou. Menno a început să bată în perete.

- Abeni!
- Da, ce-i?
- Trebuie să plecăm de aici!

- Serios?
- Na, hai, termină. Mai ai fluierul ăla?
- Ăăă….Da, ar trebui să îl mai am pe undeva, prin hainele vechi…
- Na, fluieră.
- Stai. A, uite-l.

Am fluierat puternic. Idwal s-a trezit speriat, împingând în lateral tot ce îl atingea.

- Ce faci, mă, aşa mă trezeşti? Ce nebuni…

Din zid, din însăşi burta lui Idwal, a ieşit bărbatul cu scaunul cu rotile.

- Da?
- Uhm…Bună, cred că nu ne-am prezentat…Eu sunt Abeni…, dar m-a întrerupt la jumătatea frazei.
- Da, ştiu cine sunteţi.
- Ok…ştiţi şi de ce suntem aici?
- Da, sigur că ştiu. Pentru că aţi dat timpul înapoi.
- A, nu, nu, am dat timpul înapoi după ce am ajuns aici…Am venit în căutarea femeii transparente, care o luase pe…
- Ena.
- Da.
- Da, ştiu. Dar trebuia să îl daţi înapoi, ca să poată ea pleca, Liadan.
- Da, am înţeles că a plecat. Ştiţi unde a plecat? Sau cum o putem găsi? Sau măcar să ieşim afară?
- Asta nu m-a interesat. Ştiu numai că a plecat. Nu se poate ieşi afară aşa, după bunul plac. Voi sunteţi aici ca plată. Măi – spuse apoi cu vocea aspră către Idwal, întorcându-se către el – astea chiar nu le-au spus nimic?
- Nimic.
- E foarte simplu, continuă blând către mine. Sunt convins că în timp veţi realiza. – şi a dispărut translucid, în Idwal.

Spălătoreasa m-a căutat în cameră. Am auzit-o venind, şi m-am ascuns sub pat de ea. Fiind grăbită, ca de obicei, a plecat, iar uşile coridorului s-au închis până seara. Menno s-a ascuns, şi el, în spatele uşii deschise, şi pădurarul nu l-a găsit.

- Trebuie să ajungem la mare, i-am spus într-un târziu lui Menno.
- La mare? De ce?
- Pentru că nu îmi amintesc altă strofă din poem. Ştiu că este o strofă care spune:

„Auzeam cântecul pădurii
Când alături de Cuirithir eram,
Îngânată de vocea temutei mări”.

- Şi…câte strofe are poemul?
- Nouă…zece? Zece….da, cred că zece.
- Şi tu îţi aminteşti una din zece, şi ne luăm după ea?
- Poate le spui tu pe celelalte nouă, ce părere ai?
- Bine, bine, nu te ambala…
- Idwal, spune-ne, este vreo mare pe aici?
- Da, este o mare la celălalt capăt al pădurii.
- Şi cum ieşim de aici?
- Nu puteţi ieşi.
- Dar domnul acela care trece prin tine a spus că mai există o ieşire…
- Da, există. Dar nu puteţi ieşi.
- Unde e?
- …Nu ştiu.
- Of, ce fel de zid eşti, să nu ştii tu ieşirile…Auzi?, l-am întrebat închizând pe jumate ochii, dacă e o ieşire chiar prin tine?
- *Prin mine*?
- Da….chiar prin tine…
- Nu, nu cred că….Ah! Ce-ai făcut? Unde eşti?
- Abeni!, strigă şi Menno alarmat.
- Unde e fata aia? Ce nebună! Cum să intre în mine, aşa, dintr-o dată? Scoate-o, scoate-o afară!, striga Idwal, zvârcolindu-se şi scăpând din cuie icoanele atârnate de el.
- Ce se petrece acolo? Unde e Abeni?…
- Scoate-o! Nuuuu…..
- Idwal! Răspunde!
- Nu…..A plecat! A plecat….
- A plecat Abeni?? Idwaaaaallllll!!!, strigă Menno şi se aruncă cu

putere în el.
- Aaauuu! Ce faci? Opreşte-te, tâmpitule…
- Păi dacă ea a plecat, eu de ce nu?
- Ea nu a încercat să mă dărâme, a intrat în mine…Habar nu am unde e, niciodată nu a intrat nimeni în mine…Dar sunt cald…atât de cald!
- Eu nu mai înţeleg nimic…
- Asta pentru că eşti prost.
- O, da, un maldăr de bolovani mă numeşte „prost" şi asta ar trebui să mă facă să mă simt ofensat. Bolovanule!
- Bolovan, dar Abeni e chiar în inima mea. Ce caldă o simt…e dulce şi sărată şi moale. Se prelinge delicios prin mine, ca o pătură albă de cremă de ou. Hi! Mi-a atins urechea, din interior…de parcă mi-ar şopti ceva. Ce proşti sunteţi, voi, oamenii…să nu ştiţi să iubiţi…Ce cald trebuie să fie sentimentul acela…

Menno s-a aşezat pe jos, cu spatele şi capul sprijinite de perete, cu genunchii înainte, flexaţi, şi mâinile sprijinite în rotule…Şi-a trecut mâna prin cap şi încet, mai încet decât o şoaptă:
- Idwal…dă-mi-o înapoi…
- Nu pot…eu nu pot să o iau, nu pot să o dau. Ea a intrat în mine.
- Şi…mai e acolo?, continuă încet Menno.
- Nu ştiu.
- Trebuia să o ascult…Nu trebuia să mă avânt aşa, cum fac de obicei. Ştia că nu facem bine, dar totuşi, nu m-a lăsat singur. Oh, şi i-am promis că o voi ţine de mână neîncetat…

A adormit sprijinit de zid, înghiţind în somn secunde şi înecându-se în ele.
- Menno…spune-mi despre ea, l-a trezit Idwal, care stătea nemişcat, de teamă să nu mă zdrobească între bolovani dacă aş mai fi înăuntrul lui.
- Ce să îţi spun?
- Ea…ar putea să iubească un zid? Să iubească în aşa fel încât să se întoarcă la el, mereu? Dacă ar găsi drumul afară, s-ar mai întoarce la mine? I s-ar face dor de mine, cândva?

- Idwal…noi suntem oameni, noi…nu iubim ziduri. Noi construim şi dărâmăm. Nu ştiu dacă s-ar întoarce nici măcar pentru mine…Mă surprinde faptul că a sărit aşa în tine. Nu am crezut că o va face. În fine…sper să găsească drumul şi să nu se întoarcă.
- Eu aş vrea să se întoarcă. Deşi îmi e cald de când a trecut prin mine…Prin tine a trecut vreodată?
- Prin mine?…Nu.
- Nu simt niciodată asta când îmi iasă sau intră în burtă omul cu rotile. Acum, însă, parcă aş avea mii de vene printre pietre. E pur si simplu…caldă.
- Da, ai mai spus, zise Menno nemulţumit. Cine e omul cu rotile?
- El e cel care a zidit toată mănăstirea. Îi place să stea în burta mea.
- Ne aude?
- Nu.
- Dar Abeni? Ea ne aude?
- Nu ştiu.
- Eu nu plec fără ea de aici. Eu nu mai plec de aici. Rămân până se întoarce.
- Atunci când moartea e singurul loc în care poţi fi ceea ce îţi doreşti, înseamnă că nu îţi mai urăşti moartea; o doreşti. Dar asta e nebunie.
- Nu mă tem de nebunie. Mă bucur de ea în fiecare zi.

***

Au trecut deja două săptămâni. Idwal se răsfaţă în căldura Abeniei, iar eu tânjesc după râsul ei blând. Încă nu am învăţat să adorm fără să o aud cântând. E adevărat, cânta rar, dar atunci când cânta, cântecul ei părea să dureze ani de zile. Fantastic ştia să cânte.
Mă întrebam unde e. De ce nu se întoarce. Cum a putut să plece într-o clipă, într-un perete de piatră, şi abia atunci să realizez că mai mult decât îmi era familiară, îmi era vitală. Tuşeam. Şi nu îmi spunea nimeni să îmi pun fularul la gât. Iar Idwal, cald în interior, mă primea mereu cu zidăria lui rece înecată în mortarul de piatră. Iar eu

nu mă puteam obişnui cu mine singur.
Stivuiam lemne. Mă duceam până aproape de pădure, dar nu puteam să intru în ea. Bărbatul cu scaunul cu rotile era tot timpul acolo. Îmi doream atât de mult ca măcar o dată să sparg musteaţa verde a pădurii şi să o regăsesc. Probabil că nu se va întâmpla niciodată.
- S-a dus, băiete. Lasă pădurea. Nu e pentru tine lumea ei…
- Lumea ei? Hah…Nu ştiam că există lumea ei şi lumea mea. Ştiam de lumea noastră.
- Şi ea o ştia.
- Şi de ce nu se întoarce?, l-am privit absurd, cu lacrimi în ochi. Cine nu o lasă? Ce?
- Natura ei.
- Aiurea, – i-am răspuns, dând închis din cap. Şi nu înţelegeam ce îmi spune. – Ştii, îi plăcea să culeagă licurici. Când era mică, îi spuneam că o să se ardă cu ei, ca să nu îi mai strângă în borcane. Mie îmi era milă de ei. Ea îi strângea ziua, râzând şi seara le dădea drumul în noapte. Nu am putut nicicum să o dezvăţ de asta.
- O să uiţi.
- Ce să uit, nopţile? Zilele? Anii? Poate. Pe ea, însă, nu.
Şi a mai trecut timp. Şi Idwal era din ce în ce mai tăcut. Probabil se răcea. Abia ne mai salutam. În unele zile, nici măcar nu vorbeam. Odată l-am întrebat dacă pot să desenez pe pietrele lui. Desigur, nu l-a deranjat. Am început să desenez pe el. Nu aveam culori, aşa că am început să culeg flori. Roşii, galbene, albastre. Maci, păpădii, albăstrele.
Am început cu o pereche de licurici. Erau rotunzi şi galbeni, şi noaptea străluceau în întuneric. Am încercat apoi să îmi amintesc câteva din cântecele ei. Apoi versurile poemului celtic pe care îl ştia. Sunt multe lucruri care pot fi făcute într-o mănăstire. Nici nu m-aş fi gândit înainte că poţi desena atâtea pe un perete alb, chior, de piatră înecată în mortar.
În locul ei s-au mutat pe rând Eglé, Matto…ar fi putut oricine să vină. Idwal nu vorbea cu nimeni. Numai cu ea.

Eglé mirosea a brad. Parfuma mănăstirea, şi hainele miroseau întotdeauna a brad când era ea la spălătorie. Aşa mirosea pielea ei, a muguri fragezi de brazi. Abeni mirosea a licurici.
Matto gătea bine. Când era ea la bucătărie, mâncarea avea gust de busuioc şi mirodenii rare. Gătea cu plăcere. Mai ales salatele de cruditǎţi erau aromate şi fine. Nici măcar nu ştiu ce obişnuia Abeni să mănânce înainte, îmi părea atât de departe.
Mi-ar fi plăcut să mă împrietenesc cu ele. Dar nu aveam timp. Eu desenam în aşteptarea Abeniei.

***

Păşeam desculţă prin iarba crudă, umedă şi rece. Gleznele îmi păreau fragile, nefolosite de mult timp, şi mult mai subţiri decât ştiam eu că sunt. Printre crengile lăsate ale frasinilor, vedeam un foc, în poiană. În jurul lui, stăteau adunate fete cu părul lung, galben şi roşu. Păşeam atent şi tăcut. Din lateral, pe chipul uneia am recunoscut o mică vânătaie care era lăsată în urma unei lupte. Desigur, lupta cu Menno.
- Psssst! Ena! Enaaaaa!
Ena s-a ridicat încet, neobservat, parcă inventând un nou joc care să pârjolească ramurile vechi şi noi în jurul ei.
- Ena, o să moară. Răceala asta sigur îl va îneca.
- Da, o să moară.
- Aş vrea să îl mai văd odată. Dar nu cu inima. Cu ochii. A trecut atât de mult timp…
- Era să murim din cauza lui.
- Nu, nu…a fost vina mea, Ena…Eu trebuia să ştiu mai mult…mai bine…
- Nu cred că Liadan te va lăsa să pleci. Ea e legată de Cuirithir prin dezlegarea ta de Menno, ştii asta.
- Ajută-mă să plec, Ena.
- Eşti sigură că asta vrei, Abeni?
- Da.
- Eşti cea mai tânără. Dacă nu te întorci înainte de răsărit, Liadan va fi legată înapoi de mănăstire şi tot ceea ce ai făcut va fi degeaba.

- Poate nu trebuia să arunce asupra noastră responsabilitatea faptelor ei. Ea s-a legat singură prin jurământ de mănăstire.
- Poate. Dar eşti drăgaică, şi eşti legată de neamul tău prin sânge.
- Prin sânge, Ena? Sângele trece prin inimă. Iar inima mea e legată de Menno.
- E greu să te aud spunând asta. După atâţia ani, Abeni…? După atâţia ani încă…?
- A fost nedrept. Faţă de el. Faţă de mine. La deschiderea portalului, am să plec.
- …
- Stai liniştită, am să mă întorc.
- Dacă te va vedea, nu te va lăsa să mai pleci de lângă el.
- Poate.
- Abeni, nu te juca. Ne vei îngropa în mormânt şi nu vom mai putea ieşi niciodată. Niciodată, Abeni! Niciodată!, striga Ena în urma mea.

***

- Îi vezi, Idwal? Aşa cum i-am desenat atunci, când a plecat ea.
- Da…Mari, rotunzi, galbeni, morţi. Licuricii tăi pictaţi.
- Să ştii că sunt exact aşa cum erau licuricii strânşi de ea.
- Nu erau licurici, prostuţule. Era numele meu rostit de tine.
- Să nu mai spui asta niciodată, Idwal.

Mi-am pus mâna pe fruntea lui. Avea ochii închişi. Plutea departe.

- Era numele meu.
- Abeni…?

Menno s-a ridicat în şezut. Eu eram la fel de tânără ca atunci când intrasem în Idwal. El era cernut prin zile. Mă aşteptam să mă iubească. Să îmi spună cât de mult m-a aşteptat. I-au sclipit ochii, dar numai pentru o secundă. Apoi i-a lăsat în jos, şi mi-a blestemat veşnicia.

- De ce nu mi-ai spus?
- Pentru că m-ai fi iubit numai pentru că nu aş fi putut fi iubită.

Aşa m-ar fi iubit oricine. Eu nu de o asemenea dragoste aş fi avut nevoie.

- De ce nu te-ai întors?
- Portalul se deschide o dată la cincizeci de ani. Pentru o singură noapte. Tu nu ar fi trebuit să o prinzi pe Liadan, iar eu nici măcar nu aş fi aflat ce sunt. Şi nimic din astea nu s-ar fi întâmplat.
- Ce s-ar fi întâmplat dacă nu o prindeam? Ar fi fost altfel?
- Aş fi trăit şi aş fi murit ca oricine altcineva. Nu aş fi ştiut ce sunt.
- Trebuia să mă gândesc…tu şi Ena…desigur, niciodată nu aţi fost despărţite. Ce vrei *acum* de la mine?
- Nu ştiu. Un zâmbet, poate.

- Un zâmbet…? Ai plecat ca un coşmar la trezirea din vis. De dorul tău am numărat pietrele din zid, şi ani de zile le-am sărutat. Uite…am desenat kilometri întregi de licurici. M-ai lăsat singur, atunci când am avut mai multă nevoie de tine. Am rămas închis în mormântul ăsta albastru de dorul tău, şi mi s-au înnegrit ochii. Iar tu vrei acum un zâmbet?
- Nu îţi cer să înţelegi. Sunt legată prin ceea ce sunt să trăiesc veşnic şi să fiu supusă naturii mele. Aşa cum tu eşti om şi eşti blestemat să iubeşti, aşa eu sunt drăgaică şi sunt iubită, dar nu ştiu să iubesc. Ceea ce iubesc eu, e blestemat pentru voi. Lumea mea e tare departe de ceea ce e lumea ta. Aici, totul e pe dos.
- M-ai blestemat să stau în aşteptarea ta…
- Te-ai blestemat tu singur când ai început să mă iubeşti.
- Idwal?
- Oh…el nu a ştiut nimic.
- E comic…Un zid a fost mai sincer cu mine decât ai fost tu.
- Eu nu te-am minţit. Tu nu ai întrebat, iar eu nu am zis.

Nu îl voi uita. Îşi ţinea coatele pe genunchii depărtaţi, atârnându-i pe marginea patului ca un sloi de vise. Degetele i se răsfirau şi îşi frământa podurile palmelor cu degetele mari. Capul îi era aplecat spre înainte, iar spatele încovoiat părea că îi trece dincolo de pat, sprijinit mai jos de podea.

- Pleacă, s-a întors către mine cu privirea. Pleacă.
- Am plecat brusc pentru că dacă aş fi pregătit plecarea…ne-am fi rupt amândoi sub povara ei. În plus, tu nu trebuia să ştii nimic. Altfel, Liadan nu putea să rămână împreună cu Cuirithir.
- Liadan…
- Cu preţul meu. Şi al tău.
- Pleacă.

Am tăcut. Şi am plecat. El nu ştia şi nici nu putea să înţeleagă. Eram tributară. Eu nu puteam să nu fac ceea ce îmi dicta natura firii mele. Eram blestemată să nu îmbătrânesc, iar nemurirea mea plătită cu acei câţiva ani trecători pe care aş fi putut să îi petrec împreună cu el era mai usturătoare decât orice rană. Nemurirea e cel mai crud blestem.

L-am îngropat singură în mormântul albastru, întins în sala de la intrare. Dacă moartea nu a reuşit să ne despartă, a făcut-o viaţa.

Portalul s-a închis în urma mea. Nemurirea Liadanei şi a Enei, nemuririle celorlalte, erau aproape terminate. O nemurire nu moare, dar se termină. Eu eram ultima. Trebuia să nasc, pentru ca frăţia să nu se termine. Pentru ca drăgaicele să trăiască pentru totdeauna. Dar nu am născut. Am luat asupra mea nemuririle tuturor drăgaicelor nenăscute. Blestemele nemuririi, toate. Trebuia să închid portalul pentru totdeauna. Trebuia să opresc poemul.

Mă ascund în licurici.

MORMÂNTUL ALBASTRU

Dicţionar de nume şi caractere:

1. **MENNO** – nume de origine germanică; declinare a cuvântului "magin", adică putere.
2. **ENNA –** forma engleză a numelui de origine irlandeză Eithne; în galeza veche, înseamnă "kernel", adică nucleu.
3. **LIADAN –** "doamna gri", irlandeză. În legendele irlandeze vechi, a fost o poetă care a devenit călugăriţă, murind de amărăciunea dorului iubitului ei, Cuirithir. Eu am luat locul ei.
4. **ABENI** – în limbaj Yoruba, "am cerut-o şi iată, am primit-o"
5. **IDWAL –** "stăpânul zidurilor, apărătorul zidurilor", limba velşilor
6. **EGLĖ –** în lituaniană, "lemn de brad"
7. **MAATA –** "stăpâna casei", aramaica veche; o altă formă a numelui Martha
8. **POEMUL CELTIC**

"U*NPLEASING is*
that deed which I have done:
what I loved I have vexed.
Were it not for fear of the King of Heaven,
it had been madness for one
who would not do what Cuirithic wished.
Not profitless to him
was that which he desired,
to reach Heaven and avoid pain.
A trifle vexed Cuirithir
in regard to me;
my gentleness towards him was great.
I am Liadan;
I loved Cuirithir;
this is as true as anything told.
For a short time I was
in the company of Cuirithir;
to be with me was profitable to him.

Forest music used to sing
to me beside Cuirithir,
together with the sound of the fierce sea.
I should have thought that no arrangement
I might make would have
vexed Cuirithir in regard to me.
Conceal it not:
he was my heart's love,
even though I should love all others besides.
A roar of fire
has split my heart;
without him for certain it will not live. "

IGNIS

Atunci s-a zguduit pământul şi s-a cutremurat, temeliile munţilor s-au mişcat şi s-au clătinat, pentru că El Se mâniase. Din nările Lui se ridica fum, şi un foc mistuitor ieşea din gura Lui: cărbuni aprinşi ţâşneau din ea. A plecat cerurile şi S-a coborât: un nor gros era sub picioarele Lui. Călărea pe un heruvim şi zbura, venea plutind pe aripile vântului. Întunericul Şi-l făcuse învelitoare, iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau nişte ape întunecoase şi nori negri. Din strălucirea care se răsfrângea înaintea Lui ieşeau nori care aruncau grindină şi cărbuni de foc.

Pământul – de cine l-o fi purtând pe umeri – a fost scăpat în Marea Uitării, mare în care nu ar fi trebuit să fie scăpată decât răutatea inimii oamenilor. Şi s-au uitat multe… s-a uitat începutul lui, istoria, sfârşitul lui… Însă căutătorii au început să îl sape, aşa cum sapă vărsatul într-un obraz tânăr; şi au găsit ceea ce au lăsat scribii vremilor neştiute, a vremurilor despre care nici nu s-ar fi ştiut altfel că au existat vreodată. S-au găsit scrieri de cărbune pe piei de animale care vorbesc despre omul făcut din pământ; scrieri pierdute în tăcere, care ascund întâmplările din Castelul Invizibil; scrieri despre tăcere.

Acolo, în era neagră a vrăjitoriei, în care scrierile secrete au fost căutate şi găsite, oamenii nu mai credeau în puterea supranaturală şi originea demiurgică a regilor; mai mult decât oricine, Raka, regina de Miază-noapte, vroia să îşi întărească imperiul şi puterea să îi crească până la marginile pământului, făcând o singură limbă şi un singur zeu pentru toată întinderea; şi-a vândut sufletul lui Ambro,

primul vrăjitor al lumii, cu preţul puterii de a o duce în lumea celor nenăscuţi, unde reieşea din scrierile vechi că era păstrat secretul făuririi oamenilor. Acolo era păstrată seva sufletelor, în Pomul Vieţii, din care se putea rupe câte o frunză şi crea oameni adevăraţi, care să crească şi să lupte.
Raka şi-a pregătit şaptesprezece fetiţe abia născute, pure, curate, luate din mijlocul poporului ei. Le-a îmbăiat în lapte de capră şi le-a hrănit cu mandragore timp de nouăsprezece ani, pentru ca fertilitatea lor să crească nemăsurat şi să poată zămisli. Ambro a luat sufletul Rakei şi l-a băut din burta spintecată a unui arici încă viu, în care a turnat sângele caprelor în a cărui lapte a spălat Raka fecioarele. A făcut apoi o fiertură neagră, din mandragore şi sâmburi de in, pe care Raka a băut-o, dăruindu-şi trupul marelui vrăjitor. Astfel, sufletul ei a ajuns înapoi în ea, prin sămânţa lui Ambro. În pântecele ei creştea însăşi sufletul ei care nu avea voie să se mai nască, pentru ca să rămână în lumea celor nenăscuţi. Pomul Vieţii din mijlocul Grădinii Începutului era păzit de o făptură pe care nu o văzuseră niciodată oamenii. Dar Lust, cea nenăscută, avea puterea lui Ambro şi nebunia Rakei. Lust a stat şaptesprezece luni în burta Rakei, nefiind lăsată să se nască. Ambro a legat pântecele Rakei cu fâşii lungi de coajă de arţar; la împlinirea celor şaptesprezece luni, au început să strângă în fiecare zi mai tare burta Rakei, aşa încât Lust avea din ce în ce mai puţin loc să crească. A început să descrească până când, după doi ani, burta Rakei s-a retras complet. Raka a rămas ca o moartă, fără să respire, cu privirea de gheaţă şi fără suflet în Castelul Invizibil, aşteptând reîntoarcerea Lustei şi deposedarea ei de sufletul pe care şi-l trimisese în nenaştere.
Lust s-a născut, astfel, într-o lume necunoscută. O lume care părea de dorit, cu pomi care rodeau de douăsprezece ori pe an, în care nu erau oameni. Era o lume a cărei vegetaţie nu era distrusă – frunzele erau mari şi copacii plini de sevă. Lumea Pierdută era ca un tor, continuă şi fără sfârşit; pământul acela nu era geoid, şi nu avea început şi nici sfârşit – era lumea care a fost gândită a fi fără sfârşit, şi pe care regii o părăsiseră atunci când au mâncat din Copacul Cameleonului. Copacul Cameleonului era lângă Pomul Vieţii; un

cameleon stătea în el şi o dată pe an din gura lui ieşea un ou care mirosea atât de îmbietor încât regii au vânat naşterea următorului ou şi l-au mâncat. Atunci torul s-a topit şi a îngheţat în timpul marilor glaciaţiuni. Aşa s-a format pământul. Deşi în realitate torul nu mai exista, cei nenăscuţi se întorceau în timp, în perioada în care pământul era tor. Dar nu se vedeau unii pe alţii şi nici nu ştiau unii de existenţa celorlalţi. În mijlocul Lumii Pierdute era Grădina Începutului cu Pomul Vieţii şi Copacul Cameleonului.
Lust a căutat trei zile poarta Grădinii, unde trebuia să găsească fiinţa care păzeşte Pomul Vieţii. În zare putea să vadă cum se întoarce torul, şi în interiorul colacului putea să vadă, de departe, un hău adânc, care nu se termina – era lumea fără sfârşit. Soarele trecea prin inelul de pământ şi îl încălzea din interior spre exterior. În Grădina Începutului era un duh care se plimba în perioadele mai reci ale zilei, dimineaţa şi seară şi se oprea să vorbească cu fiinţa care păzea poarta. Fiinţa avea un nume necunoscut şi se apleca în faţa duhului care era ca un nor ce se plimba pe verticală, înconjurând torul de-a lungul braţelor sale, în cercuri. Grădina, despre care se ştia că are o singură intrare, avea o intrare şi o ieşire. Fiinţa păzea, de fapt, ieşirea care a fost cândva intrare. Ieşirea arăta mult mai veche decât intrarea, iar intrarea era nepăzită. Era doar un toc de uşă din piatră masivă, netăiată cu metal, făcută dintr-o singură bucată de piatră. Era înaltă şi se vedea de departe. Pe ea era scris un nume, un singur nume încrustat în piatra cu care duhul care se plimba părea că vorbeşte. Dar uşa nu se închina duhului, ci îi vorbea. Fiinţa nu putea să vorbească duhului, se apleca doar înaintea ei. Lust nu îşi explica de ce ieşirea părea mai veche decât intrarea – întotdeauna înainte există o intrare, apoi o ieşire. Numai în cazul în care pământul din care se puteau face oameni cu viaţă nu era chiar pământul din grădină…?
Prin ieşire păreau să fi trecut doi regi, se vedeau numai două urme. Prin intrare nu păşise nimeni, deşi drumul era drept; îngust, dar drept, ca un tunel verde care se vărsa în uşă. Fiinţa care păzea ieşirea avea două aripi mari, care îi acopereau picioarele din faţa, două aripi mari care îi ascundeau picioarele din spate şi o pereche de aripi cu care zbura în dreptul intrării, păzind-o. Erau atât de mari aripile,

încât nu i se vedeau nici brâul, nici gâtul, numai capul de tigru alb care vedea şi înainte şi înapoi, având câte două perechi de ochi. Nu avea mâini, şi o sabie învăpăiată cu două tăişuri care se rotea în cercuri păzea ieşirea din spatele tigrului cu aripi. Tigrul era frumos, şi blana albă nu părea să îl încălzească prea tare. Din sabie ieşeau raze de lumină care păreau că se scurg peste tot ceea ce mişcă în jurul ei, având inteligența de a nu lovi ceea ce aparținea locului; dar părea vie şi nu s-ar fi sfiit să lovească ceea ce ar fi încercat să intre prin ieşirea care era din crengi uscate de copac prinse în piei de animale peste care au trecut milioane de ani şi au fost năpădite de ierburi şi plante agăţătoare. În lumea fără sfârşit, ieşirea era un început, nu un sfârşit. Era începutul restului torului şi începutul topirii lui. Dacă ar fi urmat firul timpului, Lust ar fi ajuns la topirea torului, şi toate imaginile păreau proiectate pe un cer negru, înstelat, imens, în care torul era doar un mic inel ce se lega de soare prin stele. De acolo se putea vedea toată istoria ca un fir care se derula continuu. Lust era în lumea celor nenăscuţi, în afara timpului. Dacă ar fi reuşit să ajungă la Pomul Vieţii, să poată să dea ea viaţă, ar fi putut să domnească pentru totdeauna. Căci acela care poate să dea viaţă, o poate lua înapoi; dacă o dă, e a lui, o dă şi o ia cum vrea.

- Lust…

Tăcere. Şi torul părea că stă pe loc şi permite unui glas subţire să răzbată prin nemişcarea lui. Lust urmărea cu ochii tot cercul torului, încercând să găsească vocea care îi vorbea.

- Lust… soarele tău se va naşte atunci când vei ajunge în lumea în care te poţi naşte.

Lust a văzut, în palma mâinii ei drepte chipul lui Ambro.

- Acum eşti o stârpitură în lumea lor. Fură-le-o şi fii stăpână. Eşti puternică, ai toată puterea mea, Lust. Ai toată voinţa Rakei; ascultă-mă, doar… intră. Există o singură uşă.

Lust a zâmbit spre Ambro cu o uşoară nuanţă de ironie.

- Nu, prietenul meu, sunt două. Există o ieşire şi există o intrare.

Caută ce s-a scris despre intrarea cea nouă, singura intrare.

- Tu caută-l pe Zadir, cameleonul. El a fost blestemat pentru mirosul cu care a provocat regii să fie rob. Te va ajuta în schimbul libertăţii lui.

Cameleonul stătea ascuns între crengile unui copac, imitând culori, atitudini. Cameleonii au în sânge dorința de a imita; ei nu imită numai culoarea, ci şi bătaia vântului în creangă. Ei imită ploaia şi, dacă ar rămâne fără să aibă ce să imite, s-ar imita pe ei înşişi imitând altceva. Era lângă ieşirea păzită de tigrul alb.

- Zadir? Sunt Lust, fiica lui Ambro şi a Rakei.

- Ştiu cine eşti. Te aşteptam, spuse Zadir neîntorcându-şi capul spre Lust, imitând maro o creangă.

- De unde ştii?

- Ambro mi-a spus că va veni sluga lui aici.

- Eu nu sunt sluga lui!

- Hm… aş putea spune că părerea lui e alta… Ia uite, sunt o frunză acum!

- Nu te mai văd.

- Ha! Sunt bun la ceea ce fac, nu? – strigă bucuros Zadir de pe mâna Lustei. Apoi exclamă: Boooo! – de pe capul ei, părând o şuviţă de păr în vânt. – Ha ha ha! Nu te aşteptai, nu?

- Mă ameţeşti! Potoleşte-te!

- Recunoaşte că sunt bun!

- Recunosc, eşti bun. Acum opreşte-te.

- Deci iată unde suntem, prietenă: eu îţi dau putere, aşa cum Ambro şi Raka nu pot visa. Te fac mult mai puternică decât ei, te fac prinţesa universului; ei te-au trimis aici ca o slugă – nu zicea chiar Ambro că eşti o stârpitură? Crezi că o să fi vreodată mai mult decât atât pentru el? Pentru ea? Eu te duc înăuntru şi poţi fi tu stăpâna lumii.

- Ce vrei în schimb?

- Eu? Aproape nimic, aş putea spune… vreau ceva atât de nesemnificativ, care nu îţi este de folos nici acum nici după ce vei lua din Pomul Vieţii.

- Ce?

- Mâna ta dreaptă… fereastra din ea.

- Să rămân fără Ambro în ţinutul ăsta uitat?

- A… deci chiar eşti sluga lui… Păreai atât de inteligentă şi puternică… Eşti mai naivă decât credeam… mai puţin curajoasă… I-am spus să nu îmi trimită orice stârpitură…

- Nu sunt o stârpitură!

- Demonstrează!
- Lust!
Lust şi-a deschis palma şi a privit spre cel ce o striga. Şi-a ridicat privirile spre Zadir şi a întrebat cu o curiozitate copilărească care aproape te putea face să plângi. A închis pumnul, strângându-l.
- Chiar a spus Ambro că sunt sluga lui?
- Că nu ai voinţă proprie? Că nu te poţi descurca singură? Că investiţia sufletului Rakei e riscant de mare? Că eşti o stârpitură?
- A spus el aşa ceva?
- Lust! Lust, nu! Lust, ascultă! Nuuuu!
- Hai, o îmbrăţişă Zadir cu labele din faţă. Pentru un cameleon, era atât de mare. Hai, lasă-mă să îţi iau mâna. Trebuie să mă eliberezi, am atât de multe de oferit şi tu eşti singura mea şansă. Salvează-mă şi mintea şi viziunea mea vor fi ale tale. Nu e mai bine un prieten aproape decât un părinte departe? Uite, sunt în peştera asta închis de mii de ani – când singura mea ambiţie, devenită şi religia mea, e aceea de a dărui cuiva întreaga lume ce o vezi. Şi e o lume fără sfârşit… Fără sfârşit, gândeşte-te…
Cuvintele lui Zadir deveniseră şoapte. Un miros plăcut învăluia creierul Lustei şi începea să îşi dorească să ştie tot ceea ce ştia el. Îşi dorea o lume a ei, în care să nu mai fie numai o nenăscută – şi lumea asta putea să vină atât de repede!
- Lust! Nu îl asculta! Zadir! Mi-ai spus că nu mi-o vei lua! Nu! – Ambro striga din lumea celor născuţi.
- Dar nu ţi-o iau eu dacă ea vrea să vină… Nu poţi alege în locul ei, Ambro… Hai, vino! Vino, prinţesă. Uite – îi arătă cameleonul torul. Poate fi a ta: lumea întreagă. Fără nimeni altcineva. Nu aceasta e dorinţa începutului, intrinsecă şi incurabilă?
- Lust! Nu! Lust, ascultă!
Lust lăsă mirosul cameleonului să o învăluiască. Încet, fereastra din mâna dreaptă i se închise, iar Ambro se auzea din ce în ce mai departe. Raka, în lumea ei rea îşi închise cu răutate ochii. Ambro pariase cu sufletul ei şi pierduse în faţă poftei şi ambiţiei ei, pierduse în faţa propriei ei dorinţe de mărire pe care cameleonul a ştiut cum să o hrănească. Scos din Grădina Începutului, aşteptând milioane de

ani, Zadir o avea acum pe Lust care în schimbul torului promis de el îi dădu mâna dreaptă – de-acum el făcea ce vroia cu ea.
În afara timpului, Lust se simţea deja stăpână pe tor. Trebuia numai să ajungă în Gradina Începutului, dincolo de Tigru. Desigur, timpul privit din exterior pare numai un şirag de momente – şi trebuie căutat momentul potrivit, atunci când altcineva a folosit poarta, sau când s-a apropiat mult de ea. Aşa a învăţat-o Zadir care, de bună-seamă, ar fi stăpânitorul de drept al torului, aşteptând de milioane de ani.
Zadir i-a luat mâna dreaptă şi i-a spus:
- Haide – azi plecăm într-o călătorie; azi îţi voi arăta istoria şi te voi învăţa cum poţi să ajungi în grădină.
Lust i-a dat mâna; şi dintr-o dată torul s-a încălzit puternic, iar ei, stând pe loc, păreau că se deplasează cu viteza luminii. De fapt, pământul se transforma în faţa lor, îmbătrânind într-un timp pe care ei nu îl simţeau.
A început să se scurgă torul într-o formă circulară, până când a ajuns să fie un balon de pământ; s-a auzit plânset de pe el, şi doi regi au fost văzuţi ieşind din Grădina care era a lor înainte, urmaţi de un cameleon. Zadir fusese unul dintre regi?… Urmele lui nu se vedeau, erau urme de cameleon şi imitau bine urmele de om. A călcat numai în paşii reginei izgonite de Ignis, duhul care părea că se plimbă şi vorbeşte cu uşa. Dar uşa de intrare încă nu exista – iar uşa de ieşire abia acum a fost făcută. Şi tigrul alb, cu aripile lui imense care îl acoperă de Ignis a fost aşezat la uşă, pentru ca regii să nu se poată întoarce. Păreau trişti şi deznădăjduit de nefericiţi. Pe drum, coroanele le picaseră. Tigrul a vrut să li le ducă, dar odată căzute ele s-au transformat din aur şi pietre scumpe în lut şi pietre de râu. Apoi unul din regi a fost omorât de celălalt. Ploile înainte nu erau aşa pe tor; erau dulci ca mierea şi regii se bucurau de ea, ascultând-o de sub frunzele mari ce îi protejau de ploi. Acum regii erau înfrânţi, departe de intrare, privind spre resturile unei grădini păzite de un tigru. Nimic nu a mai fost la fel.
- Şi ştii de ce e aşa? – întrebă Zadir cu viclenie.
- De ce?
- E vina unuia singur.

- A ta. Tu ai fost acolo şi i-ai ademenit cu mirosul oului tău.
- O…. nu, draga mea. Vezi, regii au libertate; eu le-am spus doar că e mai plăcut ceea ce e înăuntru decât ceea ce e afară. Le-am spus că acele ouă Ignis le vrea numai pentru el; şi vezi? Au luat unul iar el i-a izgonit afară. „Afară!!!" le-a spus el. Duhul ăsta e tare amăgitor, pare să vrea să dăruiască; promite. Dar… hai să fim serioşi – pentru un ou? Nu putea el să aibă mai mulţi cameleoni? Pentru că i s-a luat ceva atât de nesemnificativ, a distrus împărăţia regilor… Vezi? Domnia lui nu e bună. Noi trebuie să aducem eliberare şi putere. E egoist – noi ne vrem partea din Grădină, ne vrem turmele de porci şi mormintele şi tot ce nu e al nostru…
După un minut de tăcere, în care cuvintele lui hrăneau dorinţa Rakei din inima lui Lust, continuă cu un glas dulce, de catifea, de pe mâna ei:
- Eu sunt cel ce vede o comoară în ochii tăi – Ignis nici nu te cunoaşte, nu te vrea, de aceea a izgonit regii; îi e frică de voi. Am văzut milioane de ochi înainte ochilor tăi, dar de când te-am văzut pe tine, nu îmi pot aminti alţi ochi. Pentru zâmbetul tău, aş alerga desculţ în zăpadă kilometri întregi, zâmbind la gândul că te-aş vedea. Lasă-mă în inima ta şi îţi dau toată lumea.
Lust zâmbi vădit flatată. Zadir îi urcă pe umeri şi îi mângâie obrazul stâng cu labele din faţă. Era ciudat cum îşi putea schimba nu numai culoarea sau atitudinea, ci chiar dimensiunea şi textura pielii. Acum era roz-cremuliu şi moale şi uşor umed, dar cald şi iubitor.
- Arată-mi ce ai promis.
- Fericirea vine prin disperare.
- Nu îmi e frică. Arată-mi lumina ce mi-ai promis-o şi dă-mi împărăţia.
Zadir o luă din nou de mână, de data asta fiind la fel de mare ca ea. Ca un nomad ce înainta pe mare, el îşi făcea loc prin timp, ore şi secole. Au ajuns în spatele unui munte care se deschidea spre valea regilor.
- În timpul în care regii s-au unit cu zeii şi au născut uriaşi s-a întâmplat că unul dintre uriaşi a început să construiască din materiale care rezistă ploii, focului şi vântului. Au început să ardă în foc piatra şi lutul şi iată – pot construi orice. Învaţă-i să construiască

cât mai mare, o cetate care să poarte un nume de glorie, de sărbătoare. O cetate în care să se cânte şi să se danseze; o cetate a plăcerii, unde femeile şi băutura să nu le lipsească. O cetate înaltă, plină de băuţi; astfel, după ce va fi terminată cetatea în care vor fi adunaţi toţi, cetatea va fi a ta, pentru că ea va părea un lucru bun în ochii lor; cucereşte-le inimile şi porneşte un război împotriva Tigrului, împotriva ieşirii din Grădină.
- Şi dacă vor muri?
Cu un zâmbet şiret, Zadir o îmbrăţişă.
- Vor muri cu siguranţă, frumoaso. Acum sau peste optzeci de ani. Asta nu va afecta cu nimic istoria. Decât dacă vei reuşi şi vei intra în grădină. Ah… ce bine miroşi… ia, uite! – şi Zadir suflă asupra ei un parfum atât de îmbietor încât Lust adormi purtată de vise, îmbăiată în parfumul oului său.
Zadir o târî pe Lust până în faţa casei lui Fledor în timpul nopţii. Fledor era înăuntru, în curtea a treia, cea mai de sus, care se deschidea de pe deal spre valea regilor. Stătea liniştit în hamac, îmbuibat cu fructe şi cărnuri. Ca un conducător, avea casa pe deal şi din curţile interioare aşezate terasat la diferite înălţimi, vedea departe în vale. Ostaşii de la poartă văzură numai o fată tânără adormită, cu haina trasă de pe umărul drept, tânăr. Zadir era camuflat, ca de obicei.
- O fi vie? – întrebă unul dintre ei.
Celălalt simţea mirosul lui Zadir.
- Ce frumuseţe de fată… ia uite, respiră… Ce zici?
- Cum adică „ce zic"? O fi beată, ce-o fi cu ea? Nu ştiu.
- Şi ce dacă-i beată? Ia uite cum stă haina pe ea… Mai mare dragu'… hai s-o luăm. Cu-atât mai mult cu cât e beată. Ce femeie e beată pe stradă? Nici n-o să-şi amintească nimic dimineaţa!
Primul ostaş o privi cu interes. Nu era zgâriată, nu era murdară şi nu mirosea a băutură. Părul negru îi stătea în şuviţe bogate şi aproape lemnoase, atât păreau de grele, pe obrajii albi şi moi care te îmbiau. Iar hăinuţa subţire de piele de animal cu care Zadir o îmbrăcase abia îi acoperea unul dintre genunchi, tăiată pe celălalt picior până sus, adânc pe pulpă.

- Termină, îşi veni primul în fire. Generalul ne-ar omorî pe amândoi.
- Hai, mă! E beată! Cine o să ştie?
- Eşti nebun? Nu miroase a băutură! Dacă se trezeşte?
- Ce pămpălău eşti! – urlă primul.
- Ce se întâmplă acolo? – strigă ostaşul din prima curte, atras de gălăgie.
- Ce să se întâmple? Uite, stau cu un pămpălău căruia îi e frică de o femeie beată şi leşinată!
- Cine-i femeiuşca aia?
- Vezi? Şi el o vrea. Numai tu nu! Eeeh…, dădu a desconsiderare din mână ostaşul de jos; fusese îmbiat de mirosul lui Zadir care acum stătea lângă zid, imitând piatra şi râzând într-o tăcere camuflată în liniştea nopţii.
- Nu aveţi decât să o duceţi la Fledor. Dacă el v-o lasă, e treaba lui. Dar femeia e în faţa uşii lui! Sunteţi nebuni să vă purtaţi aşa. Ostaşul din prima curte strigă:
- Hai, aduceţi-o înăuntru.
Primul ostaş se opinti şi o ridică; porni cu ea de umeri să o ducă înăuntru, când celălalt îl prinse de umăr.
- Lasă, o duc eu.
- Tu stai aici şi păzeşte uşa.
- Lasă, tu eşti mai responsabil. O duc eu, comentă în zeflemea al doilea.
- Vezi ce faci!, răspunse primul, lăsând-o greu, cu reţinere în mâinile lui.
Acesta o apucă de umeri iar ea, adormită şi leşinată sub mirosul lui Zadir, se lăsă dusă fără să ştie ce i se întâmplă. Ostaşul şi colegul său din prima curte o lăsară pe jos, până Fledor se va trezi.
- Da' şi ce-i fac dacă nu o vrea Fledor… N-a văzut ea aşa bărbat!
- Taci, mă, beţivule, tu?
- Eşti prost, mă! – râdeau şi se îmbiau ostaşii.
Apoi o lăsară în colţ, uitând de ea şi povestind de lefurile mici şi de nevoia de a câştiga mai mult pentru un trai decent.
În tot acest timp, Zadir se plimba în jurul Lustei, poftind trupul ei tânăr şi fraged, neatins. Se transformă nevăzut într-un bărbat frumos, puternic. Invizibil, ca o dorinţă nerostită sau ca o crimă

comisă virtual într-o lume care nu îţi aparţine. O şterse de praf şi îi desfăcu încet haina, pentru ca să nu lase urme. Mai întâi pe piept, deasupra unei inimi care nu vroia decât să creadă că poate fi ceva mai mult, ceva mai important decât a fost gândită să fie. – Nu fuga după libertate şi necunoaşterea propriei fiinţe ne animă pe toţi? – Începu să îi muşte sânii, umerii, şoldurile. I-a lins picioarele şi s-a împreunat cu ea acolo, pe jos, într-o curte mizerabilă, la umbra unei clădiri reci de cărămidă arsă pe care Lust vroia să îşi construiască libertatea. Şi vântul înfiora olanele grele care plângeau de mila fetei. I-a muşcat buzele şi a hăhăit asupra ei ca un porc îndrăcit care se răcoreşte grohăind pe o scroafă în călduri. Apoi a stat în ea minute întregi, extaziat de cel mai tăcut şi murdar viol care s-a putut întâmpla vreodată – şi el era autorul. Îi lăsă haina deschisă, ia pe ea la fel de inconştientă ca înainte. A râs apoi, suflând asupra ostaşilor izul lui plăcut care devenea păcătos de înţepător şi aluneca greu, precum pietrele de moară în mintea lor, în conştiinţa lor, în timp ce vorbeau. „Ce-ar fi viaţa asta fără distracţie, băieţi…?"
- Auzi… leafa ca leafa, se dă ziua… da' ce facem cu junca asta?
- Hai s-o verificăm.
- S-a dezbrăcat? Bă, fi atent că şi-a deschis haina! Ce curvă!
- Îţi dai seama? E atât de beată că şi-a deschis singură haina!
- Da, din reflex! Ha, ha, ha!
- Bă, nu-i lăsa urme, totuşi, uite că nu are altele.
- Taci şi aşteaptă-ţi rându'…
Zadir admira extaziat pofta bărbaţilor asupra unui trup tânăr, neatins.
- Ce porci mizerabili! Nici măcar mie nu mi-ar fi venit ideea de a face aşa ceva unei femei. Sunt mai porci decât mine! Ce tălâmbi!… Lust… eşti delicioasă!
De departe, privind în globul de cristal, Ambro stătea înfrânt în colţul salonului din Castelul Invizibil în care a congelat-o pe frumoasa lui Raka într-un sicriu de cristal.
- Mi-ai promis că nu mi-o vei lua! Ai spus că va fi a mea! Mi-ai luat lumina ochilor, Zadir! Mi-ai luat-o…
Fledor, trezit de zgomotul santinelelor, de râsetele lor, a coborât în curte. Acolo, adormită în răcoarea curţii stătea o femeie tânără,

îmbrăcată în piele de animal. Santinela era lângă ea, în poziţia de veghe. Nici un zgomot.
- Ce s-a întâmplat aici?
- Să trăiţi, colegii de afară au găsit femeia asta în faţa casei. Fledor s-a apropiat de ea. Sub pleoape păreau că i se zbat doi ochi vii, de foc.
- Du-o în casă, în camera femeilor. Vezi dacă i se găseşte ceva de lucru. Nu pare beată, e obosită doar, dacă nu s-a trezit de gălăgia voastră.
- Să trăiţi!
- A, şi… băiete… să nu îţi treacă prin cap să o atingi.
- Trăiţi!
- Lust! Lust, trezeşte-te!
- Huh… ce… unde sunt? Ce mă doare capul!… Ce s-a întâmplat?
- Am reuşit să te bag în casa lui Fledor.
- Am adormit…
- Da, te-am adormit eu; aici este o tradiţie, omul găsit în faţa porţii conducătorului este luat la el în casă, ca să vadă dacă poate să facă ceva ce îl interesează. Tu ai puterea lui Ambro. Aşa ceva… nici nu s-a mai pomenit pe aici… Te va ţine în casă.
- Şi ce să fac? Ah, mă doare tot trupul… Am avut un somn atât de adânc, fără vise… Parcă aş fi fost vrăjită…
- Vrăjitoarea vrăjită? – Zadir zâmbi străin, amintindu-şi gustul fraged şi forma trupului ei. – Eşti obosită doar. Uite, pune pe tine hainele pe care ţi le-au lăsat femeile. Şi ieşi în curte.
- Asta e singura cale? De ce nu putem să folosim puterea pe care o avem împreună şi să luptăm cu tigrul?
- O, nu, nu, ne trebuie oameni care să lupte pentru noi. Ne trebuie voinţă şi alegere. Ai încredere în mine. Spală-te şi ieşi în curte. Lust s-a spălat şi a ieşit în curte, îmbrăcată în haine de slugă. Îi părea rău după haina de piele, aşa purtau regii înainte – dar aici ea era numai o slugă.
- Hei, tu! Da, tu! Comandantul te cheamă la el.
Lust se apropie de femeia care o chemă
.- Aranjează-ţi părul înainte, uite piaptănă-te… Aşa. Cum te cheamă?
- Lust.

- Şi ce faci aici? – o descosea femeia.
„Am venit să vorbesc comandantului”, i-a şoptit Zadir de pe mâna ei dreaptă. Hai, spune!
- Am venit să vorbesc comandantului.
- O… eşti curajoasă. E temut comandantul… De unde eşti?
„Din valea altor regi.”
- Din valea altor regi.
- Altă vale? Nu s-a auzit pe-aici de-aşa ceva, copilă. Unde e? „E departe.”
- Departe.
„Atât de departe încât a trebuit să îmi folosesc toate puterile pentru a ajunge aici.”
- Atât de departe încât a trebuit să îmi folosesc toate puterile pentru a ajunge aici. Desigur, mi-au trebuit ani de zile, dar ceea ce îi voi da eu comandantului va merita.
Femeia s-a uitat cu o uşoară neîncredere la ea.
- Bine, rămâi aici.
Apoi, spre o slujnică mai tânără, şoptit în aşa fel încât Lust să nu audă:
- Asta ori e nebună, ori e grozavă.
- Cine?
- Veşnic să ne trăieşti, stăpâne. Străina. De străină vorbeam. A zis că are să vă dea ceva ce merită anii de zile petrecuţi să ajungă aici din cealaltă vale a regilor. Cică şi-a folosit toate puterile să ajungă la dumneavoastră.
- Unde e femeia?
- Aici, chiar la uşă.
- Să intre.
Lust a păşit ferm în sală care era neobişnuit de mare pentru acea lume. Neobişnuit de luminoasă şi rezistentă. Lust se simţea bine acolo.
- Eşti vrăjitoare, deci?, întrebă Fledor privindu-şi valea şi slugile pe geam.
Lust ridică mâna dreaptă şi roti degetul arătător în trei cercuri concentrice. Afară, un vânt năprasnic cuprinse valea, smulgând casele din crengi mai înainte ca Fledor să îşi poată înghiţi vinul din

gură.
- Stai, opreşte-te! Ai venit să îmi prăpădeşti valea? Eu azi-noapte ţi-am cruţat viaţa!
Lust lăsă mâna jos şi se făcu linişte, iar casele se adunară singure de pe jos.
- Cine eşti şi ce vrei? De unde vii?
Femeia zâmbi. Trupul o durea, dar nu îşi putea aminti nimic şi trebuia să îl creadă pe Zadir.
- Tu ce vrei să fiu?
Fledor o privi drept, lăsând jos paharul din mână pe masa robustă de lemn.
- Nu te teme; nu am venit să îţi iau nimic. Îţi dau. Aici, unde e împărăţia ta, peste milioane de ani – atât de departe încât nu îţi poţi închipui, e împărăţia mea. Eu vreau o împărăţie mai mare. Şi tu o vrei, te-am văzut privindu-ţi valea. Împărăţia ta mare înseamnă împărăţia mea.
- Eşti tânără pentru cuvintele astea mari.
- Eşti bătrân pentru ca să nu îţi vezi visul împlinit, împărate.
- Sunt comandant.
- Şi vei rămâne. Dacă nu îmi dai crezare.
Fledor ridică paharul cu vin. Sorbi o gură din el, apoi se apropie iar de geam. Privi în zare.
- Rămâi aici, femeie, şi fă cum ai promis. Uite inelul meu, ia-l. Şi fă ce vrei cu oamenii mei. Atâta doar, să nu îi omori. În rest, zideşte, împărăţeşte. Dar în schimb, o să vreau ceva.
- Vei avea împărăţia.
- Ha ha ha… sunt bătrân, am adunat multe bogăţii. Nu îmi trebuie împărăţia. Am avut tot ce şi-a dorit inima.
Se plimbă de-a lungul sălii înalte.
- Uite ce am construit… pot construi orice. Sunt ca Dumnezeu! Mi-am făcut un nume şi numele meu a ajuns departe… Eu sunt Dumnezeu!
Sorbi o gură din pocalul de aur, apoi ştergându-şi mustaţa arătă spre ea cu degetul pe care i se scurgea vinul şters de la gură.
- Tu eşti inteligentă. Eşti vrăjitoare. Spune-mi: ce vreau?

Lust îl privi drept. Stomacul i se strânse şi aproape îşi înghiţi limba. „Nu fi proastă! Odată ajunsă împărăteasă, scapi de el, şi ai un moştenitor care nu poate fi înlăturat. Dă-i-l!"
- Eu ştiu ce vrei tu, împărate. Ce îşi poate dori un împărat bătrân, fără moştenitor? Numai să mai poţi concepe acum, atât de târziu…
Împăratul râse zgomotos.
- Cuvinte tăioase zac pe limba ta. Eşti neînfricată.
- Şi de cine m-aş putea eu teme, oare?
Împăratul i-a dat terenuri multe. Ea a stat între oamenii de rând până şi-a construit un castel atât de mare şi de frumos cum nu se văzuse înainte. A fermecat femeile: în pieţe, acolo unde le întâlnea. La fântâni, la băcănii. Le dădea galbeni şi le milostivea. Şi-a crescut copii de casă, născuţi în casa ei, pe genunchii ei. A moşit generaţii întregi de copii şi le-a ursit aşa cum a ştiut ea că va avea nevoie de ei. Totul, pentru Pomul Vieţii.
Odată, se spune că pe o femeie au apucat-o durerile naşterii pe câmp şi nu a putut să poarte sarcina până a ajuns regina. Copilul a fost luat, iar femeii i s-a umplut sânul cu bani. Nu s-a mai auzit apoi nimic de copil, parcă îl înghiţise pământul. Tot adevărul a fost ascuns în săpat în pământ, aşa cum în tor nu s-ar fi putut niciodată ascunde.
Opt ani pământeşti au trecut aşa. Regina-mamă se plimba prin palatul mare, nou construit. Dacă ar putea da timpul înapoi… poate nu ar mai călători către începuturi. Acum, băiatul Lustei şi al lui Zadir era moştenitorul tronului. După ce a impregnat-o în noaptea aceea neştiută, el i-a închis pântecele şi regele – bietul rege, a adormit liniştit că sămânţa lui va moşteni cetatea pe care regina a întins-o până departe, în zare. Zadir a lăsat-o opt ani să îşi crească fiul. Să îl iubească. Să se ataşeze de el şi să o doară despărţirea de el. De doi ani nu s-a mai arătat şi nu i-a mai vorbit reginei. Răutatea ei a crescut în fiecare zi, dar la fel şi dragostea pentru Ridas. Uneori, seara, se ducea să îl învelească. Şi atunci, o cuprindea un fior de dragoste maternă care o copleşea până la lacrimi. Se temea pentru viaţa lui, şi mai mult decât orice, îşi dorea pomul acum – dacă ar fi murit subit Ridas, care părea chinui în unele nopţi de duhuri necurate, atunci ea ar fi putut să îi dea viaţa înapoi. L-a strigat în ajutor pe Zadir, dar

acesta părea că o uitase cu timpul. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi ştiut că Zadir nu uită şi că al ei copil era din el.
Ridas creştea şi era iubit de popor. Nu pentru inima lui nebună, care se vedea de mic, ci pentru numele tatălui său. Era moştenitorul născut la bătrâneţe şi dacă pe Lust oamenii ar fi urmat-o până la moarte, pe Ridas l-ar fi urmat şi după moarte. Zadir era tot timpul în preajma lui Ridas. Îl urmărea şi îi învăţa reacţiile la diferiţi stimuli. Învăţa felul în care gândeşte, în care urăşte. Nu îi vorbea, îl învăţa doar. Lust vroia să îl ţină departe de lupte şi treburile împărăţiei pe Ridas, în aşa fel încât viaţa lui să nu fie pusă în pericol.
Regina şi-a întărit armata. A strâns timp de opt ani merinde în castelul înălţat sfidător de sus, pe muntele înconjurat cu trandafiri sălbatici care dădeau măceşe albastre ce nu se coceau niciodată. Oamenii au fost crescuţi cu frică faţă de împărăţie. Regina era, într-adevăr, puternică şi considerată un zeu între oameni. Pe fiecare munte era câte un altar zidit în cinstea ei; şi acolo, oamenii ardeau porci şi petreceau în orgii zile întregi. Vinul curgea ca apa în împărăţie şi străzile erau pavate cu hanuri şi locuri de ospăţ.
În al nouălea an de la naşterea lui Ridas, la un an după moartea lui Fledor, regina şi-a chemat armatele. Dinspre miază-noapte până la miază-zi a trimis prin împărăţia ei mare doi boi tăiaţi bucăţi şi a trimis vorbă: „Celui ce nu se va alătura carelor regeşti în lupă, aşa i se va întâmpla: boii îi vor fi tăiaţi bucăţi. Casa îi va fi arsă şi vulturii se vor hrăni din resturile familiei lui – iar el va trăi să vadă toate astea."
Au răspuns chemării ei toţi bărbaţii şi tinerii care puteau purta arme. S-au adunat în jurul castelului, aşteptând porunca. Regina a ieşit între ei, nu la un balcon înalt, ci chiar între ei.
- Fiţi curajoşi şi nu vă temeţi. Căci nu se va vărsa sângele vostru, nici copiii nu vă vor fi prădaţi. Intraţi în peşteri, în orice împrejurime care vă poate adăposti. Şi haideţi să construim un turn, o cetate mai mare decât orice s-a văzut pe faţa pământului. Să împărţim pământul, să ne facem toţi regi şi regine, aşa cum am fost cândva. Ardeţi cărămizi în foc, ardeţi pământul şi faceţi pietre arse şi lipiţi-le cu smoală. Şi acoperiţi toată valea cu turnul în care să locuim toţi. Cinci milioane de suflete, într-o singura casă. Nu sunt eu mama voastră? Nu eu v-

am născut şi v-am dat terenuri şi v-am lăsat să vă înmulţiţi fără teamă? Creşteţi acum în casa mea, şi nu vă va lipsi nimic. Cuvintele ei au plăcut oamenilor. Bărbaţii şi-au lăsat nevestele în casele sărace şi au începu să zidească zidurile, să facă zi şi noapte cărămizi şi să le ardă în foc. Luau pământul şi îl treceau prin cuptor. Regina privea din castel şi vedea cum valea se umplea de ziduri; se construiau acum pivniţele care se şi umpleau de vin pe măsură ce se construiau. Şi hrănea oamenii cu merindele strânse de ea timp de opt ani în castel.
- Viclenia ta a ajuns până la marginile pământului, regină.
- Zadir.
Cameleonul se transformă în bărbatul frumos şi neînduplecat care se împreunase cu ea altădată.
- Nu te-am văzut niciodată aşa, spuse uimită Lust.
- Nu îţi aminteşti… Nu e nimic… Eşti la fel de frumoasă ca totdeauna.
- Unde ai fost atâta timp? Te-am căutat şi nu mi-ai răspuns.
- Pe aici… pe acolo… am cutreierat pământul…
- Uite, spuse regina arătând spre pivniţa castelului. Planul nostru, vezi? L-am dus la îndeplinire.
- Te grăbeşti, regină. Mai este de lucru, mai sunt inele care încă lipsesc din lanţ.
- Da, va trece timp până să fie gata castelul.
- Tu… tu ce faci? – întrebă cameleonul cald.
- Construiesc. Lupt, cu timp şi măsură. Numărând ceasurile şi având grijă de împlinirea soroacelor din cărţile lui Ambro.
- Ambro…, pufăi Zadir.
- Ce vrei, îmi e dor de el!
- Dor… Femeie, revino-ţi… Tu nu simţi, nu îţi pasă…
- Te înşeli.
- Huh… înseamnă că eşti mai slabă decât te ştiam…
- Ai venit să mă otrăveşti cu cuvintele tale?
- Eşti slabă…, zise cameleonul camuflându-se.
- Unde pleci?
- Niciunde. Sunt prin preajmă. Întotdeauna sunt prin preajmă…

Cameleonul dispăru lăsând în inima Lustei o urmă de îndoială, o greaţă abia simţită şi un fior de neîncredere care nu ştia cărui lucru se datorează. Tot ce îi promise a îndeplinit. Mai trebuia numai să ajungă în grădină, ea, şi să ia Pomul Vieţii. Şi atunci s-ar fi putut întoarce în lumea ei, să returneze sufletul Rakei. Şi poate că atunci va fi ca şi cum nu a existat; dar fiul ei, fiul ei va fi moştenitor.
Ambro cel puternic purta în inimă teama de a o fi lăsat pentru totdeauna pe Raka în mâinile lui Zadir. Zadir îi ceruse sufletul Rakei în schimbul inimii ei. Desigur, în altă împrejurare Ambro ar fi reuşit singur să o vrăjească pe Raka, dar ea nu îşi purta inima cu ea – şi-o ţinea ascunsă în burta unui arici pe care Zadir îl furase din grădina ei. Raka nu era interesată de ceea ce se întâmpla cu inima ei – poate o inimă să îţi aducă alinare atunci când ea rezonează la suferinţă şi durere? Inima e o slăbiciune, oricum, şi un popor nu se poate conduce cu slăbiciune, ci cu mână puternică. Ambro îi băuse, odată cu sufletul şi inima – dar era tardiv. O inimă moartă e moartă. Zadir îşi ţinuse promisiunea – îi dădu inima. Ambro o dorise însă vie, nu moartă.
- Am să îţi fur ceea ce iubeşti mai mult, Zadir, jurase Ambro. În ziua în care fereastra Lustei s-a închis în mâna ei, Zadir a râs. El nu iubea. El avea instincte şi porniri.

Ambro încuie corpul Rakei în castel şi porni prin apă, înotând spre fundul Mării Uitării. Acolo, într-o spărtură cât un pumn de femeie, stătea ascuns ultimul sul din pile de animal. Era o piele pe care Zadir nu o citise niciodată.

„Ceasul nu merge niciodată înapoi. Înapoi merg fiarele pădurii." Desigur, timpul nu poate fi întors, iar pentru ca să ajungă cineva înapoi, nu trăieşte suficient. Dar o fiară a pădurii?… Ambro, cu ultimele puteri, se transformă în lup şi sări în Mare. A început să sape în spărtura în care erau pieile vechi; şi dintr-o dată, raze de lumină au început să strălucească de sub apă. Un sunet de copii jucându-se şi de curte de palat. Luându-şi o altă gură de aer, înotă înapoi la fundul mării şi băgă laba prin spărtură. Îl prinse pe Ridas şi îl fură din curtea palatului de care îl despărţea doar marea acum.

Băiatul trecu prin spărtură şi, ameţit, ajunse la suprafaţă. Ambro acoperi spărtura şi ieşi la suprafaţă, apoi îl duse pe Ridas în Castelul Invizibil pentru ca să îl înveţe arta războiului şi a vânătorii. Trecut prin Marea Uitării, Ridas nu îşi amintea cine e şi de unde vine. Trăia sub puterea vrăjitorului care, odată furându-l, a închis pentru totdeauna spărtura din mare, pentru ca nimeni niciodată să nu ştie de unde a venit copilul sau cine îi erau părinţi. Ambro nu îi făcea rău, pentru că ştia că este şi fiul Rakei, pe care o iubea mult. Dar nu îi povestea despre originile lui.

L-a învăţat să lupte cu sabia, să mânuiască armele şi să fie neînfricat. Dar arta magiei nu l-a învăţat, pentru ca nu cumva, practicând-o, să-l întâlnească pe Zadir.

Ridas a ajuns, însă, străbătând castelul, în sala pocalelor – unde vrăjitorul îşi ţinea ascunse scrierile. Sala avea un blat continuu pe pereţii sălii şi mii de pocale stăteau aliniate unul lângă celălalt. În centrul sălii era o oală în care era o fiertură neagră din care mâini păreau că îl cheamă şi îl îmbie, îl atrag spre o lume căreia îi părea că îi aparţine într-un mod mistic şi ascuns cunoaşterii lui. Ridas s-a apropiat de oală. Şi în oglinda fierturii i-a apărut un chip de femeie între două vârste, o regină, şi un palat mare, cum nu văzuse niciodată până atunci. Şi palatul era locuit de milioane de oameni, care vorbea fiecare în limba lui, şi nu se înţelegeau doi între ei. Copiii vorbeau o limbă, alţii alta, bărbaţii nu îşi mai recunoşteau vecii. Iar femeia plângea şi striga ca în durerile naşterii că îşi vrea băiatul înapoi, şi un cameleon o strângea între labele din faţă, cântând şi adormind-o.
- Ce faci tu aici?
- Ce e asta, Ambro?
- Cum ai intrat aici?
- Spune-mi!! Cine sunt ei? De unde o cunosc?
- Hai, ieşi!
- Nu! Am avut o viziune, simt că aparţin acelei lumi! Spune-mi!

- Ţi s-a părut, a răspuns potolit Ambro, încercând să îl îndepărteze de oală. Atunci, femeia s-a uitat în palma ei şi pentru o clipă, privirea ei s-a intersectat cu a băiatului, şi faţa i s-a luminat.
- Ridas! Ridaaaaas!!! – părea că îşi pierde minţile. Nu, lasă-mă! Ridaaaas! Dă-mi-l înapoi, Ambro! Te omor!
- SPUNE-MI!!! – Ridas l-a trântit pe Ambro de masa mare sub care se zbăteau liliecii prinşi de lemnul cariat.
- Bine, bine, stai! Tu nu îţi aminteşti, te-am trecut prin Marea Uitării. Ea e mama ta. Dă-mi drumul, mă sugrumi! Uh…, spuse Ambras, luând nouă gură de aer, eliberat din strânsoare.
- De ce m-ai luat?, întrebă Ridas încercând să-şi stăpânească emoţiile contradictorii.
„Te-am luat de acolo pentru ca să nu devii ca el; pentru că oricum eşti rău şi încăpăţânat – dar eşti copilul ei – şi a trăi veşnic ar fi cea mai mare pedeapsă pe care nici măcar tu nu ai putea-o îndura; închipuie-ţi: să îţi ceri moartea şi ea să nu mai vină; să te uite pe stradă, între ceilalţi, să o suplici iar ea să te evite, iar hăul braţelor ei să nu te mai cuprindă şi să nu te mai lase niciodată să o guşti… Nu, nu îi pot spune."
- Nu îţi pot spune, dar nu te poţi întoarce.
- De ce? Cum nu mă pot întoarce? Eşti vrăjitor, fă tu ceva! Du-mă acolo!
- Nu pot!! Nu înţelegi?
- Nu!, îl izbi Ridas de perete. Fă-o, sau te despic!
- Nu pot, i-a şoptit cu adevăr Ambro.
- Trebuie să fie o cale…
- Legătura dintre lumi s-a rupt, Ridas; odată cu aducerea ta aici.
- Du-mă acolo de unde m-ai luat.
- Te-am luat din mare, dar dacă treci tot pe acolo, e posibil să uiţi că Lust e mama ta.
- N-ai putere să mă faci să nu uit?, întrebă copilăreşte şi deznădăjduit Ridas.
- Nu-i nimic. Va şti ea. Du-mă.
- E departe, poţi înota atât de adânc?
Ridas se uită la el cu o privire prelungă şi plină de ură. Apoi porunci:
- Du-mă.

- Bine, băiete… dar să nu uiţi că m-am purtat cu tine cu o bunătate ca a lui Dumnezeu. Să nu îmi răpui iubirea niciodată – ea se va întoarce la mine. Trebuie să se întoarcă…
Cei doi au înotat în Marea cea Mare. Şi au ajuns la străpungerea cât pumnul de femeie. Şi Ambro l-a lăsat de Ridas să plece; apoi, sub formă de lup, l-a urmat în lumea nenăscuţilor care acum era zguduită de puterea împărăţiei Lustei.
- Hei, tu de unde ai apărut? – a întrebat Ridas retoric văzând pe uscat lupul care îl urmărea. Ambro i-a sărutat mâna, iar Ridas l-a luat cu el.
În locul castelului era linişte. Pământul era pârjolit; nu mai erau regi şi nici regine. Pomii păreau că s-au oprit din rodit, de parcă ar fi fost blestemaţi. Oamenii erau speriaţi. Undeva, într-o vale apropiată, era o tabără de corturi. Şi cei ce le locuiau mâncau prepeliţe şi turte de miere. Stăteau toţi în jurul unui munte pe care se spunea că Ignis, atotputernicul, îşi aşezase tabăra. Şi un oştean din rândurile lor urcase pe munte să se întâlnească cu el şi să facă pace pentru întreaga tabără.
- Ce se întâmplă aici, a întrebat Ridas necunoscând cele petrecute în ultimul timp.
- Îţi pot spune eu, băiete, vino aici.
Zadir îl prinse şi îl trase spre un cort în care era o femeie cu faţa pe jumate arsă. Ambro a început să plângă, uitat în trupul lui de lup, şi a lins rănile femeii.
- Uite-l, ţi-am spus că ţi-l aduc înapoi mai repede decât Ignis. Putem să plecăm acum?
- Fiul meu!, Lust pică la picioarele lui Ridas şi i le sărută cu atâta iubire că nu există om a cărui inimă să nu i se fi înfiorat.
- Puteam să stăm în tabăra noastră, nu trebuia să te las să vi aici. Da, eşti mai slabă decât credeam eu că eşti.
- Hai, să plecăm fiule. Dacă suntem prinşi aici, suntem omorâţi.
- Spune-mi, ce se întâmplă?
- Ignis, cel puternic, face pace cu tabăra aceasta de mâncători de prepeliţe. Noi trebuie să ajungem departe şi să rezidim împărăţia, să ne pregătim de luptă. Ceilalţi care erau cu noi au murit. Într-o zi, când m-am trezit, chiar după ce Ambro te-a smuls din lumea mea,

pui de împărat, oamenii au început să vorbească fiecare o altă limbă. Şi nu am mai putut construi – dacă ai ştii cât de aproape am fost… Tâmplarii nu se mai înţelegeau între ei, cei ce ardeau cărămizile în foc nu înţelegeau cât să le ardă. A fost mare jale şi nebunie – au murit mulţi în tabără, au scăpat unii peste alţii grinzi, pietre, şi au început să se omoare între ei. Vacarm cumplit, abia am scăpat… Dar nu e totul pierdut. Te-am regăsit, fiul meu!

- Ambro?

- Da… cel ce te-a crescut.

- Nu îmi amintesc, pare că nu îmi amintesc mult din ceea ce s-a întâmplat…

- Lăsaţi odată trăncăneala, haideţi! Nu avem timp de pierdut! Mişcă, femeie! – o smulse Zadir pe Lust care era slăbită şi fără vlagă.

- Hei! – Ridas smulse cuţitul din teacă şi îl îndreptase la gâtul lui Zadir. Să nu te mai atingi vreodată de ea!

Ambro stătea prins de piciorul lui Zadir şi mârâia cumplit. Zadir îl împinse pe Ridas cu putere şi-l smulse pe Ambro de la picior, aruncându-l în tufe, departe. Dar se simţi ridicat şi trântit la pământ, legat de mâini şi de picioare şi răsucit în jurul unui copac. Lust îl ţinea în aer cu puterea mâinilor ei, rostind continuu cuvinte de magie. Dintr-o dată, însă, o lumină puternică îi cuprinse ei faţa pentru o fracţiune de secundă şi înfricoşată, îl scăpă jos şi pică şi ea frântă. Zadir se lovi de copac, dar picând jos, începu să râdă. Lust începu să plângă năprasnic, lovindu-şi pântecele necontrolat, de parcă ar fi vrut să smulgă o sămânţă malefică dintr-un ogor curat. Ambro o ridică de pe jos şi o culcă într-o peşteră apropiată, unde au rămas peste noapte.

Mi-au putrezit măruntaiele – moartea m-a îmbrăţişat din interior. Mi se clatină picioarele şi nu îmi voi mai vedea niciodată iubirea; Ambro… te-am lăsat pentru un vis deşart, şi mi-au murdărit trupul… mi-au rupt hainele şi umanitatea şi mi-au deşirat inima ca pe un fular de iarnă şi mi-au călcat-o în picioare… Nenorocitul, mi-a luat tot şi m-a lăsat cu un vis, un vis ca un abur care mâine nu va mai fi. Mi-a închinat copilul şi mi l-a rupt din trup ca o fantasmă ce nu s-a întâmplat niciodată decât în mintea mea…

- Ce ai văzut, mamă?, întrebă Ridas într-un târziu, când vocea i se auzea mai tare decât bocetul femeii.

- Fiule… am văzut preţul pe care l-am plătit pentru a-mi dori ceea ce-mi doresc; am văzut împărăţii ridicându-se şi trecând, şi numele tău scris pe una dintre ele; e aproape rândul tău, fiule.

- Mâine plecăm dimineaţă, la prima oră. Nu avem timp de depănat amintiri. Morţii cu morţii, vii cu vii, nenăscuţii cu nenăscuţii, se auzi vocea lui Zadir clară, din conturul exterior al peşterii. Chipul i s-a profilat pe cer şi, privindu-l, Lust îşi amintea acum detaliat cu el dansase pe ea în acea noapte, umbrindu-i mintea şi umplându-i pântecele cu minciuni şi promisiuni şi făcând-o mama fiului său. Zadir o privi fix. Apoi, râzând, îşi linse buzele şi plecă.

- Fiule… tatăl tău a fost un rege bătrân…

- Ştiu, mamă, îmi amintesc.

- Nu, lasă-mă să îţi spun… Un rege bătrân care a dăruit totul pentru tine. Mi-a dat averi multe şi m-a făcut regină – chiar inelul său mi l-a dat. Şi dacă altcineva îţi va spune că nu el a fost tatăl tău, să nu îl crezi.

- Nu voi crede, mamă.

Ambro suspină adânc. Lust chemă somnul peste ei. Ridas adormi cu mama lui îmbrăţişându-i umerii şi cântându-i.

- Unde ţi-a dispărut cicatricea de pe faţă?

- Ce copil prost ai făcut, femeie! Parcă ar fi din viol! – rânji Zadir către Lust. E vrăjitoare, unde să îi dispară? Sunteţi gata?

- De ce aţi venit în tabăra mâncătorilor de prepelițe, mamă?

- Am crezut că Ignis mi te poate reda, dacă nu mi te aduce Zadir înapoi. Dar iată, continuă femeia trist, te-a adus înapoi… Ignis e duşmanul nostru de moarte, cel ce are Grădina Începutului şi nu lasă pe nimeni să făurească oameni.

- După deal, acolo e cimitirul, preciză Zadir. Să nu vă uitaţi spre oase şi să nu vă aplecaţi spre ele. Să nu vă depărtaţi de mine şi să nu credeţi, chiar dacă aţi vedea morţii înviind. Sunt minciuni.

- Despre ce cimitir vorbim?, întrebă Ridas.

- Pentru ca să ajungem în locul domniei tale, trebuie să trecem prin valea marilor cimitire ale mâncătorilor de prepelițe, explică Lust îmbrăcându-şi haina cea nouă de vrăjitoare.

Ambro o luă înainte. Zadir călărea fără teama, Ridas venea încet în urma lor pe calul său. Şi puţin mai departe, călare pe calul alb,

temuta şi temătoarea regină îşi purta statura îngreunată acum nu de ani, cât de povara deciziei de a închide fereastra cu Ambro. Poate că dacă nu s-ar fi îndepărtat de el, poate că dacă… Atâția „dacă”…
În curând în jurul lor se făcu linişte. Atât de linişte şi de întuneric, cum numai într-o vale uriaşă, ca o pâlnie, în care sunt aruncate trupuri moarte poate fi. Aici, nu vorbea decât vântul, agăţându-se din când în când de câte vreun os ieşit în afara întinderii de oase.
De-aş fi şi eu un os… un os, nu un schelet întreg… Urma să mi se piardă şi blestemata viaţă spre care m-am născut să mi se stingă precum cântecul unui beat în şanțul murdar, în noroi. De-aş putea să ştiu cât mai am de trăit – să îmi aştept clipa şi ea să vină ca o primăvară veşnică, într-o lume fără sfârşit, pierdută de ceilalți regi… M-am murdărit peste măsură de mult – şi nu doar eu, nu doar trupul meu, ci şi rodul pântecului meu. Nu am iubit şi nu am urât niciodată atât de mult un lucru precum îl iubesc pe el. Mi-e greaţă şi mă tem de fiul meu, şi îl iubesc cum iubeşte o mamă întâiul ei născut…
Câtă linişte a încremenit aici, între oase… ce tăcere şi ce istorie ascunsă… Aş vrea să dorm şi eu aici, întâiul os dintre oase… Să dorm sub oasele văii uscate – aici, unde nici măcar ploaia nu mişcă tăcerea, şi cerul nu deformează cuvintele nerostite; aproape că ar trebui să împing cu palmele pământul ca să am certitudinea existenţei lui, atât de imponderabil este pământul copt sub putregaiul oaselor. Aş vrea să dorm în vale, jos, să devin un pod de trecere pentru drumeți; şi din vis să pot trece în Marea Uitării, aş trece chiar prin Ignis… dacă ar exista, şi dacă ar vrea să mă aprindă, să mă ardă, să mă consume, aşa murdărită şi ieftină cum sunt. Sunt neînţeleasă… Atât de ud îmi simt trupul aici, în uscătura de pământ, atât de rece, lipit de cer. Mi-ar fi trist sfârşitul… dar dulce precum un vis la trezire. Poate chiar sunt un pod… Ce triste îmi sunt amintirile – şi îndepărtate şi zadarnice… Îl văd departe pe Ambro, chemându-mă, şi pe Raka o văd, aşteptându-şi sufletul înapoi… Îl văd pe Tigru; şi pe Ignis, şi mă văd şi pe mine… E trist că nu mai văd cum am ajuns aici, în vale, jos – drumul parcă s-a închis în spatele nostru şi iată, un pământ sec, uscat şi fără viaţă mă cheamă să mă alătur lui. Aş vrea să îmi pierd picioarele în crăpăturile stâncilor şi să nu mai aud sunetul copacilor tăiați – biată şi amăgită regină, ce sunt, cum pot fi atât de naivă şi de uitândă a limitelor mele de vrăjitoare? Nu văd nici

urcarea înapoi pe deal… M-aş putea pierde în pădurea asta de oase care pare o uşă mare, închisă, departe de cer…
Un vuiet puternic a întrerupt gândurile decăzutei regine. În zare, un mâncător de prepeliţe părea că vorbeşte cu vântul, şoptind cuvinte neauzite în vrăji până acum. Nu spunea formule şi nu bolborosea – asculta vântul care îi spunea:
- Porunceşte oaselor să se ridice.
Şi oasele s-au ridicat. Regina a picat la pământ, Zadir a început să urle şi să se tânguiască:
- Nu vă uitaţi! E o vrăjitorie, e o minciună, o mare minciună care vă va străpunge inima, nu vă uitaţi! Să nu credeţi, să nu vă închinaţi vântului şi nici mâncătorului de prepeliţe. E o cursă pentru noi.
- Porunceşte oaselor să le crească pe ele tendoane. Şi muşchii să îi umple, şi pielea să îi strângă laolaltă, şi să se nască corpuri vii.
- Nu vă uitaţi, închideţi-vă ochii!
- Acum, porunceşte vieţii să intre în ei!
Mâncătorul de prepeliţe a făcut aşa cum i-a poruncit Ignis, şi oasele s-au ridicat şi au devenit corpuri şi au început să umble şi s-au transformat într-o armată umblătoare, care asculta de el. Regina a privit departe, acolo unde chipul înfocat al lui Ignis se stingea, lăsând în urmă lumina zilei să înghită valea; atât de săracă putea să fie acum lumina, în absenţa focului lui Ignis.
Dacă aş putea să îl văd o dată, o singură dată în faţă…
- Să nici nu vă gândiți!, întrerupse Zadir şirul gândurilor lor. Amândoi păreau să îşi dorească acelaşi lucru. Zadir nu ştia niciodată ce gândesc, dar le studia reflexele nemijlocite de măşti, şi învăţase comportamentul lor atât de bine încât putea să prevadă şi să deosebească, în marea majoritate a situaţilor, ceea ce vor spune. Aceasta era cunoaşterea adevărată cu care se mândrea el, arma pe care o folosea. Lumina lui.
- Cum v-aţi putea dori aşa ceva? Să distrugeţi tot ceea ce am zidit? Să mă înşelaţi?! Nemernicilor! V-am adus către o viaţă liberă, v-am dat o speranţă şi un motiv de a trăi; v-am deschis ochii – iar voi să ajungeţi în ghearele duşmanului meu de secole?
- Ce ți-a făcut?, întrebă Ridas.

- Cum „ce mi-a făcut”? M-a urât! E un egoist, nu a vrut să putem crea oameni. Nu ne-a lăsat să rămânem în grădină; ne-a scos afară, ca pe nişte câini! Asta e cel pe care vi-l vreţi de prieten. A fost aici, lângă voi, a dat viaţă unei văi de oase, şi nici nu s-a uitat la voi; nici măcar nu v-a văzut!
Ridas şi Lust au tăcut. Au continuat drumul în tăcere, până Zadir a ajuns în câmp larg, dincolo de dealurile ce ascundeau cimitirul gol acum. A luat-o înainte, urlând:
- Vouă vă voi da tot acest ţinut; voi sunteţi uriaşii, fii lui Zadir, voi vei stăpâni pământul.
Se lăsă liniştea în urma lui.
- Eu merg să îl caut, zise Ridas, atunci când Zadir nu se mai vedea.
- Nu, fiul meu! Nu te du! Zadir te va prinde din urmă şi ne va omorî pe amândoi.
- Vino cu mine!
- Fiule, nu fi fără minte şi dă crezare cuvintelor mele.
- Mamă, trebuie să îl găsesc!, răspunse Ridas, deja în galop în direcţia opusă.
- Ridas!
Ochii mi se vor stinge înainte să-l văd întorcându-se… Mi-a luat inima şi a dus-o cu el, bastardul meu copil…
Ambro îl urmări pe Ridas până la marginea pădurii. Apoi întoarse capul spre Lust. Ea privea departe, în urma fiului ei. Ambro urlă în urma lui Ridas, dar nu se îndepărtă de Lust. Rămase împreună cu ea. Lust îl privi cu drag pe credinciosul lup.
Mi-a luat inima şi a dus-o cu el, bastardul meu copil… Ochii mi se vor stinge înainte să-l văd întorcându-se…

***

Ridas a rămas singur.
- L-am văzut… eu ştiu că l-am văzut uitându-se la mine… Eu ştiu că m-a privit. Atunci, chiar înainte să înceapă să vorbească mâncătorului de prepeliţe. O secundă, o secundă doar, m-a privit în ochi… La mine s-a uitat, nu mai există îndoială…

Pornit în căutarea lui Ignis, Ridas merse împotriva timpului. Din exteriorul pământului, îl căuta pe Ignis şi îl urmărea. El apărea uneori ca un stâlp de foc, noaptea; ziua apărea ca un stâlp de nor – ca nişte tornade puternice care, deşi ardeau din miezul pământului, nu distrugeau nimic în drum. Lăsa totul plin de viaţă după trecerea lui. În scurgerea timpului, îl simţea pe Zadir urmărindu-l, gonind după el. Pe Lust o vedea tristă – a văzut-o acoperindu-l înainte de culcare şi zâmbind asupra somnului lui. L-a văzut pe Ambro şi lupul în care acesta se transformase.
Altădată, Ignis a apărut ca o lumină puternică sau a trimis un tigru înaripat să vegheze asupra mâncătorilor de prepeliţe – atunci, în noaptea în care Lust a fost târâtă în pragul lui Fledor. A văzut-o pe Lust stând întinsă, pe jos. Pe Zadir şi santinelele. A văzut tot. Din spatele timpului, Ridas a început să strige. Zadir, de parcă l-ar fi auzit, îl privea direct în ochi – şi deşi era camuflat, îi putea simţi privirea. Râdea. Era ciudat felul în care Zadir vedea prin timp, în afara lui, ştiind că undeva, cândva, el, Ridas, se va întoarce şi va sta acolo şi îl va vedea şi va urla de neputinţă.
Atât de ruptă părea mama lui, atât de murdar se vedea el însuşi acum. Dacă ar fi putut, ar fi spart timpul şi l-ar fi oprit pe Zadir – dar atunci el nu ar fi existat. Paradoxul cinic nu poate să nască decât frustrare.
Un somn adânc a venit peste Ridas. Şi a adormit cu capul pe o piatră, înecat în ruşine şi tristeţe şi părere de rău pentru regina cea rea care pe el l-a iubit atât de mult.
În faţa lui stătea un tigru. Un tigru alb, cu zece aripi.
- Da, chiar şi cea mai rea fiinţă poate iubi şi poate fi mamă.
- Cine… cine eşti? Şi cum ai ajuns aici?
- Nu contează cine sunt, spuse tigrul plimbându-se în jurul său. Vezi tu? Există un lucru de care poţi fi sigur că nu se poate întâmpla.
- Ce?
- O mamă, să îşi uite copilul, răspunse tigrul privindu-l în ochi, oprindu-se o clipă cu laba în aer.
„*Oh… sigur visez*.”, absorbi un gând neliniştea lui Ridas.
- Nu, chiar nu visezi. E real.

Ridas a sărit ca ars la vederea ochilor săi şi s-a repezit la gâtul lui.
- Tu eşti! Tu eşti! Nu te mai las să pleci! Aici rămâi, rămâi cu mine.
- Eu nu sunt al nimănui, ripostă tigrul, trântindu-l jos cu o singură labă.
Ridas smulse cuţitul din cingătoarea de pe coapsă şi atacă tigrul. Acesta se feri.
Era o luptă fără motiv, fără sens, pe care Ridas o ducea fără să ştie dacă – în faţa situaţiei, chiar ar răni tigrul sau l-ar îmbrăţişa plângând. Dar se lupta fiindcă el asta a fost învăţat să facă; fiindcă el nu ştia cum să spună altfel că vrea să îl găsească pe Ignis, ca ar vrea să îi mai vadă odată acei ochi calzi care ard mocnit şi într-un fel nemaivăzut în lumea celor nenăscuţi; nu ştia cum să plângă – el nu a plâns niciodată.
Văzând că nu îl poate birui, tigrul l-a lovit la încheietura coapsei. Aşa că lui Ridas i s-a scrintit încheietura coapsei, în timp ce se luptau; tigrul i-a spus:
- Se va face ziuă în curând. Lasă-mă să plec – trebuie să plec până la revărsatul zorilor.
- Nu te voi lăsa să pleci până nu îmi vei spune unde să îl caut, cum să îl caut, unde să îl găsesc.
- În grădină, bineînţeles… Dar asta ştiai deja. Ştiai, nu-i aşa? Ridas privi în jos. Desigur, ştia. Nu i-a spus nimeni. Nici nu trebuia să îi spună nimeni. Era ca o senzaţie care exista în fiecare fibră a lui, fără să o poată demonstra; şi era peste capacităţile sale emoţionale – nu era ceva nutrit de sufletul lui, o ecuaţie variabilă în funcţie de starea lui. Era, dimpotrivă, poate singura constantă pe care nu o uitase niciodată trecând prin Marea Uitării, dar pe care niciodată nu a încercat să o apeleze. Era la fel de puternică precum conştienţa pe care o avea atunci când era nedreptăţit, ştiind acest lucru fără să i-l spună cineva. Era impregnată în el această cunoaştere.
- Da… ştiu.
- Cum te numeşti?, a întrebat tigrul.
- Ridas.
- Numele tău va fi de acum Axel, adică Luptătorul lui Ignis. Pentru că ai luptat cu Ignis; şi încă vei lupta cu oameni mulţi, şi îi vei birui.
- Care e numele tău?

- Pentru ce îmi ceri numele? – şi tigrul şi-a ridicat aripile sus, şi a zburat departe din faţa lui, ca o fantasmă ce niciodată nu a fost. Axel şchiopăta.
Cum de nu l-am văzut mai repede? Cum de am putut să dorm, şi nu a ars inima în mine, în timp ce el stătea în dreptul pietrei pe care am adormit? Cum am dormit aşa?… Putea să mă omoare… Putea să mă rupă bucăţi cu o singură lovitură de aripă, fără ca eu să ştiu măcar ce s-a întâmplat… Nu… Ignis nu mă vrea mort…
- Unde e?
Lust ridică greu privirea sus.
- A plecat.
- Cum a plecat?! Unde?
Tăcere. Lust privea departe, spre un cer albastru care se pierdea în profilul munţilor, al văilor, al necunoscutului.
Mi-a luat inima şi a dus-o cu el, bastardul meu copil… Ochii mi se vor stinge înainte să-l văd întorcându-se.. Numai dacă Ignis nu şi-ar închide faţă de rodul somnului meu adânc acea milă a lui despre care am auzit vorbindu-se… Bastard copil al meu… somn şi risipă…
- Femeie, vorbeşte! – o readuse Zadir la lumea reală, smucind-o de jos.
Lust se ridică în picioare de lângă copitele calului, în umbra lui Ambro. Îl privi o secundă fix în ochi pe Zadir, simţind cum fereastra din palma dreaptă i se încălzeşte. Întinse mâna spre calul lui Zadir, şi îi smulse frâurile din mâna omului-cameleon. Le rupse şi eliberă calul lui, apoi eliberă şi calul ei. Cu o forţă neştiută nici măcar de ea, neştiută nici de Zadir, îl împinse la rădăcina unui copac şi îşi înfipse mâinile slabe, de femeie, dar oţelite în gâtul lui care acum părea atât de fragil şi de temător.
- S-a rupt de mine, bastardul meu copil. Fiul tău a plecat şi îl caută pe duşmanul tău de moarte, să îi dea locul pe care l-a avut tatăl său, regele. Fiul tău te-a văzut în putregaiul răutăţii tale, şi i-a înflorit putreziciunea ta pe limbă. S-a scârbit de drojdia nebuniei tale şi caută adevărul. Fiul tău nu a fost niciodată al tău – eu am fost vândută ţie; el e liber şi aşa va rămâne. El va fi cel ce se va preface în noaptea morţii tale în acela care îţi va vinde pielea şi cel ce o va cumpăra, o va arunca într-un foc, un foc mare care nu se va stinge.

Acolo unde viermii nu mor niciodată. Bastardul meu copil e Rege! Zadir îngheţă. Pentru prima dată îl vedea speriat, şi nu ştia dacă e bine sau rău că e speriat. Dar nu lăsă asta să i se citească în ochii pe care cameleonul i-i studia atent în timp ce ea îi şoptea sfârşitul vieţii lui la ureche. O proorocie care putea oricând să se împlinească – Zadir ştia asta la fel de bine ca ea.
Îl eliberă. Zadir îşi freca gâtul, mişcându-se greu. Lust era puternică. Dar îşi folosea rar puterea, şi încerca întotdeauna să fie cât mai puţini oameni de faţă. Ea era o regină care trebuia să fie urmată din voinţă şi alegere, nu de teamă. Împotriva lui Zadir se ridica numai atunci când viaţa bastardului ei fiu era în primejdie. Pentru ea îi era doar teamă să nu fie închisă pentru totdeauna în lumea celor nenăscuţi acum, când Ambro nu mai exista în palma ei dreaptă – numai uneori fereastra din palmă se mai deschidea puţin, iar Ambro nu era niciodată acolo. Sigur o uitase, credea ea.
- Văd că vrei viaţa copilului tău, femeie. Fie. Dar… eu nu pot sa pierd niciodată o valoare în care am investit. Va trebui să mi-l plăteşti.
- El e liber, el nu e al tău. Nu poţi vinde ceva ce nu e al tău. Nu plătesc nimic; dimpotrivă, plătindu-ţi-l, adeveresc apartenenţa lui de tine. Şi e fals, e înşelător acest lucru.
- Ha, ha, ha, râse Zadir cu capul dat pe spate. De ai fi fost atât de inteligentă în urmă cu zece ani pământeşti, femeie… Ai fi fost altcineva azi… Înţelepciunea azi… o poţi lepăda ca pe o haină murdară. Nu îţi foloseşte. Totuşi, gust-o – să îi simţi mirosul, să vezi ce ai pierdut. Dar îl voi vâna.
- Vânează-l: şi vânatul va deveni vânător.
Zadir dispăru în hăul zilei, ascuns între stâncile care bordau câmpia. Acolo, el luă cele şaptesprezece fecioare pregătite de Raka şi le îmbăie în lapte de capră. Apoi se împreună cu ele – şi ele au născut în câteva ceasuri oameni pe care Zadir îi crescu repede, până şi-a format o cetate. În cursul unei săptămâni, oamenii au zidit acolo o cetate; erau mari oamenii, erau uriaşi, şi îşi spuneau „fii lui Zadir" – fiindcă toţi erau fraţi între ei şi toţi aveau acelaşi tată. Zadir îşi pregătea o nouă armată de supuşi născuţi din cea mai cruntă mizerie şi în ofensa fecioarelor; o armată de fii făcuți în somn, în timpul

nevegherii.
Pe Lust, Zadir o închise în palat, ca împărătească. În afara cetăţii au săpat o fântână şi femeile ieşeau din cetate dimineaţa devreme şi seara să aducă apă în vasele pe care le purtau pe cap şi pe umeri. Erau frumoase femeile, şi Zadir îşi alegea dintre ele întotdeauna pe cele mai frumoase şi le urâţea.
Lust nu ieşea decât în arşiţa zilei afară – nu vroia ca femeile să o vadă şi să o întrebe care era taina ei, care era fiul ei. Cetatea era acolo deja de mult timp – iar Axel era departe; Lust nu mai ştia nimic de el. Ieşea ziua, la amiază, când celelalte femei şi cetatea întreagă se odihneau la răcoare. Mergea la fântână şi lăsa ca gândurile, care peste zi le ascundea sub haina râvnită să erupă ca nişte izvoare de apă în care se sapă fântâni. Ambro, lupul, era întotdeauna după ea, iubind-o cu inima lui de câine, ascultându-i gândurile şi sărutând mâna ei de regină şi puternică vrăjitoare, care a mizat totul pe un joc pe care l-a pierdut.
- L-am căutat, lupule, atât de mult l-am căutat cu ochii minţii pe bastardul meu copil; dar negura timpului l-a înghiţit ca un peşte gros şi nu îl va mai lăsa de acum să mi se întoarcă; cine ştie în ce abis şi-a frânt piciorul; Ignis – vestitul foc, e departe şi cetatea aceasta nu îl cunoaşte nici pe el, nici mâncătorii de prepelițe. Sunt toţi daţi uitării. Într-adevăr, cineva a scăpat pământul în Marea Uitării; şi în răstimpuri, atunci când Zadir nu iscă vreo luptă, totul pare uitat şi desacralizat… Ne apropiem de zilele în care am plecat eu din lumea celor născuţi şi mă voi naşte atunci, probabil, acolo; şi Ambro – bătrânul meu Ambro, va fi mort atunci…
Acum e întuneric în lumea mea şi nu pot nici măcar aproape să văd, ce va fi mâine. I-am dat tot ce am avut, tot ce am fost, şi… în zadar. Mi-a promis că mă va duce pe culmile unei glorii neştiute de Raka. Dacă asta e gloria ei, mă sărut de despărţire şi plec, sedusă de mine însămi în lumea celor născuţi. Asta nu e strălucire. Iar porţile… mi-e teamă să nu mi se fi închis înainte de vreme, odată cu închiderea ferestrei. Proastă regină, proastă…
Într-o zi, stând întinsă la umbră lângă fântână, Lust a visat un vis. Şi visul ei a înfiorat-o şi a tulburat-o adânc. A intrat în palat şi a chemat spre seară toţi vrăjitorii din cetate, toţi cititorii în stele şi toţi băutorii de sânge. Şi le-a poruncit să îi spună ceea ce visase şi însemnătatea straniului ei vis.

Au venit toţi ghicitorii, toţi vracii, toţi cei ce chemau vii şi cei ce se prezentau viilor atunci când, din morţi, cineva era chemat. Cititorii în stele şi tâlcuitorii de cărţi. Dar ceea ce regina a cerut era peste puterile lor şi nimeni nu putea să ghicească ce visase regina. Câţiva şi-au pierdut minţile, încercând să intre în mintea întunecată a vrăjitoarei. Alţii s-au speriat atât de tare încât şi-au pus capăt zilelor. Alţii şi-au rupt hainele şi stăteau goi în faţa reginei, implorând milă – milă? – pentru nepriceperea lor.

Regina le-a dat trei zile să găsească taina vedeniei ei. Iar Zadir le întuneca şi mai mult minţile, văzând cât de mult caută ea răspunsul visului ei din plină zi. În cetatea Zadran era jale, pentru că regina nu îşi mai găsea liniştea şi omora pe oricine întreba şi nu îi putea da răspunsul. După cele trei zile, regina vroia să îi omoare pe toţi vracii care nu au ştiut să o scape din ghearele visului ei care se repeta mereu.

Primele două zile au trecut ca o pană purtată de vânt. A treia zi, spre seară, un străin a bătut la uşa palatului ei. Un om cu o haină trasă adânc pe faţă, fără să i se vadă chipul.

Zadir l-a urmărit pe Axel. Iar regina se topea de dorul lui văzând cu ochii, fără ca Zadir să îi spună vreodată unde e sau ce face. Din ziua în care i-a promis că îl va vâna, a gonit într-una pe urmele lui, înapoi în timp, continuând să rămână şi cu Lust, atât cât să îl vadă camuflându-se şi să ştie că e acolo.

Mergând spre Grădina Începutului, Axel a trecut înapoi prin cimitirul şi tabăra mâncătorilor de prepeliţe, şi-a văzut conceperea şi a luptat cu tigrul cu cinci perechi de aripi. A ajuns la poarta Grădinii. Şi a văzut regii aruncaţi afară şi izgoniţi şi pe Zadir amăgindu-i cu mirosul gurii sale. Ştia de Ambro – lupul credincios, şi de inima plină de milă pe care a avut-o faţă de el. Îi era dor de bătrânul de la care a învăţat tainele luptei şi a vânătorii. Din afara timpului, realitatea era diferită faţă de cea trăită în lumea celor nenăscuţi. Pe când era în faţa Grădinii Începutului, cameleonul l-a privit din Copacul Cameleonului, în care stătea înainte ca regii să fi fost izgoniţi.

- Ştiam că ai să te întorci aici, fiule. Unde puteai să mergi din lumea

celor nenăscuţi? Haide – să scoatem regii afară din Grădină şi să rămânem noi stăpâni.

- Zadir…

- Îmi poţi spune „tată”…

- Pot. Dar nu vreau.

- Alegere… e bine! Eşti primul om care s-a întors atât de departe, chiar înainte să îi fi scos afară pe regi. Tu mă poţi ajuta.

- Să te ajut? Eu?

- Nu spunea mama ta că tu vei fi rege? Că timpul tău e aproape?

La auzul cuvintelor despre mama sa, Axel lăsă tristeţea pentru o singură secundă să îi străpungă inima. Zadir îl pândea. Îi ştia reflexele şi miza pe ele.

- Mama ta e bine, continuă din copac. E împărătească; împărăţeşte, aşa cum şi-a dorit totdeauna. Dar pe mine, bătrânul tău tată nu m-a ajutat nimic… nici măcar ea… Dacă pentru o secundă ar rămâne în urma mea cineva în grădină şi mi-ar putea lua o ramură, o singură ramură din Pomul Vieţii… aş avea tot ce mi-am dorit. Un om aşa ca tine, hotărât, am nevoie. Îţi poţi refuza părintele?…

Ceasul trecea. Axel pentru prima dată începu să simtă trecerea orelor. Parcă fiecare secundă trecea prin faţa lui, expunându-şi dantela de posibilităţi pe care o deschidea din rochia efemeră a timpului.

- O secundă, o singură secundă… uite, regii vin. O secundă, dă-mi o secundă, fiule… şi te voi lăsa rege peste Grădină. O ramură, şi Grădina, cu tot ce vezi în ea… e a ta.

- Şi Ignis?

- Ignis e în grădină. Ia-o. Dă-mi o rămurică şi va fi a ta. Ţi-l dau şi pe Ignis. Şi tu îi vei da mamei tale împărăţia pe care şi-a visat-o întotdeauna, cu pământul din care se pot face oameni şi Pomul Vieţii în ea – doar o rămurică îi va lipsi. Nici nu se va cunoaşte!

- Juri?

- Jur. Dar pentru asta, ai nevoie de puterea mea, să treci din afara timpului în timpul în care sunt. Nu am dat-o niciodată nimănui, dar tu eşti primul meu copil, născut din natura mea cea mai pură. Din mizeria pe care atât o iubesc, în care mă scald. Ţi-o dau pentru o

fracţiune de secundă – o ai atât timp cât ei mănâncă din ou. Tu jură-mi că mi-o vei da înapoi.
- Jur că îţi dau înapoi ceea ce iau de la tine.
Dar atunci, glasul care vorbea mâncătorului de prepeliţe din valea de oase s-a auzit undeva în grădină:
- Din Copacul Cameleonului să nu mâncaţi. Căci atunci, veţi muri. Axel a auzit vocea şi a recunoscut-o. L-a străpuns în inimă, dar cameleonul îl pândea. Şi Axel nu l-a lăsat să vadă.
Axel şi-a resimţit coapsa şi lupta, şi numele schimbat şi aripile, cele zece aripi prinse câte două pe spatele puternic al tigrului. Şi regii se apropiau. Se iubeau şi vorbeau cu Ignis în răcoarea zilei – dimineaţa şi seara. Şi ziua străbăteau Grădina şi mâncau din pomii care rodeau de douăsprezece ori pe an. Şi nu le era teamă că ar fi vânaţi de Zadir. Nu îl cunoşteau. Dar ştiau că nu au voie să mănânce din Copacul Cameleonului.
Axel îi privea. Putea fi el în locul lor. Putea să fie el rege şi să aibă acea feerie şi acea grădină numai pentru el. Fără cameleon. Dar, aşa cum avea impregnată în el cunoştinţa faptului că nu poate fi înşelat fără să ştie că e înşelat, ştia că bucuria regilor nu poate fi luată prin înşelăciune.
Zadir stătea în copacul lui, imitând victoria. Regii se plimbau pe aleea Copacilor Veşnici. Ajunşi în dreptul lui, regii au privit copacul.
- E verde şi rodeşte; anul acesta, în curând, va rodi – şi cameleonul care e în el va naşte un ou minunat de gustos.
- Şi aproape…, şopti cameleonul făcându-se crem-rozaliu şi cald şi iubitor.
Femeia l-a privit tăcută. El i-a sărutat pleoapele. Şi regelui i-a deschis palma cu lunga sa coadă şi i-a lăsat un ou cald să îi pice în mână.
- Ignis nu ştie… eu v-am chemat…
- Tu ne-ai chemat, şopti femeia.
- Da… uitaţi-vă unul la altul… sunteţi frumoşi şi singuri… şi nimeni nu vă poate vedea…
Minte!, gândi Axel din afara timpului. Ştie bine că sunt aici. Ştie bine că Ignis îi vede – nu îl văd chiar eu privindu-i?
- Luaţi-l… măcar să mirosiţi… e cald… spre seară, Ignis îl va căuta şi îl va mânca…

Minte din nou! În spatele copacului său sunt mii de ouă, Ignis nu le mănâncă, le îngroapă!
Regina a atins oul proaspăt. Mirosea atât de plăcut, a verde crud şi boboci de floare.
- Păcat că nu e al vostru… Vi l-aş fi dat cu plăcere, dar… Ignis îl vrea, ca de obicei…
Le-a spus clar, vor muri! De asta le îngroapă, ca să nu moară!
- Şi noi când vom putea mânca?
- Nu ştiu… cred că niciodată nu veţi fi mai aproape de unul ca acum…
- De ce nu ne lasă să mâncăm? A spus că vom muri… Dar e atât de îmbietor…
- E… el ştie că atunci când veţi mânca din el, veţi deveni ca el… Regi peste grădină…
Dar ei sunt deja regi! Nu are sens ce spune!
- Şi îi e teamă că îi veţi lua locul… Aţi văzut ce grădină mare are? Ar putea fi a voastră… Dar… ajunge, Ignis va veni în curând… daţi-mi oul… l-aţi văzut…
- Nu, lasă-l… Îl vrem…
- Şi cu mine ce se va întâmpla?… Atât de mic, mă va zdrobi ca pe un gândac…
- Dacă noi vom deveni regi… te vom apăra. Aşa ştim sigur că nu ne minţi; dacă am muri, ai muri şi tu…
- Prea bine… iată-l…
Nu! Nu! Staţi!!!
- Unde sunteţi? – glasul lui Ignis se auzi în grădină.
- Hai, ia puterea, vino! Axel! Ia o ramură! Acum! – strigă Zadir camuflându-se.
- Să ne ascundem! Ignis ne va omorî acum! – zise speriat, în şoaptă regele decăzut.
- Sunt goală şi mi-e ruşine! Cum am putut sta aşa până acum? Să ne ascundem!
- Axel! Fiule!
- Ce aţi făcut?, ieşi Ignis în calea regilor care îşi făcuseră haine din frunze.

- Unde eşti? De ce nu vi? Mi-ai jurat! M-ai înşelat! Mi-am dat puterea şi m-a părăsit acum… Şi cine mi-o va da înapoi?
Axel plângea de mila regilor, plângea de mila mamei lui şi de mila lui şi de ura ce o simţea pentru înşelătorul cameleon.
- E blestemată grădina din cauza ta, continuă Ignis. Şi iată, ţi-ai deschis drumul spre moartea veşnică, acolo unde nu există decât spini şi pălămidă şi minciună. Şi iată – ai creat o uşă de ieşire şi prin ea nu se mai poate intra. Şi Tigrul va sta la uşă şi o va păzi, şi sabia învăpăiată nu vă va lăsa să mai treceţi prin ea. Vă veţi vedea copiii omorându-se şi fetele violate. Şi sămânţa voastră va încerca să intre – dar atunci va fi o nouă uşă. Şi nu mai sunteţi regi acum, sunteţi pământ, şi în pământ vă veţi întoarce.
Ignis a luat două cerboaice şi le-a omorât. Şi din pieile lor a făcut haine pentru împăraţi, şi ei s-au ascuns sub ele.
- Iar tu… eşti blestemat între toate animalele să nu mai ai niciodată o culoare a ta. Să nu te mai cunoşti şi să nu iubeşti. Să vinzi şi să cumperi şi niciodată să nu spui „destul". Şi capul îţi va fi zdrobit de Tigrul cu zece aripi, zise Ignis cameleonului.
- Ce-ai făcut, Axel? M-ai omorât! Erai singurul care putea schimba ceva, şi m-ai lăsat pradă aceloraşi lucruri iarăşi; şi scurgerea timpului va fi acum la fel, şi toată alergarea mea va fi fost zadarnică. Te voi omorî, Axel, şi mă voi îmbăia în sângele tău!
Regii au ieşit din grădină. Şi în urma lor, tigrul cu sabia învăpăiată au acoperit uşa. Iar ei au coborât într-o vale unde primul lor fiu şi-a omorât fratele; nepotul fiului lor al treilea a murit amăgit, crezând că la bătrâneţe, tânăra lui nevastă i-a născut un fiu. De-acum timpul nu mai curgea înapoi. Timpul mergea numai înainte. Dar Axel îl găsise pe Ignis. Şi plângea acum lângă poarta de ieşire prin care nu se putea intra.
- De ce plângi?, îl întrebă tigrul cu şase aripi.
- Plâng; plâng pentru că până acum nu am plâns, şi pentru că trebuia de mult să o fac. L-am căutat pe Ignis, şi l-am găsit. Şi dreptatea lui întrece înţelegerea mea. Dacă regii ar fi mâncat şi din Pomul Vieţii după ce au mâncat din Copacul Cameleonului, ar fi fost blestemaţi la o moarte fără sfârşit – pentru că viaţa lor a devenit moarte. Pedeapsa lui a fost din dragoste, milă pentru ei; iar cameleonul, uite, încă îi

vânează, iar bătrâna mea mamă va muri înainte ca eu să mă pot întoarce şi să o pot vedea.
- Cine eşti?
- Nu asta te frământă pe tine, împărătească. E visul cel ce nu îţi mai dă linişte şi te înfiorează până şi noaptea, în somn.
- Şi tu îmi vei spune ce am visat?
- Iată visul pe care l-ai visat, întinsă lângă fântâna săpată afară din cetate.
- Afară. Toată lumea să iasă afară. Continuă, s-a întors regina către străin.
- Fiind lângă fântâna la care ieşi în fiecare zi în arşiţa zilei, stăpână, ţi-au venit în minte gânduri cu privire la lucrurile care au fost înainte şi lucrurile care vor mai fi. Şi cel ce descoperă taine ţi-a adus înainte ceea ce va fi. Iar eu ştiu aceste lucruri pentru ca tu să le afli şi să ţi le pot explica; pentru ca să te poţi pregăti dinainte pentru ele. În visul tău stăteai cu spatele rezemat de fântână. Şi departe, către apus, acolo unde cerul albastru se pierde în albastrul munţilor, ai văzut o fiinţă mare, precum unul dintre uriaşii care sunt acum pe pământ, în împărăţia ta – poate chiar mai mare. Şi omul acela era strălucitor, lucea aşa cum soarele când se aruncă spre pământ. Avea capul, umerii, braţele, până la brâu, de aur alb; brâul şi picioarele, tălpile picioarelor îi erau din porţelan. Dintr-o stâncă s-a desprins un bolovan mare şi a căzut spre uriaş, şi i-a spart călcâiele de porţelan, şi uriaşul a început să strige după ajutor. A venit un om, un om cât mine de înalt şi a ridicat corpul de aur, şi ce era de porţelan s-a spart pe jos şi a fost luat de vânt. Aşa ai visat, regină Lust.
Lust l-a privit uimită; într-adevăr asta visase, şi o frământa necunoaşterea visului.
- Spune-mi, ce înseamnă ceea ce am visat?
- Înseamnă, regină, că tu, care eşti capul de aur şi corpul de aur, stai pe nişte picioare de porţelan; stai sub comanda lui Zadir, şi aurul şi porţelanul nu se pot combina. El chiar dacă spune că vrea ca tu să ai împărăţia, te minte şi în curând, va fi dărâmat ceea ce zideşte el. Tu să nu plângi, o împărăţie mai mare decât ceea ce există până acum, decât ai văzut tu vreodată, va fi a ta. Dar nu aşa cum ai crezut tu, ci altfel; şi o vei vedea atunci când va veni.

- Cine vorbeşte aşa despre mine? Cine îndrăzneşte? – strigă Zadir, ieşind din camuflajul său de coloană. Smulse gluga din capul bărbatului.
- Ridas! – strigă regina sărind de pe tron.
- Axel! Tu eşti! Înşelătorule!! – zbieră Zadir, sărind la gâtul său. Din altarul care era lângă ea, în sala palatului, unde se fierbea vinul în cinstea reginei, Lust a smuls un cuţit de tăiat struguri şi l-a înfipt în pieptul lui Zadir. Rănit fără veste, cameleonul începu să strige gărzile în ajutor. Acestea, îmbibate de mirosul gurii cameleonului, au prins regina şi străinul şi i-au aruncat în temniţă. Zadir zăcea pe jos, în timp ce vracii căutau să îi facă vrăji care să îi lege sângele pierdut înapoi. El era tatăl cetăţii, iar oamenii, toţi, erau fii lui şi nu îşi puteau închipui viaţa fără el.
Regina şi Axel erau în temniţă de doi ani. De aici, din pântecele de piatră a palatului, reuşeau să vadă ceea ce se întâmplă afară, fără să simtă mirosul lui Zadir. Reginei îi era dor de fântână. Cetatea se înmulţise nespus de mult, şi era aşa cum şi-o dorise Zadir – cu băutură, femei, hanuri. Nimeni nu intra şi nu ieşea fără să fi vândut câte ceva marelui stăpân, fără să îi fi promis ceva sau fără să îi fi dat deja.

***

Ambro, uitat în lumea celor ce nu au suflet, în lumea animalelor, purtându-şi blana murdară prin lumea nenăscuţilor, fără speranţă de a-şi mai vedea vreodată iubita regină, adormi; şi trecând prin moarte în somnul lui, ajunse înapoi în lumea celor vii. Goana între diferitele lumi, aşa cum şi le închipuiau sau şi le doreau ceilalţi, îl obosise. Păşea ca un lup bătrân, hămesit de doruri şi străpuns în inimă după fiecare nereuşită şi după fiecare vânătoare de vise întreruptă prea curând, fără vânat.
Sala pocalelor era la fel. Paharele şi reflecţia lui în ele, gândurile lui înnodate ca nişte fâşii de scoarţă de copac şi hainele sale rupte, dar mai ales gândurile – toate păreau că s-au adunat în marea oală cu fierturi din mijlocul sălii. Aceeaşi linişte. Oamenii care se vedeau prin ferestrele întredeschise erau la fel azi – şi privindu-i, avea o

senzaţie puternică de deja-vu care îi dădea o panică cu un gust fermentat de risipă şi non-sens a existenţei sale. Probabil asta a şi fost toată existenţa lui, un lup bătrân. Câtă risipă, pentru o femeie. Da, dar ce femeie! Cât de puternică şi de decisă… Oricum, o femeie. Raka.
Ambro se închise în sala potirelor. Simţea că aici, într-un mod straniu, moartea reală ar fi putut să vină mai repede. Simţea că aici, timpul trecea nedesluşit – şi oricum, nu dorea să îl desluşească, pentru că timpul nu-i mai putea aduce nimic nou; nici o speranţă, măcar.
Doar bătrâna sală, cu metalele prelucrate şi transformate în pahare, în linguri, în ore, în el – doar bătrâna sală îi mai amintea de un trecut şi de un viitor care ar fi putut să fie a lui. Doar aici mai avea identitate şi îşi mai putea auzi, uneori, dacă era atent, gândurile. Altundeva era plat – aici simţea.
Curăţa oglinzile. Ştergea praful de pe blat, de sub pahare. Spăla resturile de lapte de capră şi privea corpul uscat al ariciului din care băuse inima şi sufletul Rakei. Toate astea nu ar fi trecut să fie aici. Dar erau. Poate nici el nu ar fi trebuit să fie aici. Dar era. Şi nu avea cale de întoarcere. Aici era întoarcerea, dincolo era ducerea.
- Ai dreptate. Nici tu nu ar trebui să te afli aici.
- Cine eşti tu?
Îl privi drept în ochi, oprindu-se cu pocalul în mână, apoi lăsându-l în jos, în timp ce îl privea, parcă neştiind unde îl pune dar nimerind, totuşi, poziţia exactă iniţială:
- Ştii bine cine sunt.
- Dar… Cum ai ajuns aici?
- Nu cred că aştepţi un răspuns real. E o retorică ce te poate scăpa din amorţire, aşa că îţi e permisă şi, în anumite situaţii chiar indicată. Te ajută să te regăseşti. E bine.
- Ce vrei de la mine? – Ambro era din ce în ce mai temător.
- Am venit să îţi spun că s-a terminat.
- Ce s-a terminat?
- Asta, îi răspunse, privind în jur, în sala imensă a pocalelor. Tu, fixându-l cu ochii. Ea, spuse fixând sicriul de sticlă în care trupul Rakei părea o bucată uitată de ceară.

Ambro nu ştia cum să reacţioneze. Părea o himeră, o închipuire a minţii lui seci şi uitată între lumile străbătute.
- Vezi tu, continuă el după un timp, îmi e dor de vremea când lumina era lumină şi întunericul întuneric. Îmi e dor de absolut, îmi e dor de lipsă de ambiguu şi siguranţă a celor ca tine. Vreau să închid porţile, să nu mai treceţi dintr-o parte în alta. Marea Uitării, vreau s-o înec în propria ei apă, până va fi uitată şi necunoscută vouă. Deşert o voi face, pentru că voi nu ştiţi că nu aveţi voie să înotaţi sau pescuiţi în ea.
- Dar portalele sunt vechi, iar noi am ajuns până departe – cine ştie cât de departe au ajuns Ridas, Zadir…
- Axel. Văzându-i privirea nedumerită, continuă: Ridas, adică Axel. Ştiu el. A ajuns la decăderea regilor. A văzut începutul şi sabia învăpăiată.
- Înseamnă că te cunoaşte.
El afirmă prin tăcere cunoaşterea reciprocă şi recunoaşterea.
- Şi Zadir?
- Zadir nu e om. Tu ştii asta foarte bine, Ambro. Tu ai deschis o poartă pe care de mult, Zadir o împingea către voi. O fisură neagră în timp care se multiplică şi care vă înghite viețile. Aminteşte-ţi istoria părinţilor tăi. O ştii foarte bine. Voi, vracii, întotdeauna aţi fost deschişi spre Zadrac.
- E prea târziu pentru regrete. Vreau să-mi mor moartea, dacă de meritat, oricum nu o merit, şi mă voi prăpădi în lipsa luminii Rakei.
- Te pripeşti, vrăjitor nebun. Iată, am o veste importantă pentru tine. Pentru Axel, pentru cel ce a luptat cu mine şi s-a încăpăţânat să nu renunţe, am ceva de dăruit. Şi tu te poţi duce să îi duci darul meu.
- Dar… tu eşti acolo… tu eşti aici, tu eşti peste tot. De ce nu îi oferi tu darul tău.
- Tocmai pentru că eu sunt şi acolo, şi aici. Dar tu nu. Iar tu ai nevoie de ea, de Raka. Îţi ofer posibilitatea să o revezi. Accepţi?
- Cum mă vei duce acolo?
- Crede-mă: vei fi acolo. Deschide palatul. Fă lumină. Darul e prea mare pentru ca el să îl poată duce singur.
De sub plapuma groasă de întuneric, apăru mai întâi o fâşie subţire de lumină, apoi brusc, lumina invadă sala pocalelor. Se rupse din

noapte şi se împinse spre Ambro, spre pielea lui continuă şi spre inima lui. Se simţea iradiat şi nedrept de modelat de lumina sălbatică precum un dezinfectant turnat fără milă pe o rană deschisă, supurentă, care nu îi părăsise oasele de ani de zile – încă de când a început să o iubească. Inima de tăciune, suspendată din gât parcă, începea – după atâta amar al timpului – să simtă că există o speranţă şi că dincolo de speranţă există posibilitatea aflării unei reuşite, transformând în credinţă ceea ce altfel, ar fi avut finalul unei speranţe deşarte.
Se întoarse rănit de atâta lumină. El nu mai era acolo. În locul oalei în care fierbea tot timpul fiertura neagră, era o piatră mare. Era cioplită şi părea gata de aşezat în zidăria vreunei case.
- Piatra din capul unghiului…, gândi Ambro cu voce tare. Nu se poate! De unde o are? Cum o fi ajuns aici? Puterile mele sunt la Raka, Lust le poartă mereu cu ea. Cum voi ajunge eu acolo?
Piatra era mare, aproape cât el de mare. Şi părea atât de grea – dar când a încercat s-o urnească, ea s-a depărtat uşor, precum o pană. Avea greutatea unei bucăţi de papirus, şi putea fi ridicată chiar şi de un copil. Parcă mişcată de mâini invizibile, piatra se rostogoli pe el. Şi nu rostogolirea pietrei, cât greutatea lui însuşi l-a făcut să pice sub piatra unghiului.
Se trezi din amorţeală. Împinse piatra. În jurul lui era linişte. Se afla pe un câmp gol, arid, pudrat cu scrum şi temelii de case arse. În depărtare, doi oameni căutau pesemne ceea ce a mai rămas viu. Copacii, iarba, florile, animalele, oamenii – totul dispăruse. Locul părea să fi ieşit din gura unui dragon chinezesc care tocmai scuipase foc. Se vedeau urme, şi urmele păreau că au ochi şi îl văd pe el. Urmele unui trecut greu de crezut că ar fi fost trăit şi locuit. Se simţea slăbit şi cuprins de un alt timp, un timp în care nu ar fi trebuit să fie, să se fi născut sau să nu se fi născut.
- Ambro?
Femeia din depărtare îl strigă. Îi ştia numele – şi vocea ei părea atât de cunoscută.
- El e!, strigă ea din nou. Sigur e el!

Cei doi alergară către el. Lust îl îmbrăţişă, iar Axel îi prinse umerii prieteneşte.
- Cum ai ajuns aici?, întrebă mirată Lust.
- Am fost trimis. Să aduc asta.
- Ce?, întrebă Axel uitându-se în jur, căutând obiectul pe are se presupunea că Ambro l-a adus.
- Piatra, zise Lust, atingând ciudata piatră. Asta ai adus?
- Ce s-a întâmplat aici? Unde e palatul cel mare, unde sunt luminile, oamenii, faunii, păunii, circul şi fântânile? Unde e Zadir? Ce s-a întâmplat cu puternicul Zadrac?
- S-a supus cetatea cea mare, mama tuturor curvelor şi icoana morţii noastre, spuse Axel privindu-şi palmele în timp ce capul i se rezema pe mâinile înfipte în genunchi. A trecut.
- Ne-a spus că va fi aşa. Ne-a spus că timpul va trece altfel în lipsa lui. Era întuneric aici. Era întuneric şi urât, dar urâtul este numai absenţa frumosului, iar întunericul este absenţa luminii.
- E s-a întâmplat?
- A venit un om. Un om străin de cetate. A vrut să mănânce dintr-un smochin, a căutat rod în el şi trebuia să aibă – era vremea roadelor. Dar smochinul nu a avut rod – şi l-a blestemat să nu mai rodească niciodată iar smochinul, pe loc, s-a uscat şi si-a dat vlaga. Era smochinul lui Zadir, înfrunzit dintr-o ramură pe care acesta cu grijă o aduse din Copacul Cameleonului, din Gradina Începutului. Atunci, Zadir l-a luat şi l-a aruncat în temniţa palatului, acolo unde eram închişi şi noi. Şi a vrut să îl omoare. Noi am încercat să-l ascundem, dar în timp ce noi încercam să îl ferim de ochii paznicilor, în crăpăturile zidurilor şi ascunzişurile măruntaielor palatului, faţa lui a început să lumineze. S-a ridicat deasupra pământului şi a spus: „Acesta este un loc de groază şi un loc în care voi nu ar trebui să fiţi. Vă duc pe un munte, un munte înalt, unde nu vă va atinge focul; acolo, să vă ascundeţi în peşteră şi să priviţi de departe ceea ce se va întâmpla, dar să nu vă temeţi – veţi fi în siguranţă."
- Noi nu am reuşit să înţelegem nimic. Credeam că a înnebunit, că e un vrăjitor puternic. Puterea Rakei m-a părăsit când m-a atins, iar rănile, multele mele răni, ascunse şi purtate sub haine – chiar inima, toate – s-au vindecat. Cred că eu am înnebunit… Lângă noi era o fată

care murise de două zile, şi pe care nimeni nu a luat-o de lângă noi. A început să miroasă urât – îmi era milă de ea. Atunci când noi nu aveam mâncare, ea ne-a dat din mâncarea ei, şi din mâncarea ei am trăit toţi trei. Pe noi vroiau să ne omoare. Şi a văzut că îmi plânge inima după ea, cea care a murit hrănindu-ne din hrana ei şi fiind prinsă de gărzi. Şi a ridicat-o, şi i-a suflat în nări viaţă. Şi ea a trăit şi a venit cu noi. Dar e ascunsă în peşteră. E vie, şi era moartă de două zile încheiate.
- E puternic, completă Axel.
- Au curs ceară şi foc din cer. Ne-am văzut dintr-o dată într-o peşteră mare, o peşteră în care am stat multe zile. Cetate, palatul, păunii, tot a fost ars. Şi pământul, uite-l, aşa a rămas în urma pârjolului. A fost ca o ploaie de foc şi pucioasă şi nimeni în afară de noi nu a scăpat. De parcă iadul însuşi ar fi coborât pe pământ. Vulcanii şi-au scuipat seminţele şi au împresurat tot locul cu saliva şi lava lor. Atât a fost de mare arderea şi căderea, atât de tare s-au auzit mugetele focului şi ţipetele disperate ale femeilor. A fost o groază de moarte, a fost groaza morţii, ca o lepră care cauterizează, lingând pielea şi carnea omului ca să muşte apoi din ea cu dinţi de vampir. S-a înroşit toată valea, şi focul s-a stins de atât de mult sânge.
- Să nu mă urăşti pentru că ţi-am pierdut puterea cea mare, Ambro. Am pariat cu ea şi cu viaţa mea şi am pierdut, şi odată cu ea, am simţit că mi se va scurge viaţa.
- Prin înşelăciune ţi-a luat-o Zadir. El mi-a luat tot: mi-a luat femeia pe care o iubeam, puterea, viaţa. Şi mi le-a cumpărat pe un preţ de nimic, mi-a dat în schimb promisiuni deşarte şi un sfârşit amânat, care pare să nu mai vină. Şi credeam că mă voi stinge – dar a apărut el. Şi mi-a dat viaţa înapoi, rostul şi sensul. Dacă aş şti măcar unde să îl găsesc, dar cum? Eu, lup bătrân, să mă mai aplec spre viaţă acum şi să mai cred?
Piatra avea scris pe ea un nume. Şi scria „Ridas – Axel". Ridas a ridicat-o şi a dus-o acolo unde se luptase cu tigrul cu cinci perechi de aripi. Şi acolo era săpată o groapă în are piatra se potrivea ca formă şi ca tăietură. Era, parcă, smulsă din acel loc.
Ridas o sădi în pământul ngru şi confuz, care uneori părea că nu mai ştie spre ce direcţie curge şi unde trebuie să ajungă. Orele îl ameţeau

cumplit şi, dacă ar fi avut glas, ar fi blestemat Copacul Cameleonului.
În locul în care a sădit piatra, a răsărit o altă piatră, mai mică, pe ea. Apoi, alta. Apoi, un şpalet de zid, apoi o uşă, un geam, un gang şi un turn. Apoi un zid întreg şi ferestre din lemn, uşi. O cetate întreagă, cu pieţe şi oameni şi animale. Cu sate şi, undeva mai sus, pe deal, pentru Raka, o fântână adâncă cu apă dulce şi rece. Când au intrat în cetate, ceilalţi i-au privit ca fiind stăpânii, întâii născuţi. Nu ştiau ce înseamnă asta, dar era un titlu nobiliar care în alte cetăţi nu era oferit. Se părea că un nou popor şi o nouă cultură, gata trecută prin sita timpului, sedimentată şi aşezată era acolo de secole, fără ca nimeni să o fi ştiut înainte.
De-acum, timpul părea aşezat şi reîntors într-o curgere normală. Raka stătea închisă în trupul Lustei, făcând eforturi să îl uite pe Zadir, încercând să îşi proiecteze mereu în faţa ochilor imaginea dulce a lui Axel, bastardul care o iubea aşa cum un copil nedorit dar iubit iubeşte înapoi.

***

Tara privea tăcută întinderea cetăţii. Liniştea îi era cea mai dragă dintre toate cuvintele. Nu mai vorbise de când, în seara aceea… – i se părea ei însăşi că este prea tânără pentru o asemenea poveste.
- Dacă ţi-ai auzi vocea, în mod sigur ar fi mai frumos tot ceea ce e în jur, zise Zadir fără să trezească nici o reacţie din partea fetei care era orientată cu spatele spre el.
Zâmbi fără să se întoarcă, fără să răspundă, fără să îl audă, parcă.
- Tara, Tara… Oamenii stau unii cu alţii după o anumită vârstă pentru că e avantajos aşa. Cei căsătoriţi, care mai au şi copii, nu iubesc. Au familie şi atât. Eşti tu naivă…
Tara a tresărit uşor. Totuşi, tăcea.
- Hai… nu trebuie să te prefaci; eu ştiu că nu eşti mută.
- Nu de asta tac; pur şi simplu nu am nimic de spus. Tu nu ar trebui să fi undeva, departe, încercând un nou scenariu?
- Am îmbătrânit, Tara… Sunt bătrân şi uite-i, m-au lăsat şi singur…
- Aşa cum meriţi, javră, zâmbi ea.

Zadir o privi. El, da, era o javră. Dar ea – ea ar fi putut să fie încă iubită de oricine.
- Ce ar fi dacă te-ar căuta acum?
- Cine?, întrebă Tara lăsându-şi capul pe spate, privind cameleonul din lateral.
- Ei, „Cine?”… El…
- Ergo? Ha, ha, ha… Eşti nebun…
- Dacă… ţi l-aş putea da?
- Tu? Eşti un împuţit. Cu tine, nu mai fac niciodată afaceri!
- O, Doamne! Am trişat şi eu o dată, la un joc de cărţi, şi sensibila doamnă nu mai face afaceri cu mine niciodată… Ce să spun… Fragilitatea ta mă copleşeşte şi mă înduioşează…
- Prost mai eşti, spuse Tara la fel de calmă.
- A ajuns înaintea ta, ce să îţi fac eu. Eu sunt de vină?
- A ajuns pe naiba! Ai dus-o tu acolo, jigodie, şi pe mine m-ai închis în temniţă. Cum puteam să ies de acolo, idiotule?
- Era un labirint, v-am pus pe amândouă acolo. Ea a ieşit prima şi a ajuns la el, şi tu ai rămas acolo.
- Ce tupeu ai! Dar nu eu te-am văzut făcându-ţi loc cu vrăjile tale deochiate între pietrele zidurilor şi scoţând-o afară? Ce era cu gărzile alea la uşă? Cu paznicii tăi cei înarmaţi şi cu gratiile groase cât mâna mea?
- Oricum, a murit.
- Cine?
- Sor-ta.
- Ce?!
- Da… păi… cât timp tu ai fost ocupată, călătorind în timp şi spaţiu cu noii tăi prieteni preţioşi, Raka şi Axel şi lupul chior, Işa a născut un copil lui Ergo. Evident, el nu a vrut să renunţe la soţie şi copil, şi m-a rugat să îl ajut.
- Porcule! Mi-ai omorât sora! Ştiai că asta se va întâmpla, şi ai scos-o din temniţă, ca să o omori! – Tara sări în picioare, împingându-l cu pumnii mici.
- Dar Tara, dragă, trebuie să înţelegi: pentru mine, femeile nu contează, copiii nu contează, bărbaţii nu contează. Eu fac afaceri pentru avantajele – vizibile sau nu – care le succed.

- Deci e adevărat, ai omorât-o…
- Mmm… da, cred că eu am omorât-o. Zadir zâmbi grosolan, trăgând-o brusc de păr pe slaba şi tăcuta Tara lângă el, şoptindu-i în ureche: Uite ce e, târfă. O să mă ajuţi şi o să îmi redai ceea ce e al meu.
- Dă-mi drumul! Auuu! Boule, lasă-mă!
- Tu auzi ce îţi spun? O să îmi dai ceea ce am pierdut şi o să mă ajuţi, o împinse pe jos Zadir, smucind-o de parcă ar fi vrut să o dezrădăcineze. O să te măriţi cu fiul meu, cu Ridas, şi o să îmi dai înapoi sufletul lui pe care Ignis mi l-a luat.
- Axel e fiul tău?
- Ridas, proasto! Nu îi mai spune aşa!
- Şi de ce aş face asta, mă rog frumos? Mie ce îmi iasă?
- Hah…, pufni Zadir. Nu, tu nu ai înţeles. Îţi explic încă o dată. Eu fac afaceri în funcţie de ce îmi iasă mie, nu de ceea ce îţi iasă ţie sau altcuiva. Ai înţeles?
- Ei bine, eu nu o să te ajut.
- Tara! Vorbeşti! – pe terasă apăru Lust, îmbrăţişând fata de parcă ar fi fost copila ei. Zadir dispăru uluitor de rapid într-un nor mic de fum, care se stinse hoţeşte. Păpuşă, ţi-a venit darul vorbirii?
- Nu sunt mută. Pur şi simplu, nu am avut nimic de spus niciodată.
- Vai, şi eu care credeam că nu poţi să vorbeşti… Asta e o adevărată surpriză… Dar cu cine vorbeai? Nu văd pe nimeni aici, şi e târziu în noapte. Ar trebui să intri înăuntru. Hai, vino, e frig aici. – Lust o luă de după umeri şi o duse în camera ei.

Tarei îi plăcea camera ei. Nu avea mobilă şi dormea pe o saltea, pe jos. Era mai tăcută camera aşa, tăcută precum ea. Dulapurile mari şi grele de lemn aveau parcă viaţă în comparaţie cu Tara cea albă. Lust o ajută să se întindă pe pat. Încă era slăbită după lunga perioadă de întemniţare.

- Lust?
- Da, Tara.
- Aş vrea să te întreb ceva. Spune-mi, ai iubit vreodată? – o privi Tara curioasă, ridicată pe un cot, acoperită cu pătura albă. Din uşă, Lust oftă lung şi spuse.
- E o poveste lungă, Tara. Poate mâine.

- Nu, spune-mi acum.

Lust o privi absentă o clipă. Apoi închise uşa în urma ei, şi se aşeză pe marginea patului fetei.

- Am iubit, fetiţo. Dar m-am iubit mai mult pe mine decât am iubit. Numele meu e, de fapt, Raka. Şi sufletul meu a fost închis în trupul fiicei mele de către bătrânul Ambro, vrăjitorul cel temut. Noi aparţinem unei lumi diferite. Unei lumi vii – acolo unde se duc toţi cei ce se nasc. Dar nu mai putem să ajungem acolo – eu, Ambro şi Axel.
- L-ai iubit pe tatăl lui Axel?

Uimită de întrebarea fetei, Lust întrebă:

- Ştii cine e tatăl lui?
- Am auzit câte ceva, răspunse Tara, lăsând ochii jos.
- Atunci ştii că nu am cum să îl iubesc. Nu, el nu e din lumea asta. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Trebuia să fiu a lui, dar mai mult decât l-am dorit pe el, mi-am dorit puterea şi gloria de a fi regină. Şi am vrut un imperiu puternic. E târziu, ar trebui să plec, se ridică regina.
- Te rog, stai, spune-mi…
- Zadir mi-a făcut un fiu din mizerie şi tot ce am va fi a acestui fiu care este mai curat acum decât însăşi iubirea mea. Iar eu, nemuritoare, mă voi stinge cândva în lumea celor nenăscuţi. O clipă, tăcură amândouă, privind spre podeaua de lemn uscat. Şi tăcerea lor se lăsă mare, grea, ca un con de brad picând din vârful copacului spre cine ştie ce furnică trecând pe sub el.
- Nu m-ai întrebat cum am ajuns în temniţă, rupse Tara conul tăcerii.
- Nu, nu te-am întrebat.
- Am avut o soră geamănă. Ne-am luat la întrecere într-un labirint construit de Zadir. Şi preţul era tatăl unui mic băiat, soţul uneia din fetele lui Zadir. El a ajutat-o, însă, pe ea să câştige, apoi a omorât-o când ea a rămas grea. Acum, ea şi copilul ei sunt morţi. Zadir mi-a cerut, însă, să îl ajut. Să îi dau înapoi ceea ce a pierdut.

Lust se smuse de pe muchia patului, ruptă din tăcerea şi interesul cu care ascultase până atunci.

- Şi ce i-ai spus?!
- I-am spus că nu.
- Încă tot nu îl lasă în pace?!

- Despre ce vorbeşti?
- Despre Axel!
- De unde ştii că pe el îl vrea?, se ridică Tara în şezut.
- Zadir nu a pierdut decât două lucruri până acum: lupta cu Ignis şi pe Axel. Şi Axel e singura arma pe care o mai poate avea împotriva lui Ignis.
- Nu, nu îl voi ajuta. E prea plină lumea de el şi prea nu se mai termină odată întunericul din jurul lui. Strigă morţii din morminte şi pruncii, nenăscuţii, toţi cei pe care el i-a adunat aici, în abisul acesta de lume, în mintea lui bolnavă şi în sodomismele lui. Mi-e scârbă de traumele pe care le invocă şi de supa rece de deznădejde pe care o linge şi o împarte în jurul lui, izbucni Tara, necontrolându-se. Dar mi-e frică! Mi-e atât de frică, Raka! Mi-e frică să mai stau singură şi să adorm; mă simt de parcă m-ar vâna într-una.
- Te vânează, sigur că te vânează. El ştie prea bine că timpul îi cere să vină spre tine.
- De ce? De ce spre mine?
- Pentru Axel.
- Pentru Axel poate să meargă spre orice altă fată – la fel ar fi situaţia.
- Hm… ar trebui să îl priveşti mai atentă când se uită la tine, fetiţo.
Următorii doi ani Zadir nu mai apăruse deloc. În schimb, Raka urca tot mai des la fântâna din afara cetăţii. Îi plăcea să stea pe piatra mare de la gura fântânii, să cânte şi să asculte răspunsul vântului îndepărtat care se apropia mereu. Părea că îi trece uneori prin corp, şi părea şi ea că trece odată cu el şi se pierde în ţesutul verde al frunzelor istovite de atâtea ierni şi veri.
- Aici eşti din nou, spuse Ambro, apropiindu-se de Raka. Frumoasa mea regină! – îi sărută mâna stângă, plecându-se pe genunchiul drept.
- Aici, bun şi credincios Ambro.
- Am venit să îmi iau rămas bun.
- Pleci?
- Da. Lumea celor vii mă cheamă înapoi. Acum ştiu că sunteţi bine – locul meu nu e aici. Nu mai pot sta. Mi-a trecut vremea. Iar tu, frumoasa mea regină, eşti la fel de tânără şi proaspătă ca întotdeauna. La fel de frumoasă.

- Eşti generos, vechi prieten. Curând mă voi apleca şi eu spre lumea celor vii. Şi de acolo, spre Hades.
- Să nu fi tristă. Eu voi continua să trăiesc, să rămân aici, chiar de voi pleca.
- Nu voi fi tristă. Voi aştepta să ne reîntâlnim.
- Atunci, nu te sărut de despărţire.
Ambro se ridică şi plecă înapoi spre cetate.

„Voi continua să te iubesc, regină. Până pământul se va opri din piruete. Până vor dispărea toate narcisele de pe câmpul pe care uneori te mai plimbi – până vei înţelege cât de mult te-am iubit şi nu te vei mai oglindi în viitorul incert, văzându-te ceea ce nu eşti şi iubindu-te prea mult. Până îţi voi putea eu însumi dărui iubirea pe care atât o cauţi, după care atât însetezi… Chiar dacă această viaţă nu îmi va fi de ajuns… Ai la dispoziţie toate vieţile mele, toate eternităţile mele. În seara asta îmi pari mai îndepărtată ca oricând. În seara asta, cred că şi îndepărtarea mă priveşte mai de-aproape decât mă priveşti tu, şi îi sunt mai drag decât îţi sunt ţie. Eşti singura care ştie întotdeauna să mă găsească: nu am scăpat de gândurile tale şi de privirile tale.
Uneori mă întreb dacă nu privirile mele te-au modelat în a fi ceea ce eşti acum. Lasă-mă să-mi lipseşti! Lasă-mă să beau din otrava tăcerii tale şi lasă-mă să îmi iau zilele, înainte să mi le iei tu. Şi să nu mi le mai deschid niciodată.
Voi zbura pentru că va trebui să zbor. Va trebui să zbor pentru că nu mi-ai spus niciodată că ai fi lângă mine în îndepărtarea de aici… Şi, într-un fel, cred că tu eşti cea care mă face să zbor… Nici nu cred că ai fost a mea vreodată… Cred doar că ai fi vrut să mă ştii acolo, pentru ca să ştii că poţi oricând să te reîntorci, şi de asta mi-ai spune orice: chiar şi că m-ai aştepta. Poate voi putea odată, cândva să spun: nu am fost niciodată. Şi poate că va fi şi adevărat."
Se stinse. Raka era tot mai mult plecată la fântână, în culmea căldurii zilei, în culmea frigului nopţii. Ca un elefant care îşi alege locul morţii, migra în fiecare zi în afara cetăţii. Şi da, Ambro îi lipsea.
„Nu mă mai leagă nimic de câmpurile de flori; de galbenele narcise, de albele narcise. M-am sedus pe mine însămi – dar nu de mine eram îndrăgostită, ci de nebunia pe care o provocam în inima bietului vrăjitor. În

gândurile lui. Ca o tornadă puternică şi disperat de curajoasă. Aşa cum am fost mereu, aşa cum încă sunt. Nu am să mă învăţ niciodată minte… Parcă nu m-ar mai lega nimic nici de viaţă. Parcă numai ciocănitori zboară prin pădurea minţii mele, şi parcă eu însămi aş fi o pasăre… Suntem deznădăjduit de răi… Suntem îngheţaţi sub zăpada aceasta a propriilor noastre blesteme şi am început să iubim îngheţul iernilor noastre, care par să dureze întreaga viaţă.
Nu ne mai blastămă ceilalţi. Ne blestemam noi înşine. Şi chiar dacă ne-ar blestema ceilalţi, suntem atât de mâncaţi de răutate în interior, încât blestemele lor cele mai rele sunt binecuvântările noastre. Ne blestemăm prin cuvintele pe care le folosim – care ne iasă din inimă, lăsând ferestre mari şi dureroase spre ceea ce suntem noi în interior. Se vede atâta gunoi, atâta duhoare şi trupuri de animale moarte în noi. Înainte, le omoram şi le luam blănurile, să ne încălzim. Şi ne blestema vraciul satului, să ne moară nevasta tânără. Acum, învăţăm de la animale cum să vânăm, cum să nu ne lăsăm vânaţi, şi implorăm duhurile lor abjecte să locuiască în noi. Şi indiferent cine moare…nu mai are decât valoarea unui şobolan. Ne-am săturat de lumină. Căutăm întunericul cu preţul vieţii; şi dacă vedem cât de bună e lumina, vrem să ne chinuim cu întunericul, şi să il motivăm, şi să îl iubim. Lunecăm pe gheaţa subţire a nopţii atât de lungi în Pol…şi scriu degeaba aceste gânduri cu degetul în nisipul de la gulerul fântânii, pentru că nu le va citi nimeni. Vor călca peste ele, şi vor încerca să mă facă să dansez cu un şobolan mort la gât, purtând spiritul lui în mine. Degeaba… e atât de mult ecou gol în această margine de pământ…chiar sunt la capătul Pământului, goală, aruncată pe gheaţa rece. Şi doar genele îmi mai pică, îmbătrânite de atâta răutate văzută, leneşe, pe umeri şi genunchi. Mi s-au lungit picioarele, şi sunt mai înaltă; iar braţele şi trunchiul mi s-au alungit, la fel, de când sunt aici. Am crescut pe gheaţa nenăscuţilor, cu picioarele abia atingând-o, şi rămânând subţire ca un fir de păr – pentru ca nu cumva să împrumut ceva din obiceiurile lor. Aceasta nu e nobleţe. Aceasta nu e dragoste. Nu e cinste, onoare. Aceasta nu e bucurie. Ce am făcut cu ele? Cine ne-a dăruit în schimb gunoaie, pentru care ne-am vândut sufletele? Ce vindem noi aici e numai durere, amărăciune, blestem. Cine a avut, oare, puterea, să ne dăruiască un blestem de gheaţă pe care noi să-l credem binecuvântare a soarelui? Oare nu cumpărătorul dă vânzătorului puterea? Vânzătorul nu aduce ceea ce ştie

sigur că va putea fi vândut? Oare nu noi suntem vinovaţi pentru existenta nenăscuţilor?
Mi-e frig… şi sunt departe aici…departe de mine însămi, departe de cel pe care îl iubesc, departe de dragoste. Nu sunt într-un loc anume. Sunt doar…departe. Atât. Ăsta nu poate fi un loc. E o stare a minţii şi a gândului şi a sufletului…"
- S-a întors, copilul tău, nu e aşa?
- Cine e acolo?
- Nu te teme. Eu nu port săbii scoase din cingătoare – şi îmi era dor de tine.
- Cine eşti?
- Eu sunt.
- Tu? *TU*?! Cum m-ai găsit?
- Te ascunzi mereu în aceleaşi locuri. În aceleaşi gânduri.
- Pe cine să chem? Cetatea? Să vină toţi aici!
- Nu! Nu îi chema. Eu la *tine* am venit. Dă-mi să beau.
Femeia aplecă pe umăr vasul greu şi lăsă apa rece şi proaspătă să pice pe buzele lui, în gura lui. O bea cu nesaţ şi nu se mai sătura de ea.
- Îţi e sete. Vino. Am să îţi dau să bei dintr-o apă din care, dacă bei, nu îţi va mai fi niciodată sete, şi te vei sătura – i-a spus el.
- Stăpâne, o asemenea apă nu s-ar putea găsi decât într-o grădină, o singură grădină, una veche, în care am încercat de mult timp să ajung.
- Vino.
El o luă de mână. Putea să zboare mai uşor decât un gând. O duse în faţa Grădinii Începutului – şi în faţa ei, în timp ce se apropiau în zbor de Grădină, o nouă uşă – singura uşă de intrare, se forma. Era doar un toc de uşă din piatră masivă, netăiată cu metal, făcută dintr-o singură bucată de piatră. Era înaltă şi se vedea de departe. Pe ea era scris un nume, un singur nume încrustat în piatră.
- IGNIS!!! – strigă ea. Pe poartă scrie "Ignis!"
Tigrul zâmbi. Cu zece aripi, era deosebit de frumos – mult mai frumos decât tigrul care păzea uşa de ieşire.

***

Ajuns în dreptul porţii, Ignis se lăsă jos şi îşi ancoră ochii în inima Rakei. Deşi era liberă să plece, nu mai vroia să se despartă de el. Nu îi provoca nici un instinct matern acest tigru care părea milenar. Nu o făcea să îl iubească, nu îi invoca prezenţa cu extenuare. El era acolo, ea îl vedea. Şi prin el vedea, în grădina cea veche, un scaun între mii de scaune. Şi, întorcându-şi capul spre ea, parcă era Lust cea care o privea din grădină. Avea pe cap o împletitură de frunze care încremenise în aur, în timp ce creştea parcă. Şi o haină albă îi acoperea umerii, iar pe haina albă avea pietre mici, de aur, şi pietre scumpe cusute atent. Raka se apropie de poartă. Tigrul-păzitor, de la poarta de ieşire, o privea cu reverenţă, sabia oprindu-i-se din zbuciumul alergării.

- Poţi intra, i-a spus Ignis.

Era fermecată de ceea ce vedea.

- Asta am căutat toată viaţa, i-a răspuns gâtuit femeia de la fântână.

Şi deşi acum am găsit, pare că nu e a mea această grădină. Nu va fi niciodată a mea.

- Grădina Începutului nu e a ta.

- Atunci… du-mă. Lasă-mă să mor împreună cu Tara, împreună cu Axel. Să îl plâng pe Ambro şi să mă îngroape copiii bastardului meu copil.

- Te temi de Zadir încă.

- Da, mă tem de el. E mult mai puternic decât mine.

- Asta vrea el să crezi?

- Nu, chiar aşa e. Ne-a închis în temniţă – nimeni nu poate să închidă pe cineva mai tare decât el.

- Poate asta vrea el să crezi.

- Ignis… tu nu ştii, dar… are asupra mea puterea pe care o are orice…

- Nu eşti victimă, o întrerupse ferm Ignis, privind-o în ochi. Gândeşte-te: nu singură ai decis ceea ce s-a întâmplat? Nu singură ai venit într-o lume necunoscută, pentru ca să iei ceva ce nu era al tău? Nu răutatea inimii tale te-a adus aici, şi nu datorită ochilor tăi care vedeau strâmb ai luat-o pe poteci lipsite de indicatoare? Cine te-a

adus aici? Cine ţi-a pus în inimă dorinţa de a cunoaşte ceea ce era ascuns de cunoaşterea voastră?

- Dar e în mine, tu nu înţelegi?! – îi rupse Raka frazele care păreau că i se împrăştie în vânt, şi mii de cuvinte păreau că îşi iau zborul din inima lui către ea. E în mine şi nu pot lupta cu mine însămi – lupta aceasta e o luptă pierdută din start. Cine se poate învinge pe el însuşi, în aşa fel încât să se golească complet? E imposibil! Mă iubesc, da, şi îmi vreau grădina pentru mine. Cum e greşit aşa ceva? Şi cum îmi poţi spune că sunt egoistă dacă mă iubesc pe ine însămi mai mult decât orice? CE să iubesc?! Când nimic din jur nu îmi lasă decât miros de moarte în gură?

- Poate gura ta miroase a moarte, spuse Tigrul. Se ridică şi, într-o fracţiune de timp nemăsurabilă, dispăru. Parcă îl smulseră aripile din pământ.

Lust era singură acum. Şi Raka se zbătea în ea.

Îmi miroase gura a mort… Pentru că mănânc moarte – de când m-am născut îmi mănânc propria moarte, cu nesaţ, cu neastâmpăr, cu bucurie, cu scoatere din minţi. Cu poftă şi digestie.

Mi-am suflat câmpul de narcise într-un pământ sec, uscat, fără viaţă. Şi îmi însetează sufletul după el şi duhul îmi tânjeşte după apa aia pe care nu am băut-o niciodată, după apa promisă de El, după apa care mă va sătura. Şi a plecat fără să mi-o dea…

- Ignis! Ignis! Cerul şi pământul apei mele! Dă-mi apa ta să o beau!

Dintr-o dată, cuvintele rostite de el înainte să plece au înconjurat-o. Şi au cuprins-o de umeri şi literele – pe care le vedea clar acum, se transformau în picături mari de apă, iar gura ei era ca o găleată. Şi strângea în ea cuvinte, şi le bea.

Şi a băut. Şi a prins-o un junghi de moarte. Ignis a luat-o de mâini, iar ochii ei, fără cuvinte, s-au închis şi picioarele i-au slăbit din încheieturi şi în piept a lovit-o apa şi a frânt-o. S-a lăsat jos, iar Ignis i-a acoperit trupul încet, cu alte cuvinte, şi apa a stat pe ea ca o pungă mare, întinsă, transparentă.

A stat aşa, acoperită de apă, trei zile. Şi noaptea, acolo, la gura apei, îşi deschidea ochii prin apă. Şi vedea, ca prin vis, Tigrul mare, întins pe jos. Şi i se părea că e într-o peşteră şi că nu se va mai însenina niciodată. Şi pe Zadir îl vedea strigând şi prăpădindu-se. Şi părea

atât de bucuros. Tigrul nu respira iar aripile lui calde şi puternice îi erau smulse, iar Zadir le arunca prin peştera umedă şi le călca în picioare. Din când în când, se apropia de ea, şi când o vedea, părea să îi spună cuvinte vrăjite, cuvinte care vroiau să o ridice din morţi – dar atunci apa i se lăsa mai greu pe umeri, şi cuvintele Tigrului o linişteau.
Era urât Cameleonul. Avea o limbă lungă, musculoasă, îmbrăcată în mucoasă şi încerca mereu să îi spargă punga de apă. Simţea că apa aceea a cuvintelor Tigrului treceau prin ea. Simţea că era pe punctul de a se naşte şi că, după câteva ore, se va naşte şi va ieşi din lichidul amniotic al cuvintelor.
Zadir credea că Tigrul e mort iar ea, înecată în apa care o hrănea şi îi potolea foamea şi setea, se întreba dacă nu cumva era adevărat faptul că era mort Tigrul. Zadir îi uscă aripile la soarele din afara peşterii şi, surprinzându-i privirea tristă, îi spuse Rakei.
- Da, da, e mort. E mort, Tigrul tău mort. Uite ce fac cu aripile lui! – Şi se întindea pe ele, şi le tăvălea, uscate, prin praf. Credeai că te va adăpa, mortul tigru! Şi el, în frumuseţea lui, nu îşi poate apăra nici propria viaţă! Halal viaţă, halal tigru! Vorbeşte! – a, am uitat, nu poţi să vorbeşti. Te-a înecat în apa lui. Nu te ai poţi mişca şi nu mai poţi ieşi. Asta înseamnă adevărata moarte, fetiţo. Să nu ştii ce înseamnă să vrei să ai ceva. Sa nu ştii ce înseamnă să poţi alege tu unde să mergi. Proastoooo!!!, râse cameleonul, luând chipul ei.
Lust închise brusc ochii. Lăsă încet apa să o inunde, prin nas, gură, unghii, mâini. Şi-a simţit pântecele plin de apă şi a adormit în lichidul amniotic al Tigrului.

***

Inima este conceptul operaţional faţă de care punctele inegal depărtate, din locul lor geometric, întind mâinile. Locul geometric al punctelor inegal depărtate e perfect controlabil de către inimă, care stabileşte distanţele, dansurile şi dinamica punctelor.

Dar nimeni nu ştie această definiţie pe care eu o atribui (cu eroism?) vieţii. Nu ştie pentru că nu vrea să audă şi pentru că, în fond, nu reprezintă nici un interes cunoaşterea şi operarea acestui principiu.
Şi-atunci, dacă fondul este respins, cum aş putea eu motiva forma? Ar trebui ca forma să poarte în ea însăşi o motivaţie suficient de justificată, care să poată suprima întrebările. Dar dacă forma e o motivaţie în sine, nu voi uita eu însămi motivaţia de la care am pornit?

***

A treia zi, o lumină neaşteptată spărgea pelicula apei. Lust şi-a deschis ochii. Tigrul avea aripi noi şi era alb şi puternic, mai puternic decât înainte. Zadir tremura sub laba lui:
- Nu! Ce ai făcut?! Lasă-mă! Lasă-mă – un biet cameleon, ca mine, cum să poată să îţi rupă aripile? Nu am fost eu, jur că nu am fost eu! Şi nici nu ştiu cine a făcut-o, lasă-mă. (Apoi, zărind-o pe Lust:) Ea a făcut-o. Jur că ea a fost! Nu ea ţi-a cerut apă? Ea ţi-a rupt şi aripile! Nu eu am văzut-o? Întreab-o!
Lust îşi aminti – da, se văzuse pe ea însăşi jucând cu aripile murdare. Dar… nu era ea, era cameleonul purtând chipul ei. Nu, era imposibil să fi fost chiar ea!
- Ştiu ce s-a întâmplat, spuse Tigrul, ridicându-se în picioare. Am văzut tot.
Cu un răget, apoi, străpunse pântecele cameleonului cu laba stângă, rănindu-l de moarte. Acesta striga şi se văita pe jos, în timp ce sângele unsuros şi negru, ca păcura, umplea locul acela. Peştera de mult era trecută, iar Lust îşi amintea crâmpei din lupta dintre Zadir şi Ignis, îşi amintea moartea lui Ignis – tăcută, privitoare în ochi.

***

- De data asta a reacţionat bine. I-am dat somnifere şi va fi bine, se va reface în timpul somnului. Boala, totuşi, i se agravează. În timp, i se va agrava tot mai tare. De unde spuneaţi că sunteţi?
- Suntem din totdeauna.

- Da, sigur, râse doctorul jovial. Ca noi toţi, de altfel. Cu tatăl nostru, maimuţoiul, privindu-ne din urmă, nu?
Zâmbi scurt. Apoi continuă.
- Bine, am să vă las pe dumneavoastră să completaţi formularele. Mă duc să văd ce face doamna.
Axel rămase singur, împreună cu Tara. O asistentă mică şi ciufulită intră, parcă pe ascuns, în cabinet.
- Să o duceţi, le şopti ea din cadrul uşii, uitându-se mereu înapoi. Să o duceţi de aici.
- Cine sunteţi? Unde să o ducem?
- Departe. Lăsaţi-o să plece. Nu e bolnavă.
- Dar doctorul tocmai a spus că…
- Nu e bolnavă! Nu e! Poate fi singura legătură cu trecutul pe care o mai putem avea. Scoate-ţi-o de aici!
- Şi unde să o ducem?
- Va şti ea unde să meargă.
Închise uşa. Axel privi două secunde uşa năuc, apoi se întoarse spre Tara. Ea se uita prin catalogul de vitamine complexe lăsat pe masă de doctor. O mulţime de nutrienţi şi de suplimente alimentare.
- Ce-a fost asta?
- Ce anume?
- Asta.
- Nu ştiu la ce te referi.
- Tu n-ai auzit ce am vorbit?
- Ba da, spunea că a reacţionat bine la tratament azi. De ce?
- Nu asta, ce mi-a zis asistenta.
- Ce asistentă? Suntem numai noi doi aici.
- Tu nu ai văzut asistenta care a intrat aici?
- Cum „nu”?! Asta e bună! – se ridică Axel de pe scaun. Am vedenii?
Tara îl privea neînţelegând.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Ah, ce bine că aţi venit!, spuse Axel, văzând doctorul intrând în birou. Nu ştiu ce se întâmplă, cine a fost asistenta care a fost aici?
- Aici nu a fost nici o asistentă.
- Cum nu?

- Nu, biroul acesta e izolat, aici tratăm cazurile mai speciale. Sper că nu va fi nevoie să vă internăm şi pe dumneavoastră, râse la fel de jovial ca înainte.
Axel îl privi atent. Trăsăturile feţei lui îi păreau atât de cunoscute, familiare, de parcă ar fi mâncat din nou dintr-o mâncare pe care o ştia în copilărie, gătită de aceeaşi persoană care i-o făcea atunci.
- Când putem să o luăm acasă?, întrebă Tara, văzând că Axel a rămas pierdut. Îl prinse uşor de mână, ca să îl readucă în momentul prezent. Se ridică în picioare lângă el.
- Uh, respiră greu doctorul, despre asta nu ştiu ce să vă spun… Uitaţi – le întinse o foaie de hârtie. I-am lăsat o foaie de hârtie, i-am cerut să deseneze, şi ne-a desenat un pătrat. Când am întrebat-o ce reprezintă, ne-a spus asta: *„Lutnemom e muca ,cipsed ăm ăs răvedA ed racăm uas ,ăuod nî cipsed ăm ăs ăţaiv nî ătad o aetup şa ăcad iş aetraom uc ăros if a rap ,pideO iul aros if a rap iŞ. ie aţnezerp nî iş tâc ie aţnese nî tâta ,ătispedep eiubert erac enuicilog o uc uaerv o ,iopanî niv iam ăs ătadoicin aetup iov un ăc uitş işed .eţerenit ed ărăf aeţenârtăb iş ăţaiv ed ărăf aetraom e ,ălaeşerg ălpmis o e un ,muca ae ăsnitnî e imî muc aşa ,ăc uitş işed. Cserod o iş ecer anâm o era. Enim erps anâm ednitnî iş ,sap nu al e aeretşaonuC.”*
Nu ştim ce înseamnă asta.
- Şi nici nu o să aflaţi niciodată. Ea are tainele ei, trăirile ei, răspunse Axel.
- Da, desigur, fiecare om are lumea lui. Unii au chiar prieteni imaginari, duşmani imaginari. Dar ea nu vorbeşte despre un om, ea vorbeşte despre cunoaştere de parcă această cunoaştere în sine e o fiinţă. Vedeţi, psihologia abisală are multe răspunsuri, dar fiecare subiect în pare ridică noi întrebări. Cu aceste simptome, noi nu ne-am mai întâlnit. Căutăm răspunsurile.
- A, nu e nimic. Ea întotdeauna a vorbit aşa. Şi acum, şi atunci, zise Tara.
Tara se uită pe hârtie şi citi în gând: ”*Cunoaşterea e la un pas, şi întinde mâna spre mine. Are o mână rece şi o doresc. Deşi ştiu că, aşa cum îmi e întinsă ea acum, nu e o simplă greşeală, e moartea fără de viaţă şi bătrâneţea fără de tinereţe. Deşi ştiu că nu voi putea niciodată să mai vin înapoi, o vreau cu o goliciune care trebuie pedepsită, atât în esenţa ei cât şi în prezenţa ei. Şi par a fi sora lui Oedip, par a fi soră cu moartea şi dacă aş*

putea o dată în viaţă să mă despic în două, sau măcar de Adevăr să mă despic, acum e momentul."
- Atunci când?
- Atunci când eram noi mici, interveni Axel, readus la prezent.
- Dumneavoastră înţelegeţi ce scrie? – o întrebă doctorul pe Tara, văzând-o că urmăreşte cu ochii rândurile.
- Nu înţelege. Dacă dumneavoastră, doctor, nu înţelegeţi, cum să înţeleagă ea? – întrebă Axel. O s-o iau pe mama de aici, şi o să o duc acasă. Nu cred că e necesar să mai rămână aici.
- Dar ne-ar fi tare de folos, poate deschide noi căi. Acesta e un limbaj nou, probabil al noului om. Dacă o ţinem în evidenţă, putem să facem paralele între ea şi noi cazuri care mai apar.
- Nu cred că va fi necesar, răspunse Axel, ieşind pe uşă după Tara.
- Dar nu înţelegeţi! Poate fi vorba de o nouă treaptă în… – se ridică de pe scaun, încercând să îi oprească, dar uşa i se închise peste cuvinte – … evoluţia noastră, continuă ca pentru el.
- Biata mama, spuse Axel, uitându-se la ea.
Într-adevăr, regina era de nerecunoscut. Raka era căruntă acum, Lust rămasă în cealaltă lume. Odată cu moartea lor în lumea blestemată pentru căderea primilor regi, se născuseră în lumea nouă, aşa cum erau atunci când au murit acolo. Ambro îi aştepta de mult aici. Trupul Lustei fu luat de Zadir. Acesta o îngropă ca un cameleon, schimbându-i culoarea. I-a dat culoarea pădurii şi a frunzelor; desigur, lui întotdeauna i-a lipsit până şi acea frumuseţe morbidă pe care, moartă, o emana Lust. Avea vânătăi pe mâini, unele vechi şi altele de la trista înmormântare. Dar de ce sufletul îi călătorise înapoi în lumea celor născuţi, după moartea în lumea celor nenăscuţi, nu se ştia. La fel, Axel, Tara. Nu îşi mai aminteau decât crâmpei şi secvenţe scurte din ceea ce se întâmplase acolo.
Raka cerea acum multă hârtie, creioanele părea că le mănâncă. În fosta sală a pocalelor, desena, scria, umplea tone de hârtii. Era, însă, în afara lungilor perioade când i se administrau de cadrele medicale sedative, lucidă şi prezentă. Cu voinţă. Deja ajunse la vârsta de o sută nouăzeci de ani. Lumea, desigur, era atât de schimbată pentru ea. Nimic nu mai era la fel. Pocalele de aur erau înlocuite – unele

erau din tablă, altele din plastic. Florile erau de plastic. Ea era de plastic.
„*Vreau să cunosc şi să văd, dar preţul care trebuie plătit pentru a ajunge aşa la cunoaşterea asta, nu îl mai am. L-am dat. Mi-am dat funcţiile inimii şi m-am înfrăţit deja. Regretul e numai o chestiune de timp, o chestiune de carne, şi e la fel de abstract precum punctele pe care încerc să mi le îndepărtez cu urlete, speriindu-le şi omorându-le. Şi se va spune că sunt o criminală şi că în lumea modernă în care am ajuns, nu reprezint arhetipul omului vechi. Şi că relativismul este la loc de cinste şi îmi poate înlocui pâinea şi cuvintele chiar. Şi eu chiar aş putea crede. Şi aş vrea să cred. Dacă nu aş fi pornit de mult pe drumul celeilalte cunoaşteri şi dacă nu ar fi fost mai caldă mâna lui.*
Căldura înseamnă sânge. Sângele înseamnă apă. Apa înseamnă viaţă. Naşterea din apă şi din duh înseamnă o rupere faţă de un alter veritas."
- Nu înţeleg ce vrea să spună, Axel aruncă hârtia. Poate era mai bine şi pentru ea, şi pentru noi să rămână în grija lor.
- Nu spune asta, Axel. Ea te-a iubit până la moarte, şi uite, o face şi după moarte. Am găsit în geanta ei un fruct ciudat. Nu ştiu de unde e. Miroase, stă acolo deja de douăzeci de ani. De când ne-am trezit târâţi în lumea asta îngrozitoare.
- Ce fruct, Tara? – întrebă Ambro, care veghea întotdeauna la capul ei. Arată-mi-l.
Tara scoase din geanta veche a Rakei un cartof roşu, cu noduli. Părea foarte vechi şi mirosea a dulce.
Ambro scoase dintr-un geamantan prăfuit de sub patul pop, de plastic, o carte groasă.
- Legenda Începutului?, întrebă mirată Tara.
- Da, ştiu că am mai văzut fruct ca acesta undeva. Şi nu aici. Dincolo.
- Doar nu crezi că… Nu, nu se poate să îl fi luat de dincolo, nu avea cum să îl aducă aici.
- Nu uita că lumea aceea a dispărut brusc, iar noi ne-am pomenit aici. „Târâţi", aşa cum tu ai spus, o privi Ambro peste rama frumos finisată a ochelarilor de serie.
- Eu ştiu de unde e, privi Axel fructul. Oh, nu, mamă…
- De unde e?
- Din grădină.

Ambro îl privi nemişcat, suspect.
- Grădina Începutului?
- Da. Caută acolo, la copacii interzişi.
- Nu… Biata femeie… „*Nu există dragoste mai mare decât un om să îşi dea viaţa pentru prietenul lui.*" Dar ea nu a putut să ţi-o dea – şi împreună cu ea împărăţia, aşa că ţi-a… luat-o.
- Cum?
- Da, ţi-a luat-o din Copacul Vieţii.
- De lângă Copacul Cameleonului?
- Despre ce vorbiţi? – interveni Tara. Ce se întâmplă? Nu înţeleg nimic.
- Asta e! Ăsta e motivul pentru care ea nu moare, şi nici noi nu am murit, în realitate. Ne-am atins de fruct. De asta Ignis ne-a exilat aici, izbucni Axel. Cum a putut să facă aşa ceva?!
- Axel, am făcut-o pentru tine. – Raka era în picioare, lângă ei. – Ambro a înţeles.
- Să-mi dai ce nu e al meu?! – strigă isteric Axel. Aşa cum eu ţi-am fost dat ţie, nefiind al tău – coborî vocea, trecându-şi mâna prin părul de pe creştet, până pe ceafa capului.
- Ce s-a întâmplat cu Ignis? Abia a scăpat lumea de blestemul Cameleonului, a intrat sub blestemul tău? Nu mai moare nimeni de-acum?, sări Tara.
- De aia Ignis nu ne mai caută…
- Nu am ştiut ce fac?
- Nu ai ştiut? Cum nu ai ştiut? Ce nu ai ştiut? Nu ai ştiut că întinzi mâna după fruct? Nu ai ştiut că l-ai băgat în geantă?!
- S-a întâmplat atât de repede… S-a făcut brusc întuneric… Dar nu, eu nu am vrut viaţa pentru mine, am vrut-o pentru tine. Nu am vrut să o am eu, am vrut să o ai tu, să fie a ta şi să te bucuri de ea. Vezi tu? Zadir şi-a vrut Grădina pentru el. Acum e mort. Eu am vrut-o, la fel, la început. Apoi tu, copilul meu, ai fost cel ce m-a făcut să vreau, peste viaţă fără de moarte pentru mine, viaţă fără de moarte pentru tine. Şi am întins mâna… Să-mi fie cu iertare…, izbucni Raka în plâns… Trebuia să nu mai urc înapoi în grădină după ce Zadir nu a mai fost, să nu mă mai întorc la voi… dar nu am ştiut… Nu am realizat că asta fac…

- Pentru ce necăjiţi femeia?
Cei doi tăcură. El se plimba prin marea sală, citind notiţele ei. Se uita le ei şi le vorbea în acelaşi timp.
- Nu numai moştenirea ancestrală, ci însăşi carnea voastră cere greşeala.
- Dar ea a avut de ales, Zadir nu a fost acolo să o înşele, de data asta e numai vina ei!
- Da. Şi regii au ales.
- Dar Zadir a fost acolo, la regi. Şi i-a înşelat.
- Şi dacă nu ar fi fost Zadir, ar fi făcut la fel. Tu scoţi din calcul failibilitatea umană.
- Nu cred în ea! Nu cred în failibilitate şi nici în intenţiile ei. Putea foarte bine să mănânce fructul! Să îl ia pentru ea şi acum să spună că e pentru mine.
- Te grăbeşti, îi spuse Ignis, privindu-l atât de intens, de parcă ar fi fost o depărtare de numai o palmă între ei.
- Nu. Eu m-am săturat. Ne-a băgat în beţia asta de viaţă care nu se mai termină, în blestemul de a trăi pentru totdeauna cu noi înşine. Asta nu pot ierta. Nu pot! – strigă Axel, luându-şi haina. Ieşi, trântind uşa. Tara fugi după el.
Raka plângea. Jos, la picioarele lui Ignis, umplându-l de lacrimi şi ştergându-i picioarele cu părul, jenată şi ruşinată de ea însăşi.
- Îmi pare rău, îmi pare atât de rău…
Ignis o ridică de pe jos. (A câta oară?)
- Nu te teme. Se va întoarce. Ia-o, îi spuse apoi lui Ambro. E în grija ta.
Apoi dispăru, aşa cum venea şi pleca el.
- Mi-a luat inima şi a dus-o cu el, bastardul meu copil… Ochii mi se vor stinge înainte să-l văd întorcându-se… Bastard copil al meu… somn şi risipă…

***

Timpul, acela care a trebuit să treacă, a trecut. Şi pământul se scălda în ploi şi se elibera spre seri calde apoi, într-un ciclu ce treptat devenea ritual. Ritualul naşterii, creşterii, osificării şi morţii.

Ignis ieşea rar din Grădină. Părea că aşteptă.
Împărăţia Rakei era acum asemenea ei. Bătrână, pustie şi nealinată. Ceea ce putea fi o dulce melodie şi o apăsare caldă a mâinii, era uscat şi părea să nu mai poată înverzi niciodată. Părea o viţă nobilă de struguri, desfrunzită şi suptă de iarnă.
În peisajul modern, de piatră artificială, turnată ca un ulei gros şi păcătos pe pământul reavăn, Raka nu se simţea protejată sau iubită. Se simţea înşelată de puterea de transformare a timpului şi înghiţită în hăul rece al modernităţii. Cu o istorie bogată şi lungă, care dacă ar fi fost crezută nu ar fi devenit prilej de bucurie ci însăşi osândirea ei. Pedeapsa ei. O purta în carne şi în suflet, iar inima nu i se putea dezlipi de bastardul ei copil, sigiliu al istoriei ce a fost, dar părea să nu fi fost niciodată.
Ambro o plânse. O plânse mult, mai ales după ce murise. E adevărat, pentru el ea era moartă de mult – nu fusese niciodată a lui. Uneori, i se părea că îşi aminteşte dimineaţa în care a murit. Dar nu era sigur dacă o vedea numai pe ea ieşind pe terasa largă din sala pocalelor, sau mai era cineva cu ea. Ignis părea să o fi luat chiar el de acolo, cald şi duios, aşa cum Raka nu fusese niciodată luată de mână. Aşa cum – dincolo de gheţurile ei regale, ar fi vrut să fie cuprinsă. Poate că asta şi era Ignis – un înger care poate să ia viaţa. Care nu se ştie de unde vine. Sau poate însuşi el, Ignis, era viaţa? – Nu mai conta acum. Ambro stătea numai în sala pocalelor, lăsând ca timpul să treacă şi ca lucrurile să se întâmple. Fructul stătea pe masă, dincolo de ceea ce vedea Ambro. Şi pentru că aşa a lăsat el să se întâmple, fructul îl ademenea şi părea că îi vorbeşte.
- Tu nu înţelegi? Sărută-mi mâna pe care numai tu ştii să mi-o găseşti. Tu eşti un rege – un rege misterios, care mă poate reda. Sunt închisă aici…
- Să blestem eu vântul şi să întunec cerul? Să îngenunchez şi să-ţi sărut mâna?- Uită-te în jur… suntem numai noi doi aici… lasă să se întâmple asta… numai o dată; şi mă poţi avea, după ce mă eliberezi.
Zilnic, Ambro era mai bătrân şi mai îmbătat de mirosul fructului. Părea că îi urmăreşte cuvintele şi lasă să se nască în el un ecou abisal, care îi conducea gândurile acolo unde, duse de el, nu ar fi ajuns.

- Numai noi doi, spui, huh? – zicea Ambro, de fiecare dată, ridicându-se de pe scaun şi plimbându-se prin sală. Apoi, fructul părea că nu îi mai vorbeşte, ci lasă să rodească în bietul om cuvintele lui.
Într-una din zile, fructul îi spuse:
- Hai să cântăm.
- Să cântăm?
- Da. Lasă să se întâmple. Nu te gândi la asta. Lasă să se întâmple, pur şi simplu.
- Şi dacă nu se va întâmpla?
- Atunci nu va fi întâmplat. Tu, însă, lasă să se întâmple. Nu opri.
Şi fructul începu să cânte. Apoi se opri. Ambro îl asculta. Era un cântec vechi – iar Ambro nu îşi amintea de unde îl ştia, dar îl încercau stranii sentimente de uimire că a putut uita ceva ce ştia atât de bine. Sau poate nu ştia, poate i se părea că ştie. Dar nici nu îl interesa – el doar lăsa să se întâmple.
- Eu cred că mă vei muşca în seara asta. Cât va dura?
- Ce anume?
- Muşcătura. Şi consumarea mea completă.
- Nu ştiu. Ar trebui să mă trezesc, să mă opresc.
- Totuşi, eu cred că mă vei muşca, la noapte, pe întuneric.
- De ce crezi asta?
- Te-am văzut.
- Ce ai văzut?
- Mă pândeai. Mă vei elibera.
- Dar nu mă voi mai trezi niciodată dacă te eliberez.
- Eu nu am spus asta.
- Nici nu trebuie… nici nu trebuie, spuse Ambro, ieşind din cameră.
Fructul zâmbi. Pentru prima dată, Ambro îi văzut clar zâmbetul pe coaja subţire. Putea fi o femeie deosebit de frumoasă. Putea fi, la fel de bine, un demon. Sau amândouă. Dar cânta minunat.
Întunericul acelei nopţi a fost mai des decât întunericul nopţilor trecute. Uşa sălii pocalelor se deschise încet. Se apropie de fruct. Acesta se întinse spre buzele lui umede, lipindu-şi coapsele de ele,

şoptind:
- Îmi vei fi ochi.
- Îţi voi da cuvinte şi gură şi te voi elibera.
- Şi mă poţi consuma.
- Dar apropie-te.
- Cântă prin mine.
- Arzi?
- De nerăbdare.
- Miroşi atât de…
- Muşcă.
- Şi e atât de întuneric…
- Lasă să se întâmple…
- Te aud cum respiri în părul meu… atât de…
- Aproape?
- De parcă aş sta pe malul unei ape mari…
- Muşcă.
- În genunchi… Mă subjugi…

Ambro atinse fructul cu buza de jos. Iar el, înnebunise.
- Ia-mă! Nu ţi-e dor de ochii ei?

Ambro tresări. Depărtă fructul de la gură. O linie scurtă, orizontală, lucioasă, părea că a lipit fructul acolo unde îl atinse cu buza lui plină, rotundă, de jos.
- De ochii cui? – întrebă acum Ambro, parcă trezit din somn.
- De ochii ei, a Rakei.
- Ar fi fost un timp în care aş fi capitulat, dar nu acum. Nu mi-e frică să înot – să respir încerc de atâta timp. Vreau să fii singur!
- Nu! Ambro, ajută-mă şi te voi ajuta. Dă-mi băiatul, şi te voi lăsa să îmi iei locul – de aici îi poţi ajunge mama.

Ambro trânti pe jos fructul. Ridicând poala lungă a hainei, îşi înfipse călcâiul în fructul zemos, strivindu-l.
- Nuuuuu!!!
- Zadir, hoţ de vieţi şi istorii, scurte să îţi fie zilele!

Din fructul zdrobit de pardoseală, o zeamă neagră, fumegândă, întinse braţe după Ambro şi îi prinse piciorul.
- Te duci cu mine!

Ambro ameţi. Mirosul puternic îl lăsă fără putere, iar Zadir îl trase după el într-o negură pe care Ambro nici nu o mai gusta – era fără simţăminte, mort şi tăiat din rădăcină. Ca un suflet care plânge trupul în care a stat prea mult, vagabondând printre mii de trupuri goale în care s-ar fi putut ascunde – dar iubindu-l pe unul: acela, unicul.
- Credeai că mă întorc singur?, îl întrebă Zadir.
- Ştiam că nu te vei întoarce singur.
- Credeai că nu pot?
- Ştiam că poţi. Ţi-am îngăduit.
- Dar îl am pe Ambro, ţi l-am luat, rânji Zadir. Măcar atâta am reuşit. Mi-ai luat-o pe ea, mi-ai luat fiul. Da, nu-i pot recupera. Dar îl am pe Ambro. Ei te vor urî toată viaţa pentru că l-ai lăsat în mâinile mele.
- Nu m-ai luat, vorbi Ambro din spatele lui Ignis. M-a smuls din mâna ta chiar atunci când tu credeai că sufletul meu e ascuns în talpa de care m-ai prins.
- Nuuuu!!!, strigă Zadir. Ce ai făcut?!, urlă.
- L-am luat, răspunse calm Ignis.
- Nu poţi! Nu ai voie să intervii aşa! Nu… Apoi, ridicându-şi brusc capul: Şi ea?! E şi ea aici?
- Lasă femeia în pace. Îşi aşteaptă fiul.
- … Aş vrea să vorbesc cu ea.
- Nu.

Ignis se ridică în picioare.
- Nu, repetă hotărât. Acum, e a mea. Du-te.

Tigrul alb, deosebit de frumos, fâlfâi aripile spre Zadir. Dintre aripile sale, chipul Rakei – tânăr şi frumos, îl privea acuzator pe Zadir.
- Şi tu eşti rea! Şi tu eşti moartă! Şi tu m-ai vrut! Şi tu ai luat fructul! Te ştiu! Eu ştiu cine eşti!

Tigrul ce stătea la poarta Grădinii Începutului smulse capul lui Zadir şi, bătând din aripi cu putere îi aruncă trupul în hăul uitării.
- Eu nu l-am vrut. L-am avut, dar m-a avut el, de fapt…, plecă Raka încet capul. Şi nu sunt rea. Şi nu sunt moartă. Iar fructul…
- Fructul nu mai există. Nu mai există răutatea. Nu mai există Zadir. – o întrerupse Ignis, cauterizându-i trecutul.

DELFINII DE PAIE

- S-a dus dracului. De data asta, chiar s-a dus dracului.

Părea copilul care înţelege ce vrei să îi spui mai bine dacă nu îi spui, decât dacă îi dai explicaţii suplimentare şi noţiuni inutile.

- Închipuie-ţi: m-a privit în ochi, exact în retină, şi mi-a cerut să mă prefac că suntem amândoi perfecţi şi că nu s-a întâmplat până acum nimic. Că totul a decurs conform unui program pe care l-am avut amândoi în minte. Cu toate astea, noi nu ne-am programat nimic împreună. Eu nu ştiu dacă mi-am programat eu ceva, dar împreună, sigur nu. Ce? Proiecţii? Vise? Hah…Se duc toate dracului. Poţi să pui fericirea într-o sticlă? O poţi bea până la capăt? Atât de absurd. Tremur. Uită-te şi tu cum tremur. Nici nu am ştiut că suntem doi până nu am plecat şi am văzut cum se simte să nu mai fi doi. Nu am vrut decât să văd ce face, şi nici măcar asta nu mi-a putut arăta.

Chiar tremura. Vedeam că încearcă să se stăpânească şi nu are nici un control asupra mâinilor. Părea că şi-ar fi cerut singurătatea toată viaţa, fără să aibă conştienţa că face acest lucru. Şi acum, când singurătatea părea că îi îmbrăţişează fiinţa, o ura. Probabil pentru că singurătatea e ca o durere de măsea care, pe măsură ce doare mai tare, vrei să o chinui mai mult, până la durerea maximă pe care o poţi îndura, sperând că apoi te va părăsi brusc, fără explicaţii, sau că până la urmă o va durea şi pe ea sau se va plictisi.

De fiecare dată când avea ceva să îmi spună, mă căuta fie la birou, fie acasă. Mă căuta până mă găsea. Între noi se crease deja o legătură mai puternică decât în alte cazuri, fapt care mă îngrijora – pentru că orice lucru care are un început are obligatoriu şi un sfârşit.

***

Degetele îi frământau continuu carcasa de plastic a telefonului. Părea că ar fi vrut să fie de plastilină şi să îl modeleze aşa cum ar fi vrut, până ar fi sunat cine trebuia să sune.

- Mi-am închis ochii când eram acolo, în zgârie-nori. Îţi aminteşti? Ţi-am mai spus…Când eram la etajul şapte, înconjuraţi de sticlă. Ştii cum se vede lumea de la etajul şapte? Se vede de parcă e mică şi neînsemnată. De parcă ai putea să o vinzi şi să primeşti oameni pe ea. Sau bani. Dar de sus, oamenii se văd ca nişte bani, aşa că nu mai contează. Poţi să iei şi oamenii. Şi am crezut că totul e bine. Chiar am deschis rulourile când stătea cu capul pe pieptul meu, nu îmi era frică să las zgomotele oraşului înăuntru – atât de puternică era convingerea că totul va fi bine. Îmi e frică de zgomotele de oraş. Mai ales serile. Noaptea nu. Serile. Sunt cumplite. Parcă se apropie nişte delfini uriaşi care înghit tot pământul. Aşa văd eu seara. Şi mi se pare că toţi norii sunt delfini. Hah, odată am încercat să îmblânzesc unul. L-am priit fix mult timp şi am sperat să se întoarcă. Era să mă muşte. Apoi, a fugit. Un dezertor, asta a fost. Dar nu atunci, nu în seara aia am încercat să îl îmblânzesc. Altădată. Atunci nici măcar nu îmi era teamă că suntem aşezaţi prea aproape de uşi – tu ştii că uşile îmi provoacă mie o teamă deosebită. Atunci nu. Atunci eram bine. Mă târam înăuntru, în omul de lângă mine, şi credeam că o să pot face asta toată viaţa. Să mă târăsc şi să mă camuflez acolo, înăuntru. Nu de teamă să nu mă vâneze, ci de bine ce îmi era. Dar iaca, m-a vânat. Şi eu nu am ştiut că asta face. Ah, trebuia să nu îmi dau jos masca atunci. Eram chiar după un bal mascat. Şi mi-am dat-o jos, şi am întrebat: „Ce vezi?" – şi cred că atunci a văzut că mă târam necamuflat înăuntru. Proastă idee, prost om! Şi credeam că ar vrea să fie în locul meu. Să fie eu. Şi am încercat eu să fiu celălalt. Şi uite, eu am găsit fericirea, ca să i-o pot da. Dar

nici măcar nu a căutat fericirea mea! Puteam să mi-o ţin mie! Toată! Să nu îi dau nici un pic, un pic de tot măcar. Dar nu. Eu i-am dat-o toată, şi am aşteptat-o în schimb pe a mea. Crezi că am primit ceva? Nu! Şi era chiar acolo, pe raft. Era suficient să se uite în jur şi ar fi văzut-o imediat. Prost om. S-a dus dracului toată treaba, cu fericiri şi nefericiri şi absurdităţi. Ar putea să îngheţe marea de nepriviri către rafturi.

- Lasă că e bine. Oricum nu ne iubeam. Ce mă interesează pe mine de toate nefericirile dobândite aşa? O viaţă am. O trăiesc. Şi asta e să o trăieşti, nu? Să ţi se consume visele, să ţi se termine. Şi-aşa visăm prea mult. Apropo, nu ţi-am spus ce a visat! O să îţi placă asta, ascultă cu atenţie. Am visat că înţeleg chineza. Pe bune, vorbeam şi scriam chineza mai bine decât ştii tu psihologia. Să nu mă atingi cât timp vorbesc, nici nu mă întrerupe. Ascultă. Deci, vorbeam chineza. Şi un chinez bătrân vroia să îmi dea ceai să beau. Închipuie-ţi. Şi nu l-am băut. Eu ştie ce drăcovenii bagă ăia prin ceai? Poate mi se face pielea de broască de la ceaiul lui. Ha! Şi nu am băut. M-a bucurat cumplit nefericirea lui. Aşa, parcă l-am făcut să trăiască în mizerie cu refuzul ceaiului. Trebuie să îţi spun – a fost mai bun gustul mizeriei lui decât ceaiul ăla de broaşte. Vezi câtă răutate e în mine. Sunt efectiv răutatea întruchipată. Şi dacă plâng, nu mă bagă nimeni în seamă. Ieri am plâns trei ore în baie, fără nimeni. Dar treceau pe acolo şi alţii, în afara băii. Am fost la baia publică. Şi plângeam de mama focului. Apoi a călcat strâmb femeia de serviciu. Şi am râs…am râs până m-a durut burta. Ustură tare lacrimile. A vărsat apa jegoasă pe jos, proasta! A trebuit să mai stea, să strângă.

- Crezi că mă va mai căuta vreodată? Nu de alta, dar ultima oară i-am închis telefonul în nas. Spunea că ar fi bine să mergem la consiliere. Consiliere? Aşa ceva…niciodată. Cine să mă consilieze pe mine? Consilierea trebuie să se facă dacă nu merge bine relaţia, eu am ieşit din relaţia asta.

A tăcut jumătate de minut. Apoi a repetat de trei ori, ca o formulă magică: „Eu am ieşit din relaţia asta…" Apoi, brusc, a început să plângă. A plâns. Nu i-am atins umerii, deşi puteam să îmi ofer braţele. Dar nu vroia să fie în braţele nimănui, nici amical nici altfel.

- Vreau înapoi. Vreau înapoi în relaţie. Sunt sub sevraj acum. Am dezvoltat o dependenţă de relaţia asta. Şi chiar dacă nu o mai pot avea cu nimeni, eu vreau în ea. Ce, o să te gândeşti tu, o să îmi cumpăr câte două bilete la film şi o să mă mut de pe un scaun pe altul în cinematograf? Ei bine, da. Şi avantajul mare pe care îl voi avea, va fi faptul că dacă nu văd de pe un scaun, o să văd de pe celălalt. Mă deprimă puternic şireturile. Pe tine nu? Ia, uite, şireturile astea maro, care par împletite, şi când le strângi, vezi numai că sunt nişte aţe umflate, prinse cu capsele astea oribile la capăt. Nu te stresează? Ah, şi scaieţii…sunt absolut oribili scaieţii. Mai ales la pantaloni, nu îi suport. Şi nici la pantofi. Ai avut vreodată pantofi cu scaieţi? Să mori, nu altceva. În fine. Ar trebui să facă ăştia pantofi cu fermoare. Nu numai cizme, şi sandale. E…ce vânzare ar avea atunci…Da, oamenii sunt lipsiţi de imaginaţie…

- Ce să fac eu să ajung înapoi? Să sun în seara asta? Poate răspunde. Stai că sun acum. A…dar ai fi şi tu aici…Ai auzi…Nu, nu spune, am ghicit: poţi să ieşi afară, asta a vrut să spui, nu? Nu, lasă, nu e nevoie. Oricum, în faţa ta îmi golesc creierul ca şi cum mi-aş scutura părul de păduchi. Poate o să înceapă să te mănânce şi pe tine creierul de atâtea idei.

- Nu răspunde. Unde o fi? La dracu', acolo e. Împreună cu defuncta noastră relaţie. Cât e ceasul? A…e târziu. Scuze, cred că te-am ţinut peste program. Dar trebuia să îţi spun de întâmplarea de la etajul şapte. Adică nu ştiu dacă trebuia să îţi spun, trebuia să spun. Atâta doar. Nu ştiu cui. E bine că eşti aici. Să nu te muţi. Îmi place apartamentul ăsta. Îmi place şi ce vezi pe geam. Ce are vecinul ăla al tău? O oaie? Ce frumos! Şi eu vreau! Ah, dar…la mine la bloc, dacă aş vrea să ţin o oaie, m-ar da administratorul afară din casă. E un dobitoc. Bine, nu te mai reţin. Să nu uiţi să scoţi din priză călcătorul dacă pleci de acasă. E periculos.

M-am uitat pe geam după ce a închis uşa în urmă. Era deprimantă priveliştea. Un zid înalt şi gol, pe care strălucea un graffiti. În urmă cu un an, aici a avut loc un concurs de graffiti. Într-adevăr, era o oaie mare desenată, mâncând un morcov din mâna unui copil. Mă distra uneori. Sub geamul meu era desenat lupul. Umor de stradă. E bine

că nu se vedea – altfel, ar fi plâns. Mult. Şi-aşa plângea mult fără să fie nevoie. Parcă ar fi avut boala plânsului.

- Ştii ce am mai visat? – a intrat înapoi în cameră. Trebuia să fi plecat de mult, dar a stat dincolo, în zona de aşteptare. Nu ştiu exact ce a aşteptat.

- Am visat că eram cu tine undeva, într-un lan de pepeni. Aiurea! Mâncam pepeni şi scuipam seminţe pe jos. Apoi…dar nu a fost vina mea, eu nu am făcut nimic. Pur şi simplu, tu m-ai împins pe spate şi m-ai lovit uşor. Apoi m-ai îmbrăţişat. Dar chiar nu a fost vina mea. A…ştiam că o să te uiţi aşa la mine, trebuia să nu îţi spun. Dar ai spus să îţi spun tot. Apoi m-ai rostogolit şi m-ai rotit prin iarba înaltă. Ai făcut ce ai vrut cu mine. Nu spune nimic. Nu mă atinge. Nu mi-aş dori asta, nu îmi închipui asta. Pur şi simplu, s-a întâmplat. Am visat. Atâta tot. Ce mă mănâncă gulerul bluzei. Ştiam că mă mănâncă, dar totuşi, o port. Şi încă, o port des. Aproape zilnic. Ştii de ce, nu? Da, am primit-o. Nu trebuie să îţi spun de la cine.

***

- Îţi spun, e groaznic! Traficul ăsta mă omoară! Pe zi ce trece tot mai mult zgomot, parcă încep să îmi circule maşini prin cap, pe creier, pe sub creier! Încep să le aud între dinţi. O să înnebunesc cu atât de mult zgomot. Şi copii – ai observat că nu mai ştiu să râdă? Înainte, stăteau afară până noaptea târziu, şi nu deranjau – râsul lor era atât de plăcut încât îmi e dor de râs sincer de copil…dacă ştiam că vor uita cum se râde, aş fi înregistrat râsul lor undeva, pe o bandă. Mai întâi au uitat cu e să se joace – s-au mutat în faţa unui ecran mut. Credeam că aşa va rămâne umanitatea, şi că ne vom creşte copiii la aparate. Dar nu, au simţit, totuşi, nevoia să iasă şi au ieşit din lumina de plastic. Dar acum nu mai ştiu să râdă. Acum aud numai grohăieli noaptea, mă sperie. Sunt mutanţi, nu mai sunt oameni; sunt groaznici.

- Ai auzit despre stâncile alea noi de sare? Nu mă atinge!

Nu încercam să ating nimic.

- Cică au găsit nişte statui de sare ascunse în piatră. Şi au scos sarea, şi piatra a rămas în negativ faţă de statui. Ah, sigur vor începe

să exploateze acum piatra aia, or să toarne în ea ceară şi vor vinde statui de ceară. „Sine Cera et Libero friget Venus", nu? Ce e mai valoros acolo? Sarea sau piatra? Sarea o vor da vacilor să o mănânce pe timp de iarnă. Boi mai sunt oamenii. Eu nu cred că piatra s-a format de la sine aşa, cred că mai degrabă a crescut în jurul sării. Şi atunci, nu e sarea mai importantă? Ce dacă e efemeră? Ea e tiparul. Ea a cristalizat aşa. O să preţuim mai mult piatra numai pentru că putem să o vedem? M-am săturat de atâta tăcere. De atâtea mistere şi ministere. Moartea omenirii!

Trăgea din fumul gros al ţigării de parcă atât ştia să mănânce. De parcă se alăpta din ţigară.

- Mmm, ai să vezi. Într-o zi o să crape pământul de atâta răutate. Nu mă întrerupe, chiar dacă spun prostii. Lasă să crape. Şi-aşa e el sătul de noi şi noi sătui de el. Îţi imaginezi? Să trăim pe o planetă de sare? Fain ar fi. Ah, degeaba atâta efort, de a construi pe sare…Somaticul influenţează psihicul şi psihicul somaticul. Asta e. De 6 ani mă lupt cu barierele astea şi încerc să le mut milimetru cu milimetru, şi nici nu mai ţin minte cum e fără ele în jur. Mă suna şi mă ţinea ore întregi la telefon. Ce atitudine surprinsă a avut când a aflat că m-am dezlipit de pământ! Mi-a reproşat că am vorbit atât de mult la telefon, iar eu nu i-am spus nimic. Normal că nu i-am spus nimic. Eu nu vorbeam deloc, ascultam numai. Şi nu a înţeles că se zbătea într-o retorică pe care eu o ascultam din politeţe; încă mai numea asta „relaţie", când nu mai valora nici cât o trestie de zahar mucegăită mizeria în care ne zbăteam. La naiba, mi s-au terminat şi ţigările. Mai stai? Merg jos să îmi cumpăr un pachet nou. O ladă ar trebui să-mi iau. Vin imediat. Dacă vrei, poţi să pleci, o să intru cu ochii închişi şi vorbesc cât îmi pică bine. Nici nu trebuie să mă asculţi, trebuie să vorbesc aici. Uite, îmi aşez aşa scaunul, cu spatele către tine, şi nici nu o să ştiu dacă vei fi aici sau nu. Nu o să mă întorc. Ca să nu te ţin peste program.

S-a întors. A intrat cu ochii închişi şi s-a aşezat cu spatele către mine. Vorbea:

- Uneori aş vrea să se despice pământul şi să înghită tot, să dispară de aici chiar şi oameni. Şi da, aici mă refer mai ales la cineva anume. Ştii tu. Vreau să nu mai fie, şi să dispară dintr-o dată şi

trecutul meu şi viitorul ăsta chinuit. Să mi se şteargă istoria şi să nu mă mai cunoască nimeni. Să îmi pierd memoria. Şi să te cunosc şi să avem o aventură spumoasă. După care să îmi pierd memoria din nou. Aş vrea să îmi pierd memoria după fiecare relaţie, mai ales după relaţiile în care am crezut. Să mă simt de parcă am vomitat înapoi toţi oamenii pe care i-am mâncat cu inima. Aş vrea să am o inimă suferindă de indigestie, care să nu îngurgiteze pe nimeni cu adevărat.

- Uneori, când te văd cum mă asculţi, mă gândesc că asta e tot ceea ce aş vrea de la o relaţie. Te vad ca pe un amant cu are mă întâlnesc pe furiş, căruia mă dau: ieftină, proaspătă, fără să îmi pese de el, fără să îi pese lui de mine. Mă dau fără să ştie cine sunt, mă dau pentru că îmi pot provoca plăcere dându-mă. Apoi mă îmbrac de parcă tocmai m-aş fi spălat pe dinţi, într-o dimineaţă care nu e a mea, pe care o trăiesc împrumutată de la nu ştiu ce zeitate antică. Visez că te trântesc de perete şi te dezbrac rupându-te. E absurd, sunt bolnavă. Trebuie să mă înţelegi. Visez că sunt cea mai frumoasă femeie şi că mă doreşti explodând de dorinţă. Da, sunt o bolnavă…Tu nu eşti amant, eşti un „experimentagiu". Ce crezi că o să găseşti? Există vreun leac pentru dor? Tu eşti conştient şi înţelegi că asta cauţi, nu? Un leac pentru dorul meu de el.

- Nu m-aş mira să îţi fie frică de ferigi. Să te temi groaznic de ele, de vârfurile lor încârligate care par mici viermi desfăcuţi spre cer pentru a-l mânca. Da, în mod cert te temi cumplit de ferigi şi îţi e groază de verde. Mi-aş dori să te văd mâncat de ferigile tale imaginare odată. Evident, numai imaginar. Mi-aş dori să te văd cum ai plânge de frica verdelui – atât de absurdului verde. Da, evident, ţi-aş spune să nu te temi, pentru că e verde, un biet verde mic şi rar, dar nu roşu. Ştiu că m-ai crede, aşa cum şi eu te cred pe tine. Ştii ce? Cred că aşa cum mie îmi place să mă auzi vorbind şi să vorbesc cu tine, îţi place şi ţie să mă auzi vorbind. Cred că eşti dependent să mă auzi. Cred că dincolo de tratamentul pe care spui tu că mi-l aplici, îţi place să mă auzi. Eşti curios. Şi nu ai ferigi în birou. Asta spune multe. În plus, cum ştiu că eşti încă aici? Să ştii că nu m-am uitat. Nu te-am văzut de când am intrat înapoi. Dar ştiu sigur că nu ai plecat. Nu ai plecat pentru că eu îţi trezesc mai multă curiozitate decât ea.

Ştiu asta. O simt. Tu mă asculţi cu atât de mult interes cu cât nu ai ascultat nici o femeie până acum, şi nici nu vei asculta alta aşa. Pentru că eu îţi par obiect de studiu. Şi nu mă deranjează, eu nu vreau decât să fiu ascultată, fără să fiu întreruptă sau atinsă. Şi încet, o să începi să mă iubeşti fără să realizezi – pentru că o să începi să mă cunoşti, şi cunoaşterea naşte în oameni dragostea. Desigur, în lumea copiilor nu, ei îşi inventează prieteni imaginari. Dar în lumea noastră, da, pentru că nu mai există imaginaţie şi dragoste întâi, apoi cunoaştere, ci cunoaştere şi apoi dragoste. Perversă mai e această lume a noastră! Iar noi, condamnaţii ei.

***

- Îmi amintesc cum l-am cunoscut. Era noapte, târziu. Stăteam în cafeneaua aceea, singura care are program până târziu în zona mea. Draperii de catifea, podea cu lac mâncat de la atâţia paşi; scârţâie. Nu e prea frecventată. Nu au pus jocuri de noroc, şi nu vin puşti. Nu vin adulţi să se cunoască. Merg adulţi să se înfunde într-un pahar de vin. Nu o frecventez nici eu. Dar începuse ploaia şi am intrat; ploua cu găleata. În ziua aia am plâns mult, dar nu se vedea, pentru că ploua şi eram udă pe faţă. Mi-am prins baza nasului, lângă ochi, cu mâna dreaptă; degetul mare îmi sprijinea nasul şi degetul arătător îl sprijinea în cealaltă parte. Îmi place să îmi las capul în punctele în care încep să mi se crape ochii de sub piele, lângă nas. Mă simt de parcă acolo aş începe eu, cu-adevărat. Ăla e locul în care vreau să mă întorc mereu.

- Şi era acolo, cânta la pian – au un pian vechi, câteva clape îi lipsesc; dar pentru un bar în prag de faliment, nu există nimic mai potrivit, care să creeze atmosferă. I-am spus să îmi cânte o piesă – un cântec vechi, cunoscut. Mi l-a cântat, apoi altul şi altul. Nici nu am realizat când s-a închis barul; am rămas acolo până a trecut ploaia, şi el îmi tot cânta. Am plecat apoi. Nu mi-a spus nimic. Eu am uitat de el. Peste câteva zile, am găsit în căsuţa poştală un disc vechi, de vinil. Piesele care îmi plăceau mie, piesele pe care mi le-a cântat în seara aceea. Era o violetă presată, lipită de o bucată albă de hârtie. „Te aştept în fiecare seară, până te vei întoarce." Aşa a scris. Şi am lăsat

să mai treacă vreo trei zile. Am primit în a treia seară numai o hârtie albă, cu o mică violetă lipită de ea. Fără cuvine. Şi am mers. Am stat la acea masă acolo, unde am stat şi înainte. A pornit magnetofonul, şi a venit la masa mea. Au urmat cinci luni de întâlniri, nopţi, zile, dimineţi. Şi acum s-a terminat…dar cum s-a terminat? A venit luna mai. În luna mai, au pleznit salcâmii şi cireşii şi-au scos ghearele spre cer, păreau că se caţără spre soare, ameninţându-l cu o invazie de fructe nebune. Blestemată luna mai. I-am cerut atunci, ca dacă mă iubeşte, să îmi aducă un lucru imposibil de adus. Ceva ce nu doar că nu a fost adus nimănui înainte, ci să fie şi imposibil de adus. Să îmi aducă imposibilul. Şi mi l-a adus. M-am uitat în ochii delfinilor, şi am fost convinsă că dacă i-aş tine eu, s-ar transforma în paie. Nu ştiu de ce, nu mă întreba, nu mă întrerupe, nu mă opri, nu mă atinge. A, de această boală a plângerii pe care o am, ştia. A spus că nu îi pasă, că mă poate iubi aşa cum sunt eu – goală în interior şi fără umbre de salcâmi sau parfum de poveste. Mi-a strâns inima între palme până au crescut din ea aripi, pleznind de sub pielea subţire a inimii. Aşa cum au pleznit cireşii de sub coaja cireşilor fragezi. Spune şi tu…o lume pentru un delfin de paie…Ai fi dat-o? Tu eşti bărbat, gândeşti altfel. Spune, ai fi dat lumea de aici pentru o lume de paie?

- Poate nu erau de paie, nu ştiu, dar eu aşa îi vedeam. Am auzit că a închis delfinii undeva într-o grădină din casa lui. Spune tu, cine a fost mai nebun dintre noi doi? Eu sau el? Adică…şi dacă sunt de paie…nu trebuie să le oferi şansa de a înota? O apă, o şansă de a dezerta, de a comunica, de a privi, de a atinge, de a respira? Nu e cruzime să îi închizi în grădină? E…poate are apă acolo, nu ştiu. Dar eu îmi închipui cel mai dramatic scenariu, ca de obicei, acela în care nu e apă şi nici viaţa în grădina lui moartă. Nu ştiu dacă e moartă. Vreau eu să fie moartă, pentru ca să am o scuză că nu o vreau. Poate la fel de bine să fie vie. Adică, acum aş vrea-o, dar nu o mai pot avea. E clar. Nu răspunde la telefon, idiotul. Da, în ziua aceea în care era să inunde lumea, i-am spus că e mai nebun ca mine, şi că nu am ce face cu nebunia lui. Îmi e de prisos şi mă plictiseşte, mă şi enervează. Pentru că nu îmi mai pot ciuguli grăunţe de nebunie în bucăţi solide, ca hrana – atenţia trebuie să îmi fie împărţită între nebunia mea şi a

lui. Iar pe mine mă exasperează concurenţele între nebunii. Nebunia mea e cea mai bună, cea mai caldă, cea mai cremoasa.

A tăcut două minute, de parcă ar fi avut dreptate de la sine înţeles, şi nu ar fi trebuit să aducă argumente în favoarea nobleţei nebuniei ei. Apoi, cu o voce stinsă, de fetiţă, a continuat.

- Cred că mă ura pentru că nu ştiam tot, de exemplu, am recunoscut că nu ştiu când s-au inventat mâinile stângi. Sau somnul femeii pe mâna stângă. Cred că e o obsesie a societăţii, aşa cum sunt tocurile şi ţăcănitul lor. Şi i-am spus: vreau ca dincolo de mâna stângă şi de straturile multe de muşchi ce mă despart de inima ta să găsesc acea căldură care mă face să îmi pierd instinctul de a nu asculta decât de creier. Vreau să îmi pierd cunoştinţa, să îţi beau inima şi să mă pierd sub straturile ei calde de sânge şi vene verzi. Să mă înnod cu ritmul ei – şi de ce nu, să dansez în ea un dans care să se prelingă pe inima ta cald şi dulce, precum o cremă de castane abia fierte. Crezi că am putea face asta? Crezi că ai putea să îmi devii aparatul care să mă ţină în viaţa, aşa cum m-aş lupta eu să ţin în viaţă o frunză de dafin pe care aş folosi-o în a-ţi umple mâncarea cu parfum? Sau e zadarnică visarea şi nu încape nici o umbră de greşeală între noi, greşeală de coordonare, în aşa fel încât să ajung cu urechea direct pe inima ta, nedespărţită de straturile de carne? – Asta e greşeala, asta e boala pe care mi-o doresc. Peste un an, să par crescută din tine, şi când îţi tai unghiile de la mâna stângă, să îmi tai mie degetele mâinii drepte.

- Mi-e ruşine de feminitatea mea. Mi-e ruşine pentru că o înţelegi atât de greşit, ca o scuză pentru ca să îmi dai jos o cutie cu pantofi vechi, din raft, sau pentru ca să îmi deschizi sticle de suc chimic îmbuteliate sub presiune. Dacă nu ai realizat încă, ştiu să folosesc unelte: pantofii mi-i dau jos, cu sau fără tine. Cu sau fără tine, îmi pot deschide chimicalele. Nu pentru asta adorm negreşit şi neschimbat pa mâna ta stângă, aşa cum tradiţia ne obligă.

- Nu ai să înţelegi niciodată, i-am spus atunci lui, în timp ce îmi asculta discursul ca un nătâng, fără să se gândească la dilema mâinilor stângi sau a nebuniilor, că am nevoie de tine pentru ca să zbor dincolo de ceea ce sunt eu, către ceea ce aş putea fi. Nu către ceea ce aş putea fi singură, ci împreună cu tine. Dar ştii, bărbaţii nu

înţeleg niciodată când le spui asta. Dau numai din mână şi spun: „E, da, femei! Toate le-ar vrea! Luna de pe cer să le-o dai, şi tot nu le e de-ajuns.” Şi sunt nişte proşti să gândească aşa. Pentru că dacă o femeie ar primi luna de pe cer, ăla chiar ar fi un argument suficient să poţi iubi necondiţionat un bărbat.

- Încă îmi persistă în nări mirosul de paie. Încă nu am scăpat de el, şi încă mă urmăresc ochii ăia mici şi negrii ai delfinilor. Mi-ar fi plăcut să îi văd ieşind din apă toţi trei, împreună. Să îi văd sărind şi chiuind în limba lor. Dar…de paie? Ce să faci cu ei? Da, e adevărat, eu plâng mult şi râd uneori necontrolat, dar…eu nu confund paiele cu delfinii adevăraţi! El le dăduse şi nume. Chiar era nebun de legat omul ăla. Nici nu ştiu de ce îl lăsau să umble pe la noi prin birouri…

- Nu am mai trecut de mult pe acolo. Deja sigur au găsit pe altcineva în locul meu. Sigur nu se descurcă la fel de bine ca mine. Eu lucrez acum la fabrica de pălării şi costume. Pentru teatru, adică. Ştii că noi jucăm teatru, nu? Nici şedinţele acestea nu sunt şedinţe reale, sunt numai tare curioasă unde sunt ascunse camerele de filmat? Trebuie că sunt tare mici, pentru că nevăzându-le niciodată, uneori chiar am senzaţia că îmi trăiesc viaţă. Da, da, ştiu că e stupid, nu râde. Cine pe pământul ăsta îşi poate trăi viaţă? Ne naştem pe scenă şi murim pe scenă. Dar acesta este cel mai nesemnificativ detaliu al pregătirii noastre profesionale. Ceea ce e interesant despre această fabrică de pălării a teatrului e faptul că ar putea produce suficiente pălării pentru întreaga omenire în câteva secunde. Nu glumesc, nu o pune pe seama nebuniei. Noi avem un depozit mare pe care l-am tot umplut cu pălării de-a lungul timpului.

- Nu voi înţelege niciodată cum pot delfinii să sară în cercuri atât de sus, sincronizaţi şi fără părere de rău. Ar trebui să le pară rău pentru apa aceea pe care o tulbură – nu o tulbură destul furtunile şi ploile? Mai trebuie să o tulbure şi delfinii? Nu, în privinţa asta, ar trebui să le fie ruşine. De fapt, sunt ca nişte picături de apă nehotărâte, care urcă din pântecele apei spre cer, aşa cum picură apă din pântecele cerului către mare. Sau ocean. Apoi, fără să rostească nimic, se întorc în măruntaiele apei, de parcă nu le-ar fi priit soarele sau nu le plac oamenii. – Nu mă miră asta, nici mie nu îmi plac oamenii. – Dar nu îşi pot găsi şi ei odată locul? În apă sau pe cer… să

se hotărască… De mii de ani tot încearcă, şi tot nimic. Ce aşteaptă? Să devină cerul de zahăr? Ei bine, atât timp cât trăiesc eu, nu am să las asta să se întâmple. Eu sunt împotriva cerului de zahăr. Niciodată, aşa ceva nu.

- Odată, a venit la noi o femeie. Avea la ea o broşă frumoasă, sub formă de delfin. A vrut o pălărie pentru ea. I-am dat o pălărie mică, să nu pice delfinului de pe cap. A spus că sunt nebună. Oare? Dacă ea a cerut o pălărie care să se asorteze broşei, eu de unde să ştiu că vrea o pălărie care să i se asorteze ei? Era să fiu dacă afară din cauza ei. Oricum, era o broşă de paie. Urât lucrată, stângaci. La fel de urâtă ca femeia.

- E bine că mai sunt şi oameni frumoşi în lumea asta. Aşa cum eşti tu, de exemplu. Am visat că eram într-o excursie. Împreună cu alte fete tinere ca mine. Ai ales trei dintre noi, şi ne-ai dus sus, în casa ta. Aveai acolo sus o cameră-terasă, care avea o mică piscină. M-ai luat prima, şi m-ai iubit până am explodat. Am explodat literalmente, ca un balon spart. Aveai geamuri cu obloane de lemn, în formă de ochi. Şi vedeam un teren cu relieful tare răvăşit de acolo. Nişte dealuri abrupte, aşa cum desenează copii, şi în faţa lor nişte dealuri crescute invers, cu vârful adânc implântat în munte, în locul cărora erau lacuri acum. Dar apa era atât de curată, încât nu vedeam fundul lacului de parcă l-aş fi putut atinge de pe mal. Mă întreb dacă în realitate iubeşti aşa cum iubeşti în vis. Probabil că nu. Probabil că mi-ar trebui un înger ca să fiu iubită aşa cum am eu nevoie. E dezolantă planeta asta teatrală, şi nu ştiu cum să fac să reuşesc să plec odată de pe ea. Voi nu înţelegeţi apa aia curata din lacuri şi sunteţi toţi nişte trişti. Există viaţă, există viaţă şi voi o trăiţi numai pentru ca să aveţi cum să vă justificaţi moartea. Nu le-ai mai chemat, în visul meu, pe celelalte două. Ai rămas cu mine. Mă duc să hrănesc amintirea delfinilor de paie. Astăzi le-am promis că le voi face pălării, numai să nu îmi mai tulbure cerul cu nehotărârea lor. Să rămână încuiaţi în apă. Ţi-e cumplit de teamă de ferigi.

***

Când am intrat în cabinet, stătea sprijinită de geam, desenând cu

degetele pe geamurile reci, aburite. A desenat o floare de mac, şi un cal desprinzându-se din floare. O bufniţă plutea deasupra calului, iar floarea se ofilea de dorul bufniţei. Cu toate astea, floarea părea că îşi preferă ofilirea bufniţei.

- Mi-a spus că vrea răspuns. Vrea răspuns. Ce răspuns vrea, când deja e întors de mult? Tăcerea vorbeşte – a lui mai mult decât a altcuiva. Tăcerea lui îmi spune atâtea poveşti – le-adun în mine, ca un râu; se varsă în delta uscată a inimii mele, şi n-o mai poate aduce la viaţă acum. Pentru cine-mi mai bate inima seara? Tăcerea lui îmi aprinde fiinţa şi în larg trimite barca arzând cu sufletu-mi pe ea! Dar lasă-mi barca să se ducă…Cum să răspund când s-a întors? Nici inima nu-mi vorbeşte; vorbeşte tăcerea – îmi spune mult mai mult decât altcineva…Altcineva îmi va spune poveşti, poveşti cu ape ce sunt sau nu sub cerul din care el mi-a adus poveşti. Rece e cât de departe va trebui să cad; aş vrea să nu mai vreau să vreau să vrea să fiu tare! Am nevoie de el pentru că nu mă mai vreau pe mine. Pentru că de mine îmi e plină inima, şi vreau să nu o mai cunosc! Şi chiar dacă nu îmi dă din el, vreau să mă golesc de mine; chiar dacă nu mă mai umplu niciodată, de mine să scap! Mi-e frică să fac ceea ce pot să fac, indiferent ce aş putea face! Mi-e frică de o putere necunoscută care zace în mine, de care el mi-a spus şi vroia să o gust, mi-e frică de tot ceea ce iubesc.

- Aş vrea sa dorm pe oasele-uscatei văi, aici, unde apa nu mişcă tăcerea şi cerul nu o deformează, unde împing cu palmele pământul, ca să simt că totuşi, există! Aş vrea să dorm în vale, jos – voi deveni cândva un pod de trecere din vis spre apă, prin foc, spre neînţeles, atât de ud, şi-atât de rece, lipit întreg de trupul meu…scânteia lumii-ntregi e o părere, podul sunt eu. E trist să dormi în uscate văi, e trist… E tristă amintirea, şi-ndepărtată, şi-n etern. E trist că nu mai văd urcarea, nici coborârea jos în vale, şi privită de-aici, de-aproape e doar o uşă imensă închisă, departe e de cer; e doar o uşă închisă a unui vechi castel. Sub el nu văd pâraie, ci pietre văd, ce pier. Aş putea să mor aici, cât de grea sunt.

- Cum ai intrat aici? – am întrebat-o uimit.

A sorbit ultima gură de cafea din ceaşcă.

A stins mucul de ţigară.

Şi-a desfăcut aripile, lăsându-mi aripile pătate de pistrui să atârne grele sub masă.

- Spune-mi, Blodeuwedd… Cine bufniţa cui a fost, în cele din urmă?

Sfârşit.

Proof

Printed By Createspace

Digital Proofer